DASHIELL HAMMETT

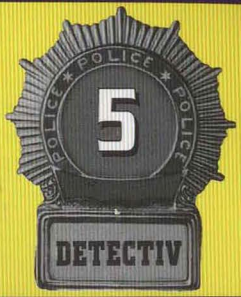

FABRICA DE CRIME

DASHIELL HAMMETT

FABRICA DE CRIME

Editor: Lucian Borleanu
Coperta: Grupul DUCOVY
Tehnoredactor: Ela Trandafir

Copyright © 1998 Editura ***Lucman***

Reproducerea integrală sau parţială a textului fără acordul editurii este interzisă şi va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

EDITURA ***LUCMAN*** – Bucureşti
Bd. Al. I. Cuza, nr. 91, sectorul 1
Telefon/fax: 01-617 12 55

ISBN: 973-9439-04-7

DASHIELL HAMMETT

FABRICA DE CRIME

Traducere de
Otilia Barcan

Editura ***Lucman***
1999

Partea I
Familia Dain

Ceea ce strălucea în iarbă la o depărtare de aproape doi metri de zidul de cărămidă, era într-adevăr un diamant. Era mic, nemontat şi nu avea mai mult de un sfert de carat. L-am băgat în buzunar şi am continuat să caut în iarbă cât mai atent fără să fiu nevoit să merg în patru labe. Verificasem deja câţiva metri pătraţi când s-a deschis uşa intrării principale a casei familiei Leggett. O femeie apăru în prag pe treapta de sus a scării largi de piatră şi mă privi cu o curiozitate amuzată. Era cam de aceeaşi vârstă cu mine (patruzeci de ani), avea părul blond deschis, o faţă rotofeie şi cu gropiţe în obrajii rumeni. Purta un halat de casă alb cu flori de levănţică. Am întrerupt căutatul în iarbă şi m-am îndreptat spre ea întrebând:

— Domnul Leggett este acasă?

— Da, spuse ea cu o voce fel de calmă ca şi chipul. Vreţi să-i vorbiţi?

Am spus că da şi ea a zâmbit oarecum în direcţia mea.

— Iar dumneavoastră sunteţi detectiv, nu-i aşa?

Am recunoscut că da. Mă conduse la etajul doi într-o cameră zugrăvită în verde, portocaliu şi maro, unde mă aşeză pe un scaun tapiţat cu brocart, după care plecă să-şi cheme soţul din laborator.

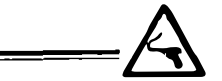

În timp ce aşteptam, am privit prin cameră. Covorul portocaliu de sub picioarele mele părea oriental, vechi şi autentic, mobila de nuc era în mod cert lucrată manual, iar cel ce alesese tablourile japoneze nu era deloc pudic. Edgar Leggett intră spunând:

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, dar nu m-am putut întrerupe. Aţi aflat ceva?

Vocea lui era neaşteptat de aspră, în ciuda comportamentului prietenos. Era un tip vânjos, de înălţime medie, cu pielea închisă la culoare. Se ţinea bine pentru cei aproximativ patruzeci şi cinci de ani ai săi. Ar fi trecut drept chipeş dacă faţa lui n-ar fi fost atât de adânc brăzdată de riduri pe frunte şi de la nări către colţurile gurii. Părul închis şi destul de lung se ondula deasupra frunţii cutate şi înalte. Ochii săi căprui aveau o strălucire nefirească în spatele ochelarilor cu rame de baga. Avea nasul lung, subţire şi coroiat, iar buzele subţiri se mişcau cu nervozitate deasupra unei bărbii înguste şi osoase. Hainele sale alb cu negru erau bine croite şi îngrijite.

— Nu încă, am răspuns eu. Nu sunt detectiv la poliţie, ci la Continental Agency. Lucrez pentru o companie de asigurări. Abia am început cercetările.

— Companie de asigurări?

Păru surprins, iar sprâncenele sale negre se ridicară deasupra ramelor închise la culoare ale ochelarilor.

— Da. Nu aţi...

— Desigur, spune el zâmbind şi întrerupându-mă cu o uşoară fluturare a mâinii. Era o mână lungă, îngustă, cu unghii exagerat de bombate, urâtă, ca majoritatea mâinilor muncite.

— Da, de bună seamă că erau asigurate. Nu mă gândisem. Ştiţi, nu erau diamantele mele, erau de la Halstead.

— Halstead şi Beauchamp? N-am primit nici un detaliu de la compania de asigurări. Ce făceaţi cu diamantele?

— Făceam experienţe cu ele. Halstead aflase de progresele mele în ce priveşte sticla pe care o coloram, sau o vopseam după fabricare. Astfel a devenit interesat de adaptarea procesului

la diamante şi în special în posibilitatea de a purifica culoarea îndepărtând petele galbene sau maro şi accentuând albastrul. Acum câteva săptămâni m-a rugat să încerc şi mi-a dat câteva diamante. Erau opt în total, dar nici unul valoros în mod deosebit. Cel mai mare avea ceva mai mult de jumătate de carat, altele aveau doar un sfert şi, în afară de două, celelalte erau impure. Asta e deci ce a furat hoţul.

— Deci nu aţi reuşit, am întrebat eu.

— Sincer să vă spun, zise el, nu am făcut nici cel mai mic progres. Chestiunea era mai delicată iar materialul mult mai dur.

— Unde le ţineaţi?

— De obicei erau la vedere — în laborator, desigur — dar de câteva zile le ţineam încuiate în comodă, mai exact, de la ultima experienţă nesatisfăcătoare.

— Cine ştia de experienţe?

— Oricine, toată lumea, nu era nici un secret.

— Au fost furate din comodă?

— Da. De dimineaţă am găsit uşa de la intrare deschisă, sertarul comodei forţat, iar diamantele dispăruseră. Poliţia a găsit urme pe uşa din bucătărie. Au spus că hoţul a intrat pe acolo şi a ieşit prin faţă. Nu am auzit nimic noaptea trecută şi nimic altceva nu a fost furat.

— Când am coborât de dimineaţă, uşa de la intrare era întredeschisă, spuse doamna Leggett din prag. Am urcat să-l trezesc pe Edgar şi împreună am controlat prin casă, dar diamantele dispăruseră. Poliţia crede că omul pe care l-am văzut ar fi hoţul.

Am întrebat-o de omul pe care-l văzuse.

— Era noaptea trecută către miezul nopţii, când am deschis geamurile dormitorului înainte să mă culc. Am văzut un om care stătea la colţ. Nu pot spune nici acum dacă era ceva suspect cu el. Stătea ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. Din când în când privea încoace, dar nu în modul în care să mă facă să bănuiesc că supraveghează casa. Aş spune că avea peste 40 de ani, era

mic de înălţime şi solid cam în genul dumitale, dar avea o mustaţă şaten şi era palid. Avea o pălărie moale şi un pardesiu închis, probabil maron. Poliţia crede că e acelaşi om pe care l-a văzut Gabrielle.

— Cine?

— Fata mea, Gabrielle, spuse ea. Întorcându-se târziu într-o noapte, cred că sâmbătă, a văzut un om care părea că supraveghează casa, dar nefiind sigură a uitat tot până după furt.

— Aş vrea să-i vorbesc. E acasă?

Doamna Leggett ieşi să o caute, iar eu l-am întrebat pe Leggett:

— Diamantele astea erau montate cumva?

— Nu, erau nemontate şi puse în plicurile de la Halstead şi Beauchamp. Fiecare în plicul lui cu un număr şi greutatea pietrei scrise cu stiloul. Au dispărut şi plicurile.

Doamna Leggett reveni cu fiica sa, o fată de cel mult douăzeci de ani, îmbrăcată cu o rochie de mătase albă, fără mâneci. Avea o înălţime medie şi părea mai zveltă decât era de fapt.

Părul şaten era mult mai deschis decât al tatălui ei, dar la fel de scurt şi de ondulat. Avea bărbia ascuţită şi pielea foarte albă şi catifelată şi, dintre toate trăsăturile, doar ochii verzi spre maro erau mari. Fruntea, gura şi dinţii erau neaşteptat de mici. M-am ridicat să mă prezint şi am întrebat-o de omul pe care-l văzuse.

— Nu sunt sigură că venea dinspre casă şi nici dinspre peluză, spuse ea plictisită ca şi cum nu i-ar fi plăcut să fie luată la întrebări. Aşa am crezut la început, dar de fapt l-am văzut doar mergând pe stradă.

— Cum arăta?

— Nu ştiu. Era întuneric şi eram în maşină, iar el mergea pe stradă. Nu l-am văzut prea bine, dar era cam de talia dumitale. Putea fi oricine, chiar şi dumneata.

— Nu eram eu. Asta se întâmpla sâmbătă noaptea?

— Da, mai exact duminică dimineaţă.

— La ce oră?

— Păi, pe la trei sau puţin după, spuse ea nerăbdătoare.

— Erai singură?

— Nu tocmai.

Am întrebat-o cine fusese cu ea şi în sfârşit am aflat un nume: Eric Collinsson o condusese acasă în maşină. Am întrebat-o unde aş putea să-l găsesc, iar ea se încruntă, ezită şi-mi spuse că era angajat la firma de brokeraj Spear, Camp şi Duffy.

Pe urmă acuză o durere de cap teribilă şi se scuză, exprimându-şi speranţa că nu mai am întrebări de pus. Fără să aştepte reacţia mea se întoarse şi ieşi din cameră, moment în care i-am remarcat urechile ciudat de ascuţite în partea de sus şi lipsite de lobi.

— Şi servitorii ce zic? am întrebat-o pe doamna Leggett.

— N-o avem decât pe Minnie Hershey, o negresă. Nu doarme aici şi nu o bănuiesc deloc. E la noi de aproape doi ani şi pot să garantez pentru cinstea ei.

Am spus că vreau să vorbesc cu Minnie şi doamna Leggett o chemă. Servitoarea era mică de statură, o mulatră cu părul negru, tuns drept iar trăsăturile ciocolatii păreau de indian. Era foarte politicoasă şi insista că nu are nimic de a face cu furtul diamantelor, de care nu ştiuse nimic până în acea dimineaţă. Îmi dădu adresa ei de acasă, dintr-o suburbie a San Francisco-ului.

Leggett şi soţia sa mă conduseră sus în laboratorul care ocupa o parte din etajul al doilea.

Hărţi navale atârnau între ferestre pe zugrăveala albă, iar podeaua de lemn nu era acoperită. Un aparat cu raze X sau ceva asemănător, patru sau cinci alte instalaţii, o forjă, un bazin voluminos, o masă mare de zinc, alte câteva mai mici de porţelan, rafturi cu sticlărie de laborator, rezervoare metalice în formă de sifon şi alte lucruri de acelaşi gen se găseau în cameră. Comoda din care fuseseră furate diamantele era din oţel vopsit verde, cu şase sertare ce se încuiau simultan. Al doilea sertar de sus, unde fuseseră diamantele, era deschis şi rama era deformată în locul unde fusese forţată, probabil cu o rangă. Celelalte sertare erau

încă încuiate. Leggett spuse că forțarea stricase tot mecanismul de încuiere și a trebuit să cheme un mecanic ca să le descuie pe celelalte.

Coborând, am trecut printr-o cameră unde mulatra dădea cu aspiratorul și pe urmă am ajuns în bucătărie. Rama ușii negre ce dădea în spatele casei fusese probabil forțată cu aceeași unealtă și, după ce am examinat-o, am scos diamantul din buzunar și l-am întrebat pe Leggett:

— E unul dintre ele?

Leggett mi-l luă din palmă cu două degete, îl privi în lumină pe toate fețele și spuse:

— Da. Are pata asta întunecată la bază. Unde l-ați găsit?

— Afară în iarbă.

— Ah, din grabă hoțul nostru a pierdut o parte din pradă.

Mi-am exprimat îndoiala. Leggett își împreună sprâncenele castanii în spatele ochelarilor, mă privi cu ochi mici și mă întrebă tăios:

— De fapt, ce credeți?

— Cred că a fost pus dinadins acolo. Hoțul știa prea multe, cum ar fi spre exemplu sertarul unde se aflau. N-a pierdut timp cu nimic altceva, iar detectivii numesc asta complicitate internă, căci ai mai puțin de furcă dacă găsești un complice la locul faptei. Nu știu dacă e cazul aici...

Minnie apăru la ușă ținând încă aspiratorul și începu să plângă spunând că este o fată cinstită și nimeni nu are dreptul să o acuze de nimic, că-și pune apartamentul la dispoziție spre a fi percheziționat, iar rasismul nu e un motiv întemeiat ca să fie suspectată ș.a.m.d.

Nu se înțelegea tot ce spunea, căci aspiratorul era încă în funcțiune iar lacrimile care îi curgeau pe obraji o înecau în timp ce vorbea. Doamna Leggett se apropie de ea și, bătând-o pe umăr, spuse:

— Lasă, lasă, nu plânge, Minnie. Știm că nu ai nimic de-a face cu toate astea.

În scurt timp fata se opri din plâns şi plecă sus. Leggett se aşeză pe colţul mesei din bucătărie şi întrebă:

— Suspectaţi pe cineva din casă?

— Pe cineva care a fost prin casă, da.

— Pe cine, de exemplu?

— Deocamdată, pe nimeni.

— Atunci vreţi să spuneţi — zise el surâzând şi arătându-şi dinţii albi şi aproape la fel de mici precum ai fiicei sale — pe toată lumea, pe noi toţi?

— Haideţi să ne uităm la peluză, am sugerat eu. Dacă mai găsim şi alte diamante, aş putea să spun că am greşit în ceea ce priveşte complicitatea internă.

În drum spre ieşirea principală am întâlnit-o pe Minnie Hershey, în pardesiu şi cu pălărie violet, care venea să-şi ia rămas bun de la stăpân. Nu mai putea, spunea printre lacrimi, să lucreze într-un loc unde era bănuită de furt. Era la fel de cinstită ca oricare altul, ba chiar mai mult, şi vroia să fie respectată, căci în puţine locuri ar fi putut fi bănuită după doi ani de muncă în care nu furase nici măcar o felie de pâine. Doamna Leggett o rugă, îi explică, după care se răsti la ea, fără nici un rezultat. Mulatra luase deja hotărârea, aşa că plecă. Doamna Leggett mă privi cu maximă severitate şi-mi spuse cu reproş:

— Aţi văzut ce aţi făcut.

Mi-am cerut scuze şi am ieşit cu soţul ei să examinăm peluza.

N-am găsit alte diamante.

Încercând să aflu ceva despre omul pe care doamna şi domnişoara Leggett îl văzuseră, am dat o tură prin împrejurimi. N-am avut noroc să-l întâlnesc, dar am cules alte date. O anume doamnă Priestly, o vecină semi-invalidă a familiei Leggett, îmi dădu primele indicii.

Doamna Priestly stătea des la fereastră în nopţile când nu putea dormi şi în două ocazii văzuse suspectul.

Îl descrise ca fiind înalt, tânăr şi cu bărbia aplecată în faţă când mergea. Luminaţia străzii era prea slabă pentru alte detalii şi prima dată îl văzuse în urmă cu o săptămână.

În intervale de cincisprezece-douăzeci de minute a traversat strada de cinci-şase ori, părând că urmăreşte sau caută ceva de ambele părţi. Prima dată îl văzuse între orele unsprezece şi miezul nopţii, iar ultima oară în jurul orei unu, când a stat o jumătate de oră, după care a dispărut. Doamna Priestly cunoştea puţin şi doar din vedere familia Leggett, a căror fată se vorbea că ar fi dezmăţată. Păreau a fi oameni paşnici şi retraşi. Leggett se mutase pe strada lor în 1921 singur împreună cu femeia de servici, o anume doamnă Begg, care lucra actualmente la familia Freemander din Berkeley.

Doamna Leggett şi Gabrielle au apărut de abia în 1923.

Doamna Priestly nu stătuse la fereastră noaptea precedentă şi deci nu putea spune nimic despre persoana văzută de doamna Leggett.

Un anume Warren Daley, care locuia vizavi, aproape de colţ, surprinsese duminică noaptea un individ, probabil aceeaşi persoană, în vestibul, în momentul când voia să încuie uşa.

El lipsea momentan, dar doamna Daley reuşi să-l găsească la telefon pentru mine. Se pare că persoana din vestibul ori se ascundea de cineva, ori urmărea pe cineva în stradă. Când Daley a deschis uşa şi l-a întrebat ce caută acolo, suspectul a luat-o la fugă, fără să ia în seamă întrebarea lui Daley referitoare la motivul prezenţei sale acolo. Daley l-a descris ca pe un bărbat de circa treizeci şi doi-treizeci şi trei de ani, îmbrăcat destul de bine, într-un costum închis la culoare, având un nas lung, subţire şi coroiat.

Asta a fost tot ce am putut afla prin vecini după care m-am dus în strada Montgemery la birourile Spear, Camp şi Duffy să-l caut pe Eric Collinsson.

Era tânăr, blond, înalt, bronzat şi bine îmbrăcat, cu înfăţişarea prezentabilă şi neinteligentă a genului de individ care ştie o mulţime de chestii despre polo, vânătoare, planorism sau altele asemenea, dar mai nimic despre orice altceva. Ne-am aşezat în fotoliile de piele din sala rezervată clienţilor la bursă, care acum după program era goală, cu excepţia unui puşti sfrijit care-şi încerca îndemânarea cu numerele de pe tabele.

I-am spus lui Collinsson despre ce e vorba şi i-am cerut să-mi descrie suspectul pe care el şi domnişoara Leggett îl văzuseră sâmbătă noaptea.

— Din câte-am putut să-mi dau seama, era un tip cu înfăţişare banală. Pe întunericul ăla, n-am putut observa decât că era mic şi îndesat. Credeţi că el le-a furat?

— Venea dinspre casa lui Leggett? am întrebat eu.

— Dinspre peluză cred. Părea agitat şi m-am gândit că-şi băgase nasul unde nu trebuia. Eu am vrut să mă duc după el să-l

întreb ce caută pe-acolo, dar Gaby nici n-a vrut s-audă. Putea fi un prieten de-al tatălui ei; acestuia-i plac indivizii ciudați.

— Nu era cam târziu pentru o vizită? Cât era ceasul?

— Aș zice că miezul nopții.

— Miezul nopții?

— Cred că da. Ora aia când morții ies din morminte și devin stafii.

— Domnișoara Leggett mi-a spus că ar fi fost după ora trei.

— Vedeți cum stau lucrurile! exclamă el triumfător, ca și cum ar fi demonstrat un argument deja dezbătut. Ea e pe jumătate oarbă, dar nu poartă ochelari din cochetărie. Întotdeauna face greșeli de genul ăsta. Joacă bridge îngrozitor și confundă cărțile. Era probabil douăsprezece și un sfert, iar ea s-a uitat la ceas și a încurcat limbile.

După ce i-am mulțumit, am plecat la magazinul Halstead and Beauchamp din Geary Street. Watt Halstead era un bărbat afabil, palid, chel și obez, cu ochii albaștri și un guler prea strâmt. I-am explicat cu ce mă ocup și l-am întrebat cât de bine-l cunoaște pe Leggett.

— E un bun client și un savant renumit. Care-i problema?

— Jaful ăsta nu-mi miroase-a bine... pe ici, pe colo.

— Oh, greșești. Cum poți crede că o persoană de talia lui s-ar putea deda la așa ceva? Un servitor da, mai treacă-meargă, se întâmplă des, nu-i așa? Dar Leggett? E totuși un savant, iar cercetările lui în domeniul culorilor sunt remarcabile. Și, dacă departamentul nostru de credite nu a fost greșit informat, e un om cu venituri peste medie. Nu c-ar fi un om bogat, în sensul modern al termenului, dar are destui bani ca să nu facă așa ceva. Și, cu titlu de confidențialitate, pot să-ți spun că în momentul de față are un cont de peste zece mii de dolari la Seaman's National Bank. Păi, diamantele alea nu valorează mai mult de o mie, hai să zicem, cel mult o mie trei sute de dolari.

— La vânzarea cu amănuntul? Înseamnă că vă costă cam cinci, șase sute?

— Să zicem că şapte sute cincizeci ar fi mai aproape de adevăr.

— Cum se face că i-aţi dat diamantele?

— Cum ţi-am mai spus, e un client de-al nostru şi când am aflat ce-a reuşit să facă cu sticla, m-am gândit că ar fi nemaipomenit să extindem metoda la diamante. Fitzstephan, de la care aflasem de experienţele cu sticla, s-a arătat sceptic, însă mie mi s-a părut că merită încercat — şi acum cred acelaşi lucru — aşa că l-am convins pe Leggett să încerce.

Fitzstephan îmi părea un nume cunoscut, aşa că am întrebat:

— Despre care Fitzstephan e vorba?

— Owen, scriitorul. Îl cunoşti?

— Da, dar nu ştiam că e pe coastă. A fost o vreme când beam din aceeaşi sticlă. Îi ştiţi adresa?

Halstead a găsit adresa în cartea de telefon — era un apartament din Nob Hill.

De la bijutier am plecat spre zona unde locuia Minnie Hershey. Era un cartier de negri, ceea ce reducea la jumătate şansele obţinerii unor informaţii cât de cât exacte. N-am aflat decât că fata venise la San Francisco din Winchester, statul Virginia, în urmă cu vreo patru-cinci ani, iar în ultimile şase luni trăia un negru numit Rhino Tingley. Unul mi-a zis că prenumele lui Rhino ar fi Ed, alţii că ar fi Bill, însă toţi au fost de acord că era un individ tânăr, solid şi negru şi putea fi recunoscut uşor după cicatricea de sub bărbie. Mi-au mai spus că Minnie îl întreţinea, iar cu excepţia momentelor de furie oarbă era un tip de treabă. Putea de altfel fi întâlnit seară de seară, ori la frizeria Bunny Mack, ori la tutungeria Bigfoot Gerber.

Am localizat cele două stabilimente şi m-am îndreptat din nou spre centru la departamentul de poliţie situat la tribunal.

Nu era nimeni la biroul de amanet aşa că am traversat coridorul şi l-m întrebat pe locotenentul Duff dacă fusese desemnat cineva pentru cazul Leggett.

— Cred că O'Gar.

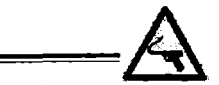

Am plecat să-l caut pe O'Gar, întrebându-mă de ce dăduseră cazul unui detectiv de la criminalistică. Nici O'Gar, nici partenerul lui, Pat Reddy, nu erau în birou. Am fumat o ţigară, încercând să ghicesc cine fusese ucis şi m-am decis să-l sun pe Leggett.

— Aú mai venit alţi poliţişti de când am plecat? l-am întrebat auzindu-i vocea aspră la telefon.

— Nu, dar au telefonat cu puţin în urmă şi le-au rugat pe soţia şi pe fiica mea să se ducă la o adresă din Golden Gate Avenue ca să încerce să identifice pe cineva. Au plecat acum câteva minute. N-am mers cu ele fiindcă eu nu l-am văzut pe presupusul hoţ.

— Unde exact pe Golden Gate Avenue?

Nu-şi amintea numărul, dar ştia că era pe undeva la intersecţia cu Van Ness Avenue. I-am mulţumit şi am pornit într-acolo. La locul respectiv am dat peste-un poliţist în uniformă de la care am aflat că O'Gar se afla în apartamentul 310.

Am urcat cu un lift rahitic şi, ajuns la etajul trei, am dat nas în nas cu doamna şi domnişoara Leggett, care tocmai plecau.

— Sper că acum v-aţi dat seama că Minnie nu are nici o legătură cu toate astea, spuse doamna Leggett pe un ton dojenitor.

— L-a găsit poliţia pe suspectul vostru?

— Da.

— Eric Collinsson zice că abia trecuse de miezul nopţii când aţi ajuns acasă sâmbătă noaptea, i-am spus Gabriellei Leggett.

— Eric, răspunse ea iritată trecând pe lângă mine ca să intre în lift, e un papă-lapte.

Asta i-a atras o mustrare blândă din partea mamei, care a urmat-o în lift:

— Ei, dragă.

M-am îndreptat către uşa unde Pat Reddy vorbea cu câţiva ziarişti, l-am salutat şi m-am strecurat într-o cameră mobilată sărăcăcios. În patul rabatabil zăcea cadavrul unui tip.

Phels, de la biroul de identificări al poliţiei, mă privi peste lupă şi, după ce mă salută dând din cap, continuă să examineze muchia unei mese. Când mă văzu, O'Gar nu întârzie să-şi arate nemulţumirea:

— Vasăzică, iar ne-ncurcăm de tine?!

La cei cincizeci de ani ai săi, O'Gar era un individ corpolent şi vânjos şi purta o pălărie neagră cu boruri largi, precum şerifii din filme. Era încăpăţânat, dar plin de bun simţ, aşa că se putea lucra cu el lejer.

Am privit cadavrul, avea cam 40 de ani, o faţă palidă şi anostă, păr scurt grizonat, mustaţă închisă la culoare şi picioare şi mâini ciolănoase. Avea o gaură de glonţ deasupra buricului şi o alta sus în partea stângă a pieptului.

— E bărbat şi e mort, zise O'Gar în timp ce aşterneam din nou pătura peste cadavru.

— Altceva ce mai ştii? l-am întrebat.

— Se pare că el împreună cu alt tip au şterpelit diamantele, după care celălalt n-a mai vrut să-mpartă prada. Plicurile sunt aici — O'Gar le scoase din buzunar şi le răsfiră cu degetul mare —, dar diamantele nu. Complicele a scăpat pe scara de incendiu cu puţin timp în urmă. A fost văzut pe când se furişa, dar dup-aia a dispărut pe alee. Era unul înalt şi cu nasul mare. Ăsta de aici, continuă arătând spre pat, ocupă camera asta de o săptămână. Îl cheamă Louis Upton şi e înregistrat la New York. Nimeni din coşmelia asta n-a zis că l-ar fi văzut vreodată însoţit de cineva. Nimeni nu-l cunoaşte pe Nas-lung.

Pat Reddy intră. Era un tânăr înalt, jovial şi destul de isteţ ca să-şi compenseze lipsa de experienţă. Le-am spus ce aflasem până în momentul respectiv.

— Nas-lung şi cu ăstalalt supravegheau cu schimbul casa lui Leggett? sugeră Reddy.

— Poate, am zis eu, dar mai e ceva care ne scapă. Câte plicuri ai acolo, O'Gar?

— Şapte.

— Deci lipseşte plicul în care s-a aflat diamantul „plantat".

— Cum rămâne cu mulatra? întrebă Reddy.

— Încerc să stau de vorbă cu gagiul ei în seara asta, am spus eu. Voi între timp încercaţi să aflaţi de la New York ceva despre tipul ăsta, Upton?

— Îhî, făcu O'Gar.

La adresa din Nob Hill pe care mi-o dăduse Halstead l-am rugat pe portar să-i transmită numele meu lui Fitzstephan, pe care mi-l aminteam ca pe un tip la treizeci şi doi de ani, înalt, slab, cu părul roşcat, ochi cenuşii şi somnoroşi, o gură largă şi comică, îmbrăcat neglijent.

Se prefăcea a fi mai leneş decât era în realitate, îi plăcea la nebunie să trăncănească şi avea o mulţime de informaţii aparent reale şi idei originale în legătură cu orice ar fi ieşit la iveală, atâta vreme cât era vorba de ceva neobişnuit. Îl întâlnisem în urmă cu cinci ani la New York, pe când anchetam răpirea văduvei unui negustor de diamante, răpitorii cerând o răscumpărare de o sută de mii de dolari. Fitzstephan se afla în căutare de material literar. Ne-am cunoscut şi ne-am unit forţele. Din combinaţia asta eu am ieşit mai avantajat decât el, care cunoştea lumea escrocilor ca pe propriul buzunar, şi cu ajutorul lui mi-am terminat treaba în câteva săptămâni. Ne împrietenisem destul de bine pentru o lună sau două, după care eu am plecat la New York.

— Domnul Fitzstephan spune că puteţi urca, zise portarul.

Apartamentul lui era la etajul şase. Mă aştepta la uşă când am ieşit din lift.

— Dumnezeule, zise el întinzându-mi mâna, *tu* eşti!

— Nimeni altcineva.

Nu se schimbase. Am intrat într-o cameră unde şase lăzi cu cărţi şi patru mese lăsau foarte puţin spaţiu pentru alte activităţi. Reviste şi cărţi în diferite limbi, hârtii şi dosare erau răspândite peste tot — exact la fel cum se întâmpla şi la locuinţa lui din New York.

Ne-am aşezat comod cu picioarele sub masă şi am început să ne povestim ce-am făcut de când nu ne văzusem.

Locuia la San Francisco de mai mult de un an cu excepţia week-end-urilor şi a altor două luni de autoexil la ţară, unde avusese de terminat un roman. Eu eram aici de cinci ani. Îi plăcea San Francisco, dar nu s-ar fi opus mişcărilor care vroiau să retrocedeze Vestul indienilor.

— Cum îţi merge cu literatura? l-am întrebat.

— Păi, n-ai citit ce am scris?

— Nu, cum de ţi-a venit ideea asta comică?

— Am sesizat în vocea ta o nuanţă posesivă, de parcă tocmai achiziţionaseşi un scriitor contra sumei de doi dolari. Nu m-am întâlnit prea des cu chestia asta ca să mi se pară ceva banal. Doamne Dumnezeule! Ţii minte o dată când ţi-am făcut cadou câteva cărţi?

Îi plăcea întotdeauna să vorbească aşa.

— Da, însă nu te-am învinuit niciodată. Erai beat.

— Cu lichior, lichiorul Elsei Donne. O ţii minte pe Elsa? Ne-a arătat un tablou pe care tocmai îl terminase şi ai spus că e drăguţ. Doamne, ce s-a mai înfuriat! Erai atât de spontan şi sincer, încât păreai sigur că o să se bucure, ţii minte? Ne-a dat afară, dar deja ne matoliserăm cu lichior. Însă tu nu te-mbătaseşi îndeajuns ca să accepţi cărţile.

— Mi-a fost teamă că am să le citesc şi pe urmă am să le şi înţeleg, ceea ce ar fi făcut ca după aia să te simţi ofensat.

Un valet chinez ne aduse un vin alb rece.

— Presupun că şi acum mai vânezi fantomele răului, zise Fitzstephan.

— Da, aşa am dat de tine. Halstead mi-a spus că-l cunoşti pe Edgar Leggett.

O sclipire străbătu ochii lui somnoroşi şi ridicându-se puţin în scaun întrebă:

— Ce a făcut Leggett?

— De ce crezi că a făcut ceva?

— Nu cred nimic, întreb. Se aşează din nou comod, dar sclipirea nu-i pieri din ochi. Haide, dă-i drumul, nu încerca să fii subtil cu mine, fiule, nu e stilul tău. Zi odată, ce a făcut Leggett?

— Nu procedăm aşa, i-am răspuns eu. Tu eşti un scriitor şi nu pot să am încredere că n-ai să te-apuci să inventezi pornind de la ce-am să-ţi spun. Aştept să văd ce zici ca să nu-ţi potriveşti răspunsurile cu spusele mele. Deci, când l-ai cunoscut?

— Aproape imediat ce am venit aici. Întotdeauna m-a interesat. Are ceva obscur şi întunecat care te irită. E, spre exemplu, ascetic pe plan fizic, nu fumează, nu bea, mănâncă puţin şi doarme pe sponci — doar trei sau patru ore pe noapte, din câte-am auzit. Pe de altă parte, din punct de vedere mental şi spiritual, e un tip senzual până la limita decadenţei. Îţi spune ceva asta? Ziceai despre mine că am o înclinaţie anormală pentru fantastic, dar ar trebui să-l cunoşti pe Leggett. Prietenii lui, sau mai degrabă cunoştinţele lui, căci prieteni nu are, susţin cele mai extravagante idei. Marquard cu imaginile lui demente care nu sunt imagini, ci limitele unor arii într-un spaţiu figurativ, Denbar Curt cu teoria lui algebrică, clanul Haldori cu secta lor dedicată Sfântului Graal, nebuna de Laura Joines, Farnharm...

— Alături de tine, cu explicaţiile şi descrierile tale care nu explică şi nu descriu nimic. Sper că nu-ţi imaginezi că iau în serios ce mi-ai spus.

— Acum te recunosc. Mereu ai fost aşa. Îmi adresă un zâmbet, trecându-şi degetele prin părul roşcat. Spune-mi despre este vorba până găsesc cuvintele monosilabice pe care le-ai putea înţelege.

L-am întrebat dacă îl cunoaşte pe Eric Collinsson. Mi-a spus că-l cunoaşte şi că, în afară de faptul că e logodit cu Gabrielle Leggett, nu e nimic altceva interesant în ceea ce-l priveşte. Tatăl său avea o firmă de cherestea, iar Eric studiase finanţele la Princeton. Un băiat de treabă.

— Se poate, dar m-a minţit.

— Doamne, te comporţi ca un detectiv! zise Fitzstephan clătinând din cap şi rânjind. Poate ai confundat persoana cu alta care îi semăna. Cavalerul Bayard* minte întotdeauna când e vorba de o femeie, chiar dacă nu e nevoie, şi o vâră astfel într-o mulţime de încurcături. E una din convenţiile Bayardismului, ceva legat de salvarea onoarei unei femei, sau ceva de genul ăsta. Cine e femeia?

— Gabrielle Leggett, i-am zis eu şi i-am povestit de diamante şi de cadavrul din Golden Avenue. Dezamăgirea se accentua pe faţa lui în timp ce vorbeam.

— E plictisitor de banal, se plânse el când am terminat. Mă gândeam la Leggett în termenii lui Dumas, iar tu-mi vii cu nişte trucuri ieftine, desprinse parcă din O. Henry. M-ai dezamăgit cu jalnicele tale diamante. Dar — şi ochii lui se luminară din nou — asta ar putea să ducă la ceva. Leggett poate să nu fie un criminal, dar oricum e mai mult decât un borfaş de duzină...

— Vrei să zici că ar fi un fel de geniu? Deci ai citit ziarele? Şi mă rog cine crezi că e? Regele contrabandiştilor? Un magnat al traficului de sclavi? Şeful unei reţele de droguri? Sau regina falsificatorilor în travesti?

— Nu fi tâmpit. E deştept, dar are o parte întunecată. Ceva la care nu vrea să se gândească, dar nici să uite. Cum îţi ziceam, e înnebunit după excentricităţi, dar în acelaşi timp e rece şi retras. E un nevrotic care se ţine în formă, sensibil şi pregătit — pentru ce? — drogându-şi totodată mintea cu aiureli. Dacă cineva vrea să-şi uite trecutul, cel mai simplu e să-şi drogheze memoria cu

---

* Pierre Terrail, Seigneur de Bayard, 1473-1524, „cavalerul fără de temă şi prihană", soldat francez erou.

senzualitate, dacă nu cu narcotice. Dar să presupunem că trecutul nu este îngropat şi tipul trebuie să fie pregătit pentru amintiri ce s-ar putea reactualiza. Ei bine atunci ar fi mai bine să-şi anestezieze direct mintea păstrând corpul puternic şi pregătit.

— Ce ştii despre trecutul ăsta?

Fitzstephan clătină din cap spunând:

— Dacă nu ştiu — şi aşa e — nu e vina mea. Până la urmă, ai să vezi cât de greu se obţin informaţii de la familia asta.

— Tu ai încercat?

— Evident, sunt romancier. Mă ocup de sufletele oamenilor. El are un suflet care mă atrage şi m-am simţit întotdeauna frustrat că nu se deschide în faţa mea. Mă îndoiesc de fapt că Leggett e numele lui adevărat. Mi-a spus la un moment dat că ar fi din Atlanta, dar e francez după înfăţişare şi felul de a gândi.

— Dar restul familiei? am întrebat eu. Gabrielle e cam zănatică, nu-i aşa?

— M-aş mira, zise Fitzstephan privindu-mă curios. O spui într-o doară, sau vorbeşti serios?

— Nu ştiu, e ciudată şi dificilă, ca să nu pomenesc de urechile de animal şi de lipsa frunţii. Ochii ei îşi schimbă culoarea în permanenţă, din verde în căprui şi pe urmă în negru. Ce-ai aflat despre ea în cercetările tale?

— Detectez cumva o undă de dispreţ — tocmai tu, care-ţi câştigi existenţa băgându-ţi nasul în treburile altora — la adresa curiozităţii mele în privinţa oamenilor şi a încercărilor mele de a o satisface?

— E altceva, am zis eu. Cercetările mele bagă lumea la închisoare şi sunt plătit pentru asta, chiar dacă nu îndeajuns.

— Păi şi la mine e la fel. Cercetările mele urmăresc să bage oamenii în cărţi şi sunt plătit pentru asta, chiar dacă nu îndeajuns.

— Da, dar la ce foloseşte asta?

— Naiba ştie. Pe de altă parte, la ce foloseşte să bagi oamenii la pârnaie?

— Descongestionează, am răspuns eu. Dacă îndeajuns de mulţi oameni ajung la închisoare, oraşele nu vor mai avea probleme de trafic. Ce ştii de fapt despre Gabrielle?

— Îşi urăşte tatăl, iar el o adoră.

— De ce îl urăşte?

— Nu ştiu, probabil pentru că el o adoră.

— N-are nici o noimă, m-am plâns eu. E prea multă literatură aici. Dar Doamna Leggett?

— Bănuiesc că n-ai mâncat niciodată o mâncare făcută de ea, nu? N-ai mai fi avut dubii. Numai o persoană senină şi sănătoasă la minte poate să gătească aşa. M-am întrebat adesea ce crede despre făpturile ciudate care sunt soţul şi fiica ei, dar probabil le acceptă aşa cum sunt, fără să-şi dea seama de ciudăţenia lor.

— Totul e minunat, dar încă nu mi-ai zis nimic precis, am remarcat eu.

— Ai dreptate, ţi-am spus ce ştiu şi ce-mi imaginez şi nimic din toate astea nu e precis, ai ghicit. Tocmai asta-i chestia — într-un an de încercări nu am aflat nimic despre Leggett. Asta ar trebuie să te mulţumească şi să te convingă că tipul ascunde ceva şi ştie bine să o facă.

— Aşa să fie oare? Tot ce sunt convins e că nu am aflat nimic ca să bag pe cineva la închisoare. Luăm cina mâine sau poimâine?

— Poimâine. E bine la şapte?

I-am spus că trec să-l iau şi am plecat. Era trecut de ora cinci. Cum nu mâncasem nimic am trecut pe la Blanco's şi pe urmă am luat-o spre cartierul de negri ca să îl caut pe Rhino Tingley. L-am găsit în tutungeria Bigfoot Gerber, unde învârtea în gură un trabuc gros şi le spunea ceva celorlalţi patru negri cu care era.

— ... i-am zis: „Cioroiule, te dai mare", şi-am întins mâna spre el şi, să mor io, nu mai era acolo, nu mai se vedea decât urmele paşilor pă ţiment, îndreptându-se spre casă.

Am cumpărat un pachet de ţigări şi l-am cântărit o clipă în timp ce vorbea. Avea până în treizeci de ani, era ciocolatiu, înalt de un metru optzeci şi cântărea peste nouăzeci de kilograme, cu ochi mari şi gălbejiţi, un nas lătăreţ, buze vineţii şi gingii asemenea, iar cicatricea mare şi neagră cobora de la gură până la gulerul în dungi alb-albastre.

Hainele lui erau destul de noi ca să pară noi şi le purta în stilul sportiv. Vocea lui groasă şi puternică făcea să vibreze vitrina când râdea cu prietenii. Am ieşit din magazin în timp ce râdeau, am auzit râsul încetând, am rezistat tentaţiei de a privi înapoi şi m-am îndreptat pe stradă spre clădirea unde locuiau el şi Minnie. M-a ajuns din urmă când abia făcusem jumătate din drum. N-am spus nimic în timpul cât am făcut câţiva paşi în paralel, după care el zise:

— Tu eşti tipul care întreabă dă mine?

Mirosul acru de vin italian era atât de greu încât aproape că puteai să-l vezi. Cugetând puţin, i-am zis:

— Da.

— Ce vrei de la mine? întrebă el fără agresivitate, ci doar ca şi cum ar fi fost curios să ştie. De partea cealaltă a străzii, Gabrielle Leggett în pardesiu maro şi pălărie galbencu maro ieşea din clădirea unde locuia Minnie, luând-o spre sud fără să se întoarcă spre noi.

Mergea grăbită muşcându-şi buza de jos. L-am privit pe negru şi el pe mine. Dădea impresia că ori nu o văzuse pe Gabrielle Leggett, ori n-o cunoştea.

— Nu ai nimic de ascuns, nu-i aşa, am zis eu, aşa că ce-ţi pasă dacă cineva se interesează de tine?

— Oricum, dacă te interesezi dă mine e mai bine s-o faci direct. Tu eşti tipul din cauza căruia a fost concediată Minnie?

— Nu a fost concediată, ea a hotărât să plece.

— Nimeni n-are voie s-o jignească. Ea...

— Hai să mergem să vorbim cu ea, am propus începând să traversez.

Ajunşi la intrare o luă înainte pe holul întunecos şi se opri la o uşă pe care o descuie cu una din cele peste douăzeci de chei pe care le avea pe un inel. Îmbrăcată într-un chimono roz decorat cu nişte pene de struţ galbene, care semănau cu nişte ferigi uscate, Minnie Hershey ieşi din dormitor ca să ne întâmpine în living room.

Făcu ochii mari când mă văzu.

— Îl ştii pe domnul ăsta, Minnie? zise Rhino.

— D-da, răspunse ea.

— N-ar fi trebuit să pleci de la familia Leggett în felul ăsta, am spus eu. Nimeni nu te bănuia de nimic. Ce căuta domnişoara Leggett aici?

— Dar nu a fost aici, nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Tocmai ieşea când noi eram la intrare.

— Ah, *domnişoara* Legget, am crezut că aţi spus *doamna*, iertaţi-mă. Da, domnule, domnişoara a fost aici. A vrut să ştie dacă n-aş vrea să mă întorc. Domnişoara Gabrielle e foarte ataşată de mine.

— Asta e exact ce ar trebui să faci. A fost o prostie să pleci aşa.

Rhino îşi scoase trabucul din gură şi, îndreptându-l spre fată, zise răspicat:

— Tu ai terminat cu ei şi aşa rămâne. Nu datorezi nimănui nimic.

Băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase un teanc impozant de bani, pe care-l aruncă pe masă.

— De ce să lucrezi pentru alţii?

În timp ce vorbea cu fata îmi aruncă un rânjet prin care se întrezăreau dinţi de aur. Fata îl privi dispreţuitor şi zise:

— Condu-l pe domnul, *beţivule*.

Apoi, întorcându-se spre mine cu o expresie încordată, dornică să fie crezută, continuă:

— Rhino a câştigat banii ăştia la zaruri, domnule, să mor eu dacă nu.

— Nu-nteresează pă nimeni dă unde i-am câştigat, zise Rhino. I-am câştigat, şi am...

Puse trabucul pe marginea mesei, luă banii şi, umezindu-şi degetul mare cât un călcâi pe limba cât un preş de baie, începu să numere bancnotă cu bancnotă:

— ... douăzeci, treizeci, optzeci, o sută, o sută zece, două sute zece, trei sute zece, trei sute treizeci şi cinci, patru sute treizeci şi cinci, cinci sute treizeci şi cinci, cinci sute optzeci şi cinci, şase sute cinci, şase sute zece, şase sute douăzeci, şapte sute douăzeci, şapte sute şaptezeci, opt sute douăzeci, opt sute treizeci, opt sute patruzeci, nouă sute patruzeci, nouă sute şaizeci, nouă sute şaptezeci, nouă sute şaptezeci şi cinci, nouă sute nouăzeci şi cinci, o mie cinşpe, o mie douăzeci, o mie o sută douăzeci, o mie o sută şaptezeci. Vrea cineva să ştie câţi parai am? Iote atâţia am: o mie o sută şaptezeci de dolari. Vrea cineva să ştie dă unde-i am? Poate-i spun, poate nu-i spun. Depinde dă dispoziţie!

— I-a câştigat la zaruri, domnule, zise Minnie, la clubul social Ziua Fericită, să mă ia Domnul dacă nu-i aşa.

— Poate că da, replică Rhino continuând să rânjească spre mine, sau poate că nu.

— Nu sunt bun la ghicitori, am spus, şi după ce am sfătuit-o pe Minnie din nou să se întoarcă la familia Leggett am ieşit din apartament. Coborând pe scări o auzeam însă vociferând cu Rhino, care râdea în hohote.

Ajungând din nou în centru am intrat într-un drugstore şi am găsit în cartea de telefon un singur abonat Freedmander la centrala din Berkeley. Am format numărul şi mi-a răspuns doamna Begg, care a acceptat să mă primească dacă veneam cu primul feribot.

Casa Freedmander se afla pe strada care ducea spre Universitatea Californiei, pe coline.

Doamna Begg era o femeie costelivă, ciolănoasă, cu părul albit şi rar, bine pieptănat. ochi cenuşii duri şi mâini aspre şi

îndemânatice. Era acră şi severă, şi nu-i plăcea să pălăvrăgească, aşa încât am putut trece direct la subiect, fără prea mult formalităţi.

I-am povestit despre furt şi despre părerea mea că hoţul fusese ajutat, măcar cu informaţii, de cineva care cunoştea bine casa Leggett, după care am conchis:

— Doamna Priestly mi-a spus că aţi fost femeie de serviciu în casa Leggett şi s-a gândit că m-aţi putea ajuta.

Doamna Begg şi-a exprimat îndoiala că ar şti ceva care să jusitifice vizita mea acolo, dar s-a arătat dispusă să colaboreze, ea fiind o persoană cinstită, care nu avea nimic de ascuns.

Odată pornită, n-a mai putut fi oprită şi mi-a împuiat capul cu o mulţime de chestii. Dând la o parte inutilul, am obţinut următoarele informaţii: Doamna Begg fusese angajată ca femeie de serviciu de familia Leggett printr-o agenţie de plasament în primăvara anului 1921. La început avea o fată care o ajuta, dar nefiind suficient de muncă, la sugestia doamnei Begg, a fost concediată. Leggett nu era capricios şi majoritatea timpului îl petrecea la etaj, în laborator sau în dormitor. Arareori venea în restul casei în afară de momentele când veneau prieteni la cină. Respectivii prieteni nu-i plăceau doamnei Begg, deşi nu-i putea acuza de altceva în afara subiectelor de discuţie dezgustătoare. Edgar Leggett era în esenţă un om de treabă şi singurul lucru neplăcut era firea lui ascunsă, care provoca un sentiment de nelinişte. Nu-i fusese niciodată permis să urce la etajul doi, iar laboratorul era mereu încuiat, dar o dată pe lună un japonez venea să facă curat sub supravegherea lui Leggett. Doamna Begg presupunea că are o mulţime de secrete ştiinţifice şi poate substanţe chimice periculoase, dar atitudinea lui era oricum stânjenitoare. Nu ştia nimic despre problemele personale sau familiale ale patronului ei, şi îşi dădea seama că nu era cazul să pună întrebări. Într-o dimineaţă ploioasă din august 1923, au venit în casă o femeie însoţită de o fată de cincisprezece ani şi foarte multe valize. Când au intrat, au întrebat de domnul Leggett,

care a coborât din laborator. Niciodată în viaţa ei nu văzuse pe cineva aşa de surprins precum fusese Leggett în acel moment. S-a albit efectiv la faţă şi părea gata-gata să se prăbuşească, atât de tare tremura. După asta au vorbit într-o limbă străină, cu toate că toţi ştiau engleza foarte bine, mai ales Gabrielle, când a început să înjure. Doamna Begg s-a retras văzându-şi de treabă. După o vreme, Leggett a venit în bucătărie şi i-a spus că musafirii erau cumnata lui, doamna Dain, cu fiica, pe care nu le văzuse de zece ani, şi că urmau să rămână acolo pentru o vreme. Ulterior, doamna Dain i-a spus doamnei Begg că erau englezoaice, dar trăiau la New York de mai mulţi ani. După părerea doamnei Begg, doamna Dain era o femeie de treabă şi o foarte bună gospodină, dar Gabrielle era un drac.

Doamna Dain făcea totul în casă aşa că nu mai era loc şi pentru doamna Begg. Au fost foarte generoşi, ajutând-o să-şi găsească de lucru în altă parte şi dându-i o primă consistentă la plecare. Nu-i mai văzuse de atunci, dar, mulţumită atenţiei cu care citea anunţurile din ziare referitoare la naşteri, decese şi căsătorii, a aflat că la o săptămână de la demiterea ei Edgar Leggett şi Alice Dain se căsătoriseră.

Când am ajuns la agenţie a doua zi la nouă dimineaţa, Eric Collinsson aştepta în anticameră. Faţa lui bronzată era palidă, şi uitase să-şi dea cu briantină pe păr.

— Ştiţi ceva de domnişoara Leggett? mă întrebă sărind şi întâmpinându-mă la uşă. Aseară nu era acasă şi nici acum n-a ajuns acolo. Tatăl ei nu vrea să recunoască că nu ştie unde e, dar sunt sigur că habar n-are. Mi-a spus să nu mă îngrijorez, dar cum aş putea? Ştiţi ceva despre ea?

I-am spus că o văzusem plecând de la Minnie Hershey în seara trecută şi, dându-i adresa mulatrei, i-am sugerat să o întrebe pe ea.

Îşi aruncă pălăria pe cap şi plecă grăbit. L-am sunat pe O'Gar şi l-am întrebat dacă aflase ceva de la New York.

— Îhm, zise el. Upton — ăsta e numele lui adevărat — era ca şi tine detectiv particular şi a avut o agenţie proprie până în '23, când împreună cu un anume Harry Ruppert au fost arestaţi pentru încercarea de a mitui juriul în tribunal. Tu cum te-ai descurcat?

— Aşa şi-aşa. Rhino Tingley avea în buzunar o mie şi o sută de dolari, iar Minnie zice că i-a câştigat la barbut. Se prea poate să fie aşa, fiindcă e o sumă dublă faţă de cât putea lua pe

diamantele lui Leggett. Poţi să verifici? E probabil să-i fi câştigat la clubul social Ziua Fericită.

O'Gar mi-a promis că va încerca şi a închis telefonul. Am trimis o telegramă filialei noastre din New York, cerând mai multe informaţii despre Upton şi Ruppert, şi am plecat la primărie să caut în registrul stării civile căsătoriile din august şi septembrie 1923. Cea care mă interesa era datată 26 august şi conţinea declaraţia lui Edgar Leggett conform căreia se născuse la Atlanta, Georgia la 6 martie 1883, şi că era la a doua căsătorie. În acelaşi timp, Alice Dain declara că se născuse la Londra pe 22 octombrie 1888 şi că nu mai fusese măritată.

Când m-am întors la agenţie, Eric Collinsson, cu părul şi mai dezordonat ca înainte, mă aştepta din nou.

— Am văzut-o pe Minnie, zise el cuprins de surescitare, şi n-a putut să-mi spună nimic. Pretinde că Gaby venise doar să o roage să se întoarcă la lucru, şi asta a fost tot ce ştia despre ea. Însă... poartă la deget unul din inelele de smarald ale lui Gaby, de asta sunt sigur.

— Ai întrebat-o cum de-l are?

— Pe cine? Pe Minnie? Nu ştiu cum aş fi putut. Ar fi fost... înţelegeţi.

— Ai dreptate, l-am aprobat eu gândindu-mă la Cavalerul Bayard al lui Fitzstephan, trebuie să fim mereu politicoşi. De ce m-ai mințit în legătură cu ora la care aţi ajuns atunci acasă?

Stânjeneala îi făcea faţa mai atractivă şi mai puţin inteligentă.

— A fost o prostie din partea mea, se bâlbâi el, dar n-am... nu ştiu cum să zic... mi-a fost frică...

Nu ajungeam nicăieri aşa că i-am sugerat:

— Ţi se părea foarte târziu şi nu vroiai să îmi fac o părere proastă despre ea?

— Da, asta a fost.

L-am condus afară şi m-am dus în sala de şedinţe unde Mickey Linehan — corpolent, neglijent şi cu faţa roşie — împre-

una cu Al Mason — slab, brunet şi arătos — îşi povesteau minciuni despre vremurile când fuseseră răniţi, fiecare pretinzând că fusese mai speriat decât celălalt. Le-am povestit în câteva cuvinte cazul Leggett, despre care ştiam atât de puţine, şi l-am trimis pe Al să supravegheze casa Leggett, iar pe Mickey să vadă cum se comportă Minnie şi Rhino.

Doamna Leggett, cu faţa ei plăcută umbrită de nelinişte, mi-a deschis uşa o oră mai târziu când am ajuns acolo. Ne-am dus în camera zugrăvită fisitchiu în verde, portocaliu şi maro, unde se găsea deja soţul ei. Le-am spus tot ce aflasem de la O'Gar despre Upton şi că încercam să aflu mai multe de la New York despre Ruppert:

— Unii dintre vecini, le-am spus eu, au văzut prin preajmă pe cineva care nu seamănă cu Upton, şi se pare că aceeaşi persoană a fugit pe scara de incendiu din camera unde a fost ucis Upton, aşa că încerc să aflu cum arăta acest Ruppert.

Îl priveam pe Leggett în faţă. Nici o schimbare. Ochii lui castanii roşiatici erau plini de interes şi de nimic altceva.

— Domnişoara Leggett este acasă? am întrebat eu.

— Nu, mi-a răspuns el.

— Când se întoarce?

— Probabil peste câteva zile. A plecat din oraş.

— Unde o pot găsi? am întrebat întorcându-mă spre doamna Leggett. Trebuie să-i pun câteva întrebări.

Doamna Leggett îmi evită privirea şi se uită către soţul ei. Vocea lui metalică îmi răspunse:

— Nu ştiu. Domnul şi doamna Harper, nişte prieteni de-ai ei, au venit de la Los Angeles şi au luat-o într-o excursie la munte. Nu ştiu pe ce traseu au apucat şi mă îndoiesc că au o destinaţie precisă.

Am mai întrebat câte ceva despre familia Harper. Leggett admise că ştia puţine despre ei. Prenumele doamnei Harper era Carmel, iar bărbatului toţi îi ziceau Bud, aşa că nu putea fi sigur dacă se numea Frank sau Walter. Nu le ştia adresa de la Los

Angeles. Credea că au o casă undeva în Pasadena, dar nu era sigur. De fapt, auzise că-şi vânduseră casa sau aveau intenţia să o facă. În timp ce debita prostiile astea, soţia lui se uita în podea, iar ochii ei albaştri se ridicară rugători doar în două ocazii spre Leggett.

— Nici dumneavoastră nu ştiţi mai multe despre ei? am întrebat-o eu.

— Nu, zise ea cu glas pierit, privindu-şi încă o dată soţul care nu îi dădea nici o atenţie.

— Când au plecat?

— Azi-dimineaţă devreme, răspunse Leggett. Au stat la un hotel — nu ştiu cum îi zice — iar Gabrielle a rămas la ei peste noapte, ca să poată porni la drum cât mai devreme.

Mi-era deajuns, aşa că am schimbat subiectul.

— Ştiţi ceva, sau aţi avut de-a face cu Upton înaintea celor întâmplate?

— Nu, răspunse Leggett.

Mai aveam şi alte întrebări, dar felul cum îmi răspudea m-a determinat să mă ridic şi să plec. Eram tentat să-i spun ce cred despre el, dar n-ar fi folosit la nimic. S-a ridicat şi el, surâzând politicos, şi mi-a zis:

— Îmi pare rău că am cauzat necazuri companiei de asigurări, probabil din neglijenţă, şi aş vrea să vă întreb dacă ar trebui să accept responsabilitatea pentru pierderea diamantelor şi cu asta basta?

— Aşa cum stau lucrurile, probabil că da, dar asta nu ar opri ancheta.

Doamna Leggett îşi duse repede batista la gură.

— Mulţumesc, zise Leggett cu vocea lui obişnuită şi politicoasă, o să mă mai gândesc.

Întorcându-mă la agenţie am trecut o jumătate de oră pe la Fitzstephan. Scria un articol pentru *Revista de Psihopatologie* — probabil că n-am reţinut corect titlul, dar era ceva de genul ăsta — în care condamna ipoteza potrivit căreia conştientul sau

subconştientul era o capcană sau o amăgire pentru cei nepreveniţi şi o mustaţă falsă pentru şarlatani, o spărtură în acoperişul psihologiei care făcea imposibil ca savantul adevărat să scape de impostori precum psihanaliştii sau behavioriştii... Continuă aşa pentru alte zece minute după carè reveni în Statele Unite şi întrebă:

— Cum te descurci cu problema diamantelor dispărute?

— Aşa şi aşa, am răspuns eu povestindu-i ce mai aflasem.

— În mod sigur, mă felicită el, confuzia e cât se poate de mare.

— O să fie şi mai rău înainte de a se îmbunătăţi situaţia, am prezis eu. Aş vrea să pot vorbi zece minute între patru ochi cu doamna Leggett, care pare mult mai rezonabilă. Aş vrea să ştiu măcar de ce şi unde a plecat Gabrielle. Poţi să mă ajuţi?

— O să încerc, zise Fitzstephan binevoitor. Să zicem că mă duc acolo mâine să împrumut o carte. El o să lucreze în laborator, iar eu o să refuz să-l deranjez. Va trebui să acţionez la mica inspiraţie, dar poate scot ceva de la ea.

— Mulţumesc. Atunci ne vedem mâine seară.

Mi-am petrecut mare parte din după-amiază transcriind ce ştiam şi ce bănuiam, încercând să pun faptele într-o oarecare ordine. Eric Collinsson a telefonat de două ori să mă întrebe dacă aflasem ceva de Gabrielle. Nici Mickey Linehan nici Al Mason nu au raportat nimic, aşa că la ora şase am închis subiectul pentru ziua în curs.

A doua zi au apărut date noi. Devreme dimineaţa am primit telegrama de la New York care, decodificată, spunea:

LOUIS UPTON FOST PROPRIETAR AGENŢIE DETECTIVI STOP ARESTAT PE 1 SEPTEMBRIE 1922 PENTRU MITUIREA A 2 JURAŢI ÎN PROCESUL SEXTON STOP A ÎNCERCAT SĂ SE DISCULPE IMPLICÂNDU-L PE HARRY RUPPERT STOP AMÂNDOI AU FOST CONDAMNAŢI ŞI ELIBERAŢI DE LA SING SING LA 6 FEBRUARIE ANUL CURENT STOP RUPPERT SE PARE CĂ L-A AMENINŢAT CU MOARTEA PE UPTON STOP RUPPERT ARE 32 DE ANI, UN METRU OPTZECI, ŞAPTEZECI DE KILOGRAME, PĂR ŞI OCHI CASTANII, TENUL GĂLBEJIT, FAŢA ÎNGUSTĂ, NASUL LUNG ŞI SUBŢIRE, MERGE GÂRBOVIT CU BĂRBIA IEŞITĂ ÎNAINTE STOP TRIMITEM FOTOGRAFII

Ruppert semăna deci destul de bine cu tipul văzut de doamna Priestley şi de Daley şi de asemenea cu cel care probabil îl omorâse pe Upton.

O'Gar m-a sunat ca să-mi spună:

— Cioroiul ăsta al tău, Rhino Tingley, a fost săltat aseară într-o casă de amanet, unde încerca să plaseze nişte bijuterii.

Nu s-a găsit nici un diamant nemontat asupra lui. Până acum n-am făcut decât să-l identificăm, n-am reuşit să-l facem să vorbească. Am trimis un om cu o parte din marfă la Leggett, să vadă dacă-i aparţine ceva, dar zice că nu.

Asta nu se potrivea cu nimic, aşa că am sugerat:

— Încearcă la Halstead şi Beauchamp. Spune-le că, după părerea ta, marfa e a lui Leggett, fără să le zici că el nu a confirmat.

Jumătate de oră mai târziu un sergent detectiv îmi telefonă de la Halstead spunându-mi că acesta identificase în mod categoric două piese — un colier de perle şi o broşă de topaz — ca fiind nişte articole pe care Leggett le cumpărase de la ei pentru fata lui.

— Foarte bine, am zis eu. Acum vrei să faci ceva? Du-te acasă la Rhino şi strânge-o cu uşa pe femeia lui, Minnie Hershey. Fă o percheziţie şi intimideaz-o — cu cât se sperie mai tare, cu atât mai bine. S-ar putea să poarte un inel cu smaralde sau dacă vezi vreo altă bijuterie care ar putea fi a lui Leggett, ia-o. Nu sta prea mult acolo şi nu-ţi mai bate capul cu ea dup-aia, fiindc-am pus-o sub urmărire. Pune-o pe jăratic şi şterge-o.

— Am s-o fac să albească, promise O'Gar.

Dick Foley era în sala de şedinţe unde completa un raport în legătură cu o spargere la un depozit care-l ţinuse treaz toată noaptea. L-am trimis să-l ajute pe Mickey cu mulatra.

— Urmăriţi-o amândoi dacă pleacă după ce a terminat cu poliţia şi, imediat ce vedeţi că intră undeva, telefonaţi-mi.

M-am întors în birou şi m-am pus pe fumat. La a treia ţigară, Eric Collinsson telefonă din nou să întrebe dacă i-am găsit-o pe Gabrielle.

— Nu tocmai, dar sunt şanse. Dacă nu ai altceva de făcut, vino aici să mergem împreună — dacă s-o-ntâmpla să avem unde merge.

Mi-a zis că vine, cu foarte mult entuziasm, şi după alte câteva minute telefonă Mickey Linehan ca să-mi spună că

„mulatra a plecat într-o vizită", şi-mi dădu o adresă pe Pacific Avenue. Telefonul sună din nou înainte să-l las din mână.

— Sunt Watt Halstead, zise o voce. Poţi să vii să ne vedem câteva minute?

— Nu acum. Despre ce e vorba?

— Despre Edgar Leggett. Afacerea e destul de complicată. Poliţia a adus de dimineaţă nişte bijuterii întrebându-ne dacă ştim ale cui sunt. Am remarcat un colier de perle şi o broşă pe care Leggett le cumpărase anul trecut de Crăciun, pentru fata lui. După ce poliţia a plecat, evident i-am telefonat lui Leggett, care a avut o atitudine foarte ciudată. A aşteptat să-i povestesc tot, mi-a mulţumit pentru amestecul în treburile lui şi a închis. Ce crezi că se întâmplă?

— Naiba ştie. Mulţumesc oricum, dar trebuie să plec şi dacă am timp trec pe acolo mai târziu.

Am format numărul lui Owen Fitzstephan care-mi răspunse:

— Alo.

— Ar trebui să te grăbeşti cu împrumutatul cărţii dacă vrei să faci ceva! am zis eu.

— De ce? Încep să se întâmple anumite chestii?

— Cam aşa ceva.

— Spre exemplu? întrebă el

— Ba una, ba alta, n-am timp să povestesc tot la telefon ca să-mi faci tu conexiuni psihanalitice.

— Ai dreptate, plec imediat, zise el.

În timp ce vorbeam la telefon cu romancierul, intră Eric Collinsson.

— Hai să mergem, am zis eu îndreptându-mă spre ascensor, s-ar putea să nu fie o alarmă falsă.

— Unde mergem? întrebă el nerăbdător. Aţi găsit-o? Cum se simte?

Nu-i puteam răspunde decât la prima întrebare, aşa că i-am dat adresa de pe Pacific Avenue pe care o aveam de la Mickey. Părea să însemne ceva pentru el şi zise:

— Asta e casa lui Joseph.

Eram în lift cu alte şase persoane, aşa că m-am mulţumit să-i arunc un „Da?" nepăsător.

Avea un Chrysler sport parcat după colţ. Ne-am urcat şi am început să ne târâm prin traficul aglomerat care duce spre Pacific Avenue.

— Cine e Joseph? am întrebat eu.

— Şeful unei secte. Îşi numeşte propria locuinţă Templul Sfântului Graal. E la modă acum. Ştiţi cum apar şi dispar în California. Nu mi-ar plăcea s-o găsesc pe Gabrielle acolo... deşi ei s-ar putea să fie în regulă. Ăsta e unul dintre prietenii ciudaţi ai domnului Leggett. Aţi aflat că ea ar fi acolo?

— S-ar putea. Face parte din sectă?

— Da, se duce pe-acolo. Am însoţit-o şi eu uneori.

— Ce fel de anturaj este?

— Ah, pare să fie în regulă, zise el reticent. Persoane onorabile: doamna Payson Laurence, Ralph Colemans, doamna Livingston Rodman şi alţii ca ei. Familia Haldorn, adică Joseph şi soţia lui Aaronia, par să fie în regulă, însă nu-mi place oricum ideea că Gabrielle îi frecventează.

Fu cât pe ce să lovească un tramvai cu aripa din dreapta a automobilului.

— Nu cred că e bine să intre prea mult sub influenţa lor.

— Dacă ai fost acolo, spune-mi în ce constă scamatoria lor.

— Nu e tocmai o scamatorire, zise el încreţindu-şi fruntea. Nu ştiu nimic despre credinţa lor, dar am fost cu Gabrielle la câteva ceremonii şi păreau la fel de demne şi de frumoase precum cele episcopale sau catolice. Nu seamănă cu ce se întâmplă la penticostali sau la Casa lui David. Orice ar fi, e de primă mână. Soţii Haldorn sunt oameni... mă rog, mai culţi decât mine.

— Atunci ce nu e în regulă cu ei?

Scutură din cap îngrijorat.

— Nu ştiu, pur şi simplu nu-mi plac şi nu-mi convine ca Gabrielle să dispară aşa, fără ca nimeni să ştie unde e. Credeţi că părinţii ştiau ceva?

— Nu.

— Nici eu nu cred, zise el.

Din stradă, Templul Sfântului Graal arăta a ceea ce fusese întotdeauna, un bloc de apartamente din cărămidă galbenă cu şase etaje.

Nimic din exterior nu-l făcea să pară altceva. I-am zis lui Collinsson să conducă mai departe până la colţ, unde Mickey Linehan se sprijinea de un zid de piatră.

Când ne-a văzut oprind, a venit lângă maşină şi mi-a spus:

— Negresa a plecat acum zece minute, iar Dick o urmăreşte. Nici unul dintre ceilalţi care te interesează nu a ieşit sau a intrat.

— Rămâi în maşină şi supraveghează intrarea, i-am zis. Pe urmă i-am spus lui Collinsson:

— Hai să intrăm şi lasă-mă pe mine să vorbesc.

Când am ajuns la uşa Templului, l-am avertizat:

— Încearcă să nu mai gâfâi aşa, totul o să fie în regulă.

Am sunat la sonerie şi uşa fu deschisă imediat de către o femeie dolofană, cu umeri laţi, care să fi avut vreo cincizeci de ani. Era puţin mai înaltă decât mine, care aveam totuşi un metru optzeci. Carnea îi atârna în săculeţi pe faţă, dar nu dădea deloc impresia de moliciune. Deasupra buzei superioare se răsese şi purta haine negre, care o acopereau de la urechi până la două degete de podea.

— Vrem s-o vedem pe domnişoara Leggett, am zis eu, dar ea se prefăcu că nu a înţeles.

— Vrem să o vedem pe domnişoara Leggett, am repetat. Domnişoara Gabrielle Leggett.

— Nu ştiu, dar intraţi, zise ea cu voce groasă. Ne conduse fără entuziasm într-o anticameră întunecoasă de cealaltă parte a foaierului, ne spuse să aşteptăm acolo şi plecă.

— Cine-i matahala asta? l-am întrebat pe Collinsson. Mi-a spus că nu ştie şi, neliniştit, dădu un ocol prin încăpere în timp ce eu m-am aşezat. Jaluzele lăsate dădeau prea puţină lumină ca să pot vedea tot, însă covorul era moale şi gros iar mobila era mai degrabă luxoasă. Am privit către uşă dându-mi seama

că eram supravegheaţi. Un băieţel de doisprezece-treisprezece ani se uita la noi cu ochii mari şi negri care păreau fosforescenţi în întuneric.

— Salut, puştiule, i-am spun eu în timp ce Collinsson tresări şi se întoarse auzindu-mi vocea.

Copilul nu răspunse şi mă privi pentru cel puţin încă un minut fără să clipească, cu uitătura atentă de care doar cei mici sunt în stare, iar pe urmă se întoarse şi plecă fără zgomot, aşa cum venise.

— Ăsta cine e? l-am întrebat pe Collinsson.

— Probabil fiul soţilor Haldorn, Manual. Nu l-am mai văzut niciodată.

Collinsson se vântura încoace şi încolo în vreme ce eu mă uitam la uşă. Pe neaşteptate, o femeie ce mergea silenţios pe covorul moale îşi făcu apariţia în anticameră. Era înaltă şi graţioasă. Ochii ei negri străluceau precum ai băieţelului. Doar atât am apucat să observ înainte de a mă ridica.

— Bună ziua. Dumneavoastră sunteţi domnul Collinsson, zise ea cu cea mai muzicală voce pe care o auzisem.

Collinsson bălmăji ceva după care mă prezentă doamnei Haldorn. Ea îmi întinse o mână fermă după care traversă camera şi, ridicând o jaluzea, lăsă să intre un dreptunghi consistent de soare post-meridian. În timp ce clipeam orbit de schimbare, ea luă loc şi ne invită să luăm loc. I-am văzut mai întâi ochii. Erau enormi şi foarte negri, călduroşi şi încercuiţi de gene la fel de negre. Erau singurul lucru viu, real şi uman pe chipul ei.

Faţa ei măslinie şi ovală emana căldură şi frumuseţe, dar în afara ochilor nimic nu avea de a face cu realitatea. Părea că poartă o mască foarte reuşită. Chiar şi gura, în timp ce vorbea, nu părea din carne, ci doar o imitaţie moale şi roşie foarte reală. Deasupra feţei, sau mai bine zis a măştii, părul negru strâns cu cărare pe mijloc trecea pe lângă urechi şi se înnoda la spate pe gâtul lung şi puternic. Hainele închise la culoare şi mătăsoase păreau că fac parte din corp.

— Vreau să o vedem pe domnişoara Leggett, doamnă Haldorn, am spus eu.

— De ce credeţi că e aici? întrebă ea curioasă.

— Ce importanţă are? am replicat rapid înainte ca Eric Collinsson să poată zice vreo prostie. E aici şi am vrea să o vedem.

— Nu cred că puteţi, zise ea rar. A venit aici să se odihnească, acum se simte bine şi nu vrea să vadă pe nimeni o vreme.

— Îmi pare rău, dar e urgent. N-am fi venit până aici dacă nu era important.

— E într-adevăr important?

— Da.

Ea ezită şi spuse:

— Ei bine, să vedem. Se sculă şi plecă.

— Nu mi-ar displăcea să locuiesc aici, i-am spus eu lui Collinsson. Nu mă auzea. Faţa lui era roşie şi agitată.

— Gabriellei s-ar putea să nu-i placă vizita noastră, zise el, la care eu mi-am exprimat profundele regrete. Aaronia Haldorn se întoarse.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea din uşă surâzând politicos, dar domnişoara Leggett nu vrea să vă vadă.

— Şi mie îmi pare rău, dar trebuie să o vedem.

— Poftim? zise ea în timp ce surâsul îi dispăruse.

— Trebuie să o vedem, am repetat eu amabil, e foarte important, precum am spus.

— Regret. Nici răceala vocii nu o făcea mai puţin frumoasă. Nu o puteţi vedea.

— După cum probabil ştiţi, domnişoara Leggett este un martor important într-un caz de furt şi crimă. Trebuie să o vedem. Dacă vă convine mai mult, o să aşteptăm încă o jumătate de oră până vine poliţia cu autoritatea pe care o consideraţi necesară, aşa că oricum o vom vedea. Collinsson spuse ceva de neînţeles ce părea o scuză. Aaronia Haldorn făcu o uşoară plecăciune.

— Faceţi cum credeţi, zise ea rece. Eu nu sunt de acord să o deranjaţi împotriva voinţei ei şi nu vă dau permisiunea să o faceţi. Dacă însă insistaţi atât, nu pot să vă împiedic.

— Mulţumesc. Unde e?

— Camera ei e la etajul cinci, imediat la stânga, după scări.

Îşi aplecă capul încă o dată uşor şi plecă. Collinsson mă apucă de braţ bălmăjind:

— Nu ştiu dacă... dacă e bine ce facem. Gabriellei nu o să-i placă. N-o să-i...

— Fă cum crezi. Eu mă duc sus. Poate n-o să-i placă, dar nici mie nu-mi plac persoanele care se ascund când vreau să le întreb despre jafuri de diamante.

Eric se încruntă, îşi muşcă buzele, făcu câteva grimase, dar veni cu mine. am urcat cu liftul la etajul cinci şi pe urmă am urmat covorul roşu spre uşa din stânga la capătul scărilor. Am bătut încet cu dosul mâinii, dar dinăuntru nu a răspuns nimeni. Am bătut din nou mai tare. Se auzi o voce care putea fi a oricui, deşi probabil era de femeie.

Era prea slabă şi estompată ca să putem înţelege ce zice. I-am tras un cot lui Collinsson şi i-am ordonat:

— Cheam-o!

Îşi slăbi gulerul şi strigă cu glas răguşit:

— Gaby, sunt eu, Eric.

Nici un răspuns.

— Deschide uşa, am strigat eu bătând din nou. Vocea dinăuntru mormăi iarăşi ceva iar eu am continuat să bat.

Din capătul celălalt al coridorului se deschise o uşă şi un bătrân slab, palid şi cam chel zise:

— Ce se întâmplă?

— Nu e treaba dumitale, i-am zis şi am bătut din nou în uşă.

Vocea dinăuntru se auzi de data asta suficient de tare ca să ne dăm seama că se lamenta, fără să desluşim însă cuvintele. Am apăsat pe clanţă, descoperind că uşa nu e încuiată, şi am întredeschis-o puţin. Vocea era mai clară şi se auziră paşi moi pe podea. Eric Collinsson scoase un zgomot din gât, care se auzi ca un urlet îngrozitor, dar foarte depărtat.

Gabrielle Leggett stătea lângă pat clătinându-se uşor şi ţinându-se cu o mână de cadru. Avea faţa albă ca varul. Ochii ei căprui aveau o privire pierdută, iar fruntea mică era încreţită. Părea că-şi dă seama că e ceva în faţa ei, dar nu ştia ce. Avea un singur ciorap galben şi o fustă roşcată cu care probabil dormise, iar prin cameră erau împrăştiaţi papucii, celălalt ciorap galben, o bluză maro cu auriu, un pardesiu maro şi o pălărie galben cu maro. Restul camerei era albă. Tapetul alb, tavanul alb, scaunele, masa, patul şi chiar telefonul erau albe. Mocheta pe jos era albă. Mobila nu era de spital, dar soliditatea şi culoarea îi dădeau un astfel de aspect. Erau două ferestre şi alte două uşi în afară de cea pe care o deschisesem. Uşa din stânga dădea în baie, iar cea din dreapta într-un vestiar.

L-am împins pe Collinsson în încăpere, l-am urmat şi am închis uşa care nu avea cheie şi nici măcar vreun alt mecanism de încuiat. Collinsson se zgâia la fată cu bărbia căzută şi cu ochii la fel de pierduţi ca ai ei, însă cu faţa mai speriată. Ea se sprijini de pat şi privi în gol cu o expresie dezorientată. Am prins-o cu mâna, am aşezat-o în pat şi i-am zis lui Collinsson:

— Adună-i hainele.

A trebuit să repet ca să reacţioneze şi să iasă din transă. Mi-a adus hainele şi am început să o îmbrac. El mă apucă de umăr şi mă mustră de parc-aş fi furat banii unui cerşetor.

— Nu! Nu puteţi...

— Ce dracu'! am zis împingându-l. Fă-o tu dacă vrei.

Transpira. Se înecă şi se bâlbâi:

— Nu, nu! N-aş putea...

Se întrerupse şi se duse la fereastră.

— Mi-a zis ea că eşti un papă-lapte, am spus eu punându-i pe umeri fetei bluza.

Putea la fel de bine să fie o statuie de ceară, dar cel puţin nu s-a împotrivit când am luat-o în braţe şi a rămas acolo unde am împins-o. Când am ajuns la pardesiu şi pălărie, Collinsson veni de la fereastră şi începu să întrebe:

— Ce are? N-ar fi bine să chemăm un doctor? O să-i facă bine să iasă afară?

Când m-am ridicat, a luat-o de lângă mine, susţinând-o cu braţele lui lungi şi vânjoase, şi a început să trăncănească:

— Sunt eu, Eric, nu mă recunoşti? Vorbeşte-mi, ce e cu tine, iubito?

— N-are nimic. S-a îndopat cu droguri, aia s-a întâmplat, l-am liniştit eu. Nu încerca s-o trezeşti. Aşteaptă să ajungem acasă. Eu o iau de un braţ şi tu de celălalt. O să vezi că merge. Dacă ne iese în cale cineva, nu te opri şi lasă-mă pe mine să mă ocup. Haide!

N-am întâlnit pe nimeni, am coborât cu liftul la parter şi am ieşit din foaier în stradă fără să vedem pe nimeni. Ne-am îndreptat spre colţul unde-l lăsasem pe Mickey în Chrysler.

— Asta-i tot în ceea ce te priveşte, i-am spus.

— E în regulă, răspunse el şi plecă.

Collinsson şi cu mine am înghesuit fata între noi în maşină iar el porni motorul. După ce am traversat câteva intersecţii, mă întrebă:

— Sunteţi sigur că acasă e locul cel mai potrivit pentru ea?

Am răspuns că da. O vreme n-a mai zis nimic, după care repetă întrebarea şi adăugă ceva despre un spital.

— De ce nu mai bine la sediul unui ziar, m-am răstit eu.

După alte câteva intersecţii, reîncepu:

— Ştiu un doctor care...

— Am multă treabă, i-am retezat-o eu, şi, dac-o ducem acasă, domnişoara Leggett, în starea în care e, îmi va fi de folos.

Nemulţumit, mă acuză furios:

— O umiliţi şi îi puneţi viaţa în pericol, pentru numele...

— Viaţa ei nu e mai ameninţată decât a mea sau a dumitale. A luat doar ceva mai multe droguri decât putea să suporte. Nu i le-am dat eu.

Fata de care vorbeam era vie şi respira între noi, ba avea chiar şi ochii deschişi, însă înţelegea la fel de puţin din ceea ce se întâmplă ca şi cum ar fi fost în Finlanda.

La următoarea intersecţie ar fi trebuit să facem la dreapta, dar Collinsson a ţinut-o drept, privind drept înainte şi mărind viteza la şaptezeci de kilometri pe oră.

— La prima fă la dreapta, i-am ordonat eu.

— Nu, zise el şi s-a ţinut de cuvânt. Vitezometrul arăta deja optzeci de kilometri la oră, iar lumea de pe trotuare începea să se uite după noi.

— Ei bine? l-am întrebat desprinzându-mi un braţ de pe fată.

— Coborâm spre peninsulă, zise el ferm. Nu poate să meargă acasă în condiţiile astea.

— Zău? am mârâit eu, întinzând mâna către comenzi. Mi-o dădu la o parte, ţinând volanul cu o mână şi ţinând-o pe cealaltă pregătită pentru cazul că aş fi încercat din nou.

— Nu faceţi asta, mă avertiză şi mări viteza cu zece kilometri pe oră. Ştiţi ce-o să păţim dacă...

L-am înjurat cu năduf şi din inimă, şi întoarse o mutră indignată către mine, căci presupun că nu era genul de limbaj ce trebuia folosit de faţă cu o femeie.

Atât a lipsit. O maşină mică albastră ieşi dintr-o stradă secundară înaintea noastră. Collinsson o văzu în ultima clipă şi făcu o manevră bruscă de ocol nu foarte abilă. Puţin a lipsit să nu lovească maşina, dar roţile din spate începură să derapeze. Collinsson făcea tot ce putea, însă bordura de la colţ n-a vrut să coopereze, rămânând fermă pe poziţie. Ne-am urcat pe trotuar şi am lovit un felinar pe care l-am culcat la pământ. Mica noastră maşină s-a răsturnat pe o parte împrăştiindu-ne în jurul ei. Gazul de la stâlpul dărâmat vuia la picioarele noastre. Collinsson, julit rău de tot pe o parte a feţei, se repezi în patru labe să oprească motorul. M-am ridicat ajutând-o pe fată, care căzuse peste mine. Umărul şi braţul meu drept erau scoase din funcţiune, inerte. Fata scotea nişte vaiete firave, dar în afară de o vânătaie pe obraz nu părea să aibă nimic. Îi servisem drept pernă, preluând în totalitate şocul. Durerile din piept, stomac şi spate, starea

jalnică a umărului şi a braţului meu îmi dădeau de înţeles de la ce o salvasem pe fată.

Oamenii ne-au ajutat să ne ridicăm. Collinsson o luă pe fată în braţe şi o imploră să spună că nu e moartă şi aşa mai departe. Izbitura o trezise puţin, dar nu-şi dădea încă seama dacă fusese un accident sau altceva. L-am ajutat pe Collinsson să o ţină — deşi nici unul dintre ei nu avea nevoie să fie susţinut — spunând în acelaşi timp către mulţime:

— Trebuie să o ducem acasă. Cine poate...

Un tip exagerat de mic şi de gras îşi oferi serviciile. Collinsson, eu şi fata ne-am urcat în maşina lui pe bancheta din spate. I-am dat adresa Gabriellei. El a menţionat ceva despre spital, dar am insistat că acasă e cel mai bine. Collinsson era prea preocupat ca să poată vorbi.

În douăzeci de minute coboram deja cu fata în faţa casei şi nu i-am dat nici o şansă grăsanului să ne urmeze mulţumindu-i foarte amabil.

După o oarecare aşteptare, căci a trebuit să sun de două ori, uşa fu deschisă de Owen Fitzstephan. Ochii lui nu erau somnoroşi, ci aprinşi şi febrili, ca atunci când viaţa i se părea interesantă. Ştiind ce gen de lucruri îl interesau m-am întrebat ce se întâmplase.

— Ce aţi făcut? întrebă el privindu-ne hainele, faţa însângerată a lui Collinsson şi obrazul vânăt al fetei.

— Accident de maşină, am spus eu. Nimic serios. Unde sunt ceilalţi?

— Ceilalţi, zise el accentuând în mod nefiresc cuvântul, sunt în laborator. Apoi, adăugă numai pentru mine:

— Vino încoace.

L-am urmat prin hol la piciorul scărilor lăsându-i pe Collinsson şi pe fată la uşă. Fitzstephan se apropie şi-mi şopti la ureche:

— Leggett s-a sinucis.

Eram mai mult iritat decât surprins şi am întrebat:

— Unde e acum?

— În laborator. Doamna Leggett împreună cu poliţiştii sunt şi ei sus. S-a întâmplat doar acum o jumătate de oră.

— Atunci să urcăm cu toţii.

— Nu cred că e bine, în special pentru Gabrielle.

— S-ar putea să fie dur pentru ea, am spus iritat, însă e absolut necesar. Oricum e burduşită de droguri şi o să-i fie mai uşor să suporte şocul acum decât mai târziu, când efectul va trece. Haideţi, urcăm în laborator, am zis întorcându-mă către Collinsson.

Am luat-o înainte, lăsându-l pe Fitzstephan să-l ajute pe Collinsson cu fata. Un poliţist masiv în uniformă cu o mustaţă roşcată stătea lângă uşă. Doamna Leggett era aşezată în colţul îndepărtat al încăperii pe un scaun de lemn cu corpul înclinat înainte şi îşi ţinea faţa într-o batistă plângând. O'Gar şi Reddy erau la fereastră unul lângă celălalt cercetând nişte foi pe care sergentul detectiv le ţinea în mâna sa mare. Un tip grizonat şi elegant, cu haine închise la culoare, înfăşura nişte ochelari într-o panglică neagră lângă masa de zinc, iar Edgar Leggett, aşezat pe scaun alături, era cu capul şi mâinile întinse pe masă. O'Gar şi Reddy se opriră din citit când am intrat.

Luând-o spre ei şi trecând pe lângă masă am văzut sânge, un mic pistol automat negru, alături de una din mâinile lui Leggett şi şapte diamante nemontate grupate lângă cap.

— Uită-te puţin, zise O'Gar dându-mi hârtiile care erau în număr de patru, scrise mărunt şi regulat de mână, cu cerneală neagră. Tocmai când să devin interesat de cele scrise, Fitzstephan şi cu Collinsson intrară împreună cu Gabrielle. Collinsson privi mortul de la masă şi faţa i se albi, după care se interpuse între fată şi tatăl ei.

— Intraţi, am zis eu.

— Domnişoara Leggett nu are ce căuta aici acum, zise el înfierbântat şi se întoarse ca să o scoată afară.

— Trebuie să fie cu toţii aici, i-am zis lui O'Gar, care aprobă din cap şi îi făcu semn poliţistului de la uşă. Acesta îi puse lui Collinsson mâna pe umăr şi-i zise:

— Trebuie să intraţi amândoi.

Fitzstephan puse un scaun lângă fereastră pentru fată. Ea se aşeză şi privi prin cameră către mort, către doamna Leggett

şi pe urmă către noi cu ochii insensibili, dar mai puţin pierduţi ca înainte. Collinsson se aşează lângă ea, torturându-mă cu privirea. Doamna Leggett însă nu ridicase capul din batistă.

— Să citim scrisoarea cu voce tare, i-am zis lui O'Gar suficient de clar ca să audă şi ceilalţi. El îşi învârti ochii şi ezită după care, dându-mi şi restul fasciculului, zise:

— Corect. Citeşte-l tu.

Scria aşa:

„Către poliţie,

Numele meu e Maurice Pierre de Mayenne. M-am născut la Fécamp, departamentul Sena Inferioară, în Franţa, la 6 martie 1883 şi am făcut şcoala în Anglia. În 1903 am venit la Paris să studiez pictura şi după patru ani le-am cunoscut pe Alice şi Lily Dain, fetele orfane ale unui ofiţer naval britanic. M-am căsătorit cu Lily în anul următor şi în 1909 s-a născut fata noastră, Gabrielle. La puţin timp după căsătorie, mi-am dat seama că făcusem o greşeală îngrozitoare, căci pe Alice o iubeam, şi nu pe Lily. Am ţinut asta secret până ce copilul a depăşit anii dificili ai prunciei şi când Gabrielle avea cinci ani i-am spus soţiei că vreau să divorţez ca să mă căsătoresc cu Alice. Ea m-a refuzat.

La 6 iunie 1913 am ucis-o pe Lily şi am fugit cu Alice şi cu Gabrielle la Londra, unde am fost pe loc arestat şi returnat la Paris pentru proces. Am fost găsit vinovat şi am fost condamnat la închisoare pe viaţă în Insula Diavolului. Alice, care nu participase la crimă şi nu ştiuse nimic până la Londra, unde ne însoţise din dragoste pentru Gabrielle, a fost şi ea judecată şi achitată. Toate astea sunt înregistrate la Paris.

În 1918 am evadat din insulă împreună cu alt condamnat pe nume Jacques Labaud, cu o plută improvizată. Nu ştiu, n-am ştiut niciodată cât am plutit pe ocean fără apă şi mâncare. La un moment dat, Labaud, nemairezistând, a murit de foame şi de insolaţie. Nu l-am omorât eu. Eram atât de slăbit, încât nu exista nici o creatură în lume suficient de neajutorată ca să o pot omorî,

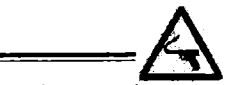

indiferent de intenţiile mele. Când însă Labaud a murit, mi-a rămas hrană suficientă ca supravieţuiesc până ce valurile m-au aruncat pe plaja Golfului Triste.

Dându-mă drept Walter Martin, am găsit de lucru într-o mină de cupru a unei companii britanice la Aroa şi, în câteva luni, am devenit secretarul particular al managerului Philip Howart. La puţin timp după promovare, m-am împrietenit cu John Edge, care mi-a explicat planul lui de fraudă cu care puteam să delapidăm câte o sută de lire sterline pe lună. Când am refuzat să iau parte, Edge m-a ameninţat că-mi dezvăluie identitatea dacă nu colaborez.

Venezuela nu avea tratat de extrădare cu Franţa şi nu puteam fi trimis din nou pe insulă, dar pericolul era altul. Cadavrul lui Labaud fusese descoperit pe plajă suficient de nedescompus ca să demonstreze ce se întâmplase, iar eu, un criminal evadat, ar fi trebuit să dovedesc în faţa autorităţilor venezuelene că nu l-am omorât în apele lor teritoriale ca să supravieţuiesc foamei.

Am continuat să refuz planul de fraudă al lui Edge şi m-am pregătit să plec. În timpul ăsta el l-a omorât pe Howart şi a spart seiful companiei. M-a îndemnat să plec cu el, argumentând că nu puteam face faţă cercetărilor poliţiei chiar dacă nu m-ar fi denunţat. Era destul de adevărat aşa că am plecat cu el. Două luni mai târziu la Mexico City mi-am dat seama de ce Edge vrusese să vin cu el. Mă strângea cu uşa în legătură cu identitatea şi, având o părere exagerat de bună despre capacităţile mele, mă punea să comit delicte pe care el nu era în stare să le facă.

Eram decis orice s-ar fi întâmplat să nu mă întorc în Insula Diavolului, însă nu intenţionam să devin un criminal profesionist. Am încercat să fug de Edge la Mexico City, dar m-a găsit. Ne-am bătut şi l-am omorât. L-am omorât în legitimă apărare, căci el lovise primul.

În 1920 am venit în Statele Unite la San Francisco, unde mi-am schimbat încă o dată numele în Edgar Leggett şi am început să-mi fac un rost în lume cu experienţele legate de culori,

pe care le încercasem în tinereţea mea artistică la Paris. În 1923, crezând că Edgar Leggett nu mai poate fi niciodată corelat cu Maurice de Mayenne, le-am chemat pe Gabrielle şi pe Alice care trăiau la New York şi m-am căsătorit cu Alice. Trecutul însă nu era mort şi legătura dintre Leggett şi Mayenne nu era definitiv ruptă.

Nemaiauzind nimic de mine după evadare şi neştiind ce mi s-a întâmplat, Alice a angajat un detectiv particular numit Louis Upton.

Upton l-a trimis pe un tip Ruppert în America de Sud, care a reuşit să mă localizeze pas ca pas din Golfo Triste până la Mexico City, după moartea lui Edge. Ruppert a aflat desigur şi de moartea lui Labaud, a lui Howart şi a lui Edge, trei crime de care nu eram vinovat, dar având un cazier ca al meu, ar fi fost suficientă una singură ca să fiu condamnat în caz de proces.

Nu ştiu cum m-a găsit Upton la San Francisco. Probabil urmărindu-le pe Alice şi pe Gabrielle. Sâmbăta trecută noaptea a telefonat cerându-mi bani ca să nu mă denunţe. Neavând bani lichizi, l-am amânat până marţi, când i-am dat diamantele ca plată parţială. Eram disperat. Ştiam că, fiind la mâna lui Upton, se repeta experienţa pe care o avusesem cu Edge. M-am hotărât să-l omor.

Am decis să pretind că diamantele fuseseră furate şi să chem poliţia. Upton, credeam eu, ar fi intrat imediat în contact cu mine.

I-aş fi dat întâlnire şi l-aş fi împuşcat cu sânge rece, lucru care ar fi părut justificat, el fiind luat drept hoţul asupra căruia s-ar fi găsit diamantele.

Cred că planul ar fi avut succes. Oricum, Ruppert urmărindu-l pe Upton pentru o răfuială personală, l-a omorât înaintea mea. Ruppert, care-mi luase urmele din Insula Diavolului până la Mexico City, îl spionase pe Upton sau aflase de la el că Mayenne era una şi aceeaşi persoană cu Leggett şi, fiind urmărit

de poliţie pentru uciderea lui Upton, a venit aici cerându-mi să-l adăpostesc. Mi-a returnat diamantele, cerându-mi în schimb bani.

L-am omorât. Cadavrul lui e în pivniţă. Afară, un detectiv îmi supraveghează casa. Alţi detectivi îmi cercetează afacerile. Nu am fost capabil să explic mulţumitor anumite acţiuni ale mele, nici să evit contradicţiile, aşa că acum sunt principalul suspect şi există toate şansele ca trecutul să iasă la iveală.

Am ştiut întotdeauna cu certitudine — chiar dacă nu am vrut să admit — că într-o bună zi asta se va întâmpla.

Nu mă întorc în Insula Diavolului. Soţia şi cu fiica mea nu ştiu nimic şi sunt nevinovate în legătură cu moartea lui Ruppert.

Maurice de Mayenne."

Câteva minute după ce am terminat de citit nimeni nu a spus nimic. Doamna Leggett îşi luase batista de la ochi ca să asculte şi plângea intermitent. Gabrielle privea aiurea prin cameră luptându-se cu pâcla din ochi, iar buzele îi tremurau ca şi cum ar fi vrut să spună ceva dar nu putea. M-am dus spre masă la cadavru şi l-am controlat prin buzunare. Se simţea ceva în interiorul hainei.

Era un portofel plin de bani, i-am numărat mai târziu — erau cincisprezece mii de dolari.

Arătând conţinutul celorlalţi, i-am întrebat:

— A lăsat şi alte mesaje în afară de cel pe care l-am citit?

— N-am găsit nimic altceva, zise O'Gar. De ce?

— Doamnă Leggett, ştiţi ceva? am întrebat eu.

Ea dădu din cap că nu.

— De ce? întrebă O'Gar din nou.

— Pentru că nu s-a sinucis, am zis eu. A fost omorât.

Gabrielle Leggett ţipă strident şi sări din scaun arătând cu un deget alb cu unghia ascuţită către doamna Leggett.

— Ea l-a omorât! urlă Gabrielle. Era aici lângă uşa de la bucătărie cu cuţitul în mână, l-a chemat şi când a trecut pe lângă ea i l-a înfipt în spate. Eram dezbrăcată şi, când i-am auzit venind, m-am ascuns în oficiu şi-am văzut tot. Ea l-a omorât.

Doamna Leggett se ridică în picioare. Se clătină şi, dacă Fitzstephan nu ar fi susţinut-o, ar fi căzut. Uimirea îi alungase mâhnirea de pe faţa buhăită. Tipul elegant de lângă masă, care, am aflat mai târziu, era doctorul Riese, spuse cu o voce rece, încordată:

— Nu e vorba de o înjunghiere. A murit dintr-o împuşcătură în tâmplă trasă de aproape. După părerea mea, e limpede că a fost o sinucidere.

Collinsson o forţă pe Gabrielle să se aşeze din nou pe scaun încercând să o calmeze. Ea îşi împreună mâinile gemând.

Nu eram de acord cu ultima afirmaţie a doctorului şi le-am spus-o în timp ce mă gândeam la altceva.

— Avea banii în buzunar şi vroia să plece. A scris scrisoarea către poliţie ca să-şi disculpe soţia şi fiica de complicitate la crimele lui. Ţi se pare, l-am întrebat pe O'Gar, a fi declaraţia unui sinucigaş? Nu sunt mesaje pentru soţia şi fata pe care le iubea, totul e pentru poliţie.

— Poate ai dreptate, zise O'Gar. Dar, presupunând că voia să fugă, nu le-a lăsat vreo...

— Le-ar fi spus ceva — verbal sau în scris — înainte de a pleca, dacă ar fi apucat să trăiască. Îşi încheia afacerile şi se pregătea să plece. Banii şi scrisoarea mă fac să mă îndoiesc în privinţa sinuciderii. Dar chiar dacă ar fi vrut s-o facă, părerea mea este că a fost omorât înainte să-şi termine pregătirile. Poate din cauză că i-a luat prea mult timp. Cum a fost găsit?

— Am auzit, zise doamna Leggett plângând, am auzit împuşcătura, am alergat aici şi... şi l-am găsit aşa. Am coborât la telefon. Şi soneria — soneria de la uşă — a sunat... era domnul Fitzstephan şi i-am spus. N-avea cum... nu mai era nimeni în casă... care să-l omoare.

— Dumneata l-ai omorât, i-am spus eu. El vroia să plece şi a scris declaraţia asumându-şi crimele dumitale. Dumneata l-ai omorât pe Ruppert jos în bucătărie. Despre asta vorbea fata. Ţi s-a părut că scrisoarea poate fi luată drept mărturisirea unui sinucigaş, aşa că l-ai omorât crezând că ştergeţi toată afacerea şi cercetările se vor opri aici.

Fața ei nu-mi spuse nimic. Era contrariată, dar într-un mod care putea să însemne orice. Am tras aer în piept și am continuat destul de tare:

— Sunt cel puțin șase minciuni în declarația soțului dumitale pe care pot să le identific acum. Nu el v-a căutat pe dumneata și pe fiica dumitale. Dumneata i-ai dat de urmă aici. Doamna Begg spune că era surprins la maxim când v-a văzut venind de la New York. Nu i-a dat diamantele lui Upton. Povestea lui despre motivul pentru care i le-a dat lui Upton și ce intenționa să facă dup-aia e ridicolă. N-a găsit altceva mai bun ca să vă acopere. Leggett i-ar fi dat banii sau nu i-ar fi dat nimic. În orice caz, nu i-ar fi dat niște diamantecare nu-i aparțineau, declanșând ancheta asta, nu era așa de prost. Upton v-a urmărit până aici și te-a șantajat pe dumneata, nu pe soț. Dumneata l-ai angajat pe Upton ca să-l găsească pe Leggett, deci pe dumneata te cunoștea. El și Ruppert l-au urmărit pe Leggett, nu numai până la Mexico City, ci până aici. V-ar fi șantajat mai de mult dacă nu ar fi fost trimiși la Sing Sing pentru o altă escrocherie. Când au ieșit, Upton a venit aici și și-a făcut jocul. Dumneata ai înscenat spargerea, dându-i lui Upton diamantele fără să-i spuneți lui Leggett nimic. Astfel, cum ar fi putut un om cu cazierul lui să îl denunțe la poliție? De ce nu i-ați spus de Upton? Nu vroiați să afle că l-ați urmărit pas cu pas din Insula Diavolului până la San Francisco? De ce? Trecutul lui sud-american constituia un util element suplimentar de presiune? N-ați fi vrut să știe că aflaserăți de Labaud, de Howart și de Edge?

Nu i-am dat nici o șansă să răspundă și am continuat:

— Probabil că Ruppert, urmărindu-l pe Upton până aici, a intrat în contact cu dumneata și l-ai pus să-l omoare pe Upton, ceea ce el oricum avea de gând să facă. Probabil după crimă, când a venit aici, te-ai gândit să-l înjunghii în spate la bucătărie. N-ai știut că fata ascunsă în oficiu v-a văzut, dar ți-ai dat seama că-ți depășești limitele. Șansele de a nu fi învinuită de uciderea lui Ruppert erau slabe, așa că ți-ai jucat ultima carte. I-ai povestit soțului tot și l-ai convins să-și asume responsabilitatea. Pe urmă l-ai omorât. El întotdeauna te-a protejat și te-a acoperit.

Vorbind din ce în ce mai tare am continuat:

— Pe Lily, prima lui soţie, tot *dumneata* ai omorât-o, iar el a încasat papara. *Dumneata* l-ai urmat la Londra, unde nu ai fi mers, dacă erai nevinovată, împreună cu criminalul sorei. Pe urmă, *dumneata* ai dat de el aici şi *dumneata* te-ai căsătorit cu el. *Dumneata* ai decis că nu se însurase cu cine trebuia şi *dumneata* ai omorât-o.

— Aşa e! Ea a omorât-o! strigă Gabrielle Leggett din scaun în timp ce Collinsson o ţinea. Ea...

Doamna Leggett se ridică ţeapănă şi surâse, arătându-şi dinţii galbeni dintr-o parte în alta. Făcu doi paşi către mijlocul încăperii. Avea o mână în şold şi cealaltă pe lângă corp. Gospodina — întruchiparea sufletului senin a lui Fitzstephan — dispăruse brusc.

Era acum o femeie blondă de vârstă medie, cu corpul împlinit nu de traiul bun şi confortabil al unei femei de vârstă mijlocie, ci de musculatura unei feline de pradă. Am luat pistolul de pe masă şi l-am băgat în buzunar.

— Vreţi să ştiţi cine a omorât-o pe sora mea? întrebă încet doamna Leggett, vorbind printre dinţi, cu gura surâzând şi privirea arzătoare. Ea, diavolul drogat, Gabrielle. Ea şi-a omorât mama. Pe ea o proteja el.

Fata produse nişte zgomote neinteligibile.

— Prostii, am spus eu. Era doar un copil.

— Nu sunt prostii, zise femeia. Avea aproape cinci ani, un copil de cinci ani care se joacă cu pistolul găsit în sertar când mama ei doarme. Pistolul s-a descărcat şi Lily a murit. Era desigur un accident, dar Maurice era prea sensibil s-o lase să crească cu amintirea că şi-ar fi ucis mama. În afară de asta Maurice ar fi fost probabil condamnat oricum. Se ştia că suntem amanţi şi că vrea să scape de Lily şi se afla la uşa dormitorului când pistolul s-a descărcat. Asta nu conta pentru el. Tot ce dorea el era să salveze memoria copilului de ceea ce chiar se întâmplase, deşi fusese un accident.

Toate acestea păreau deosebit de răutăcioase din cauza tonului suav cu care femeia le spunea surâzând şi a grijii aproape scrupuloase cu care-şi alegea cuvintele. Ea continuă:

— Gabrielle a fost întotdeauna, chiar şi înainte de a începe să se drogheze, un copil handicapat mental, aşa că atunci când ne-a găsit poliţia din Londra reuşisem deja să o facem să uite aproape complet. Ăsta este, vă asigur, adevărul curat. Şi-a omorât mama, iar tatăl a fost pedepsit în locul ei.

— Destul de plauzibil, am recunoscut eu. Faptele nu se leagă însă suficient: Poate că pe Leggett aţi reuşit să-l convingeţi, dar eu mă îndoiesc. Cred că încercaţi să vă răniţi fata vitregă pentru că ne-a povestit că v-a văzut înjunghiindu-l pe Ruppert.

Îşi dezgoli din nou dinţii şi făcu un pas scurt şi brusc către mine, cu ochii măriţi şi încordaţi. Pe urmă se controlă, râse strident şi neliniştea îi dispăru în spatele ochilor. Îşi puse mâinile în şold, surâse jucăuş şi-mi spuse zeflemitor, mascându-şi ura din ton şi din ochi.

— Oare? Atunci am să vă spun ceva ce nu v-aş fi spus dacă n-ar fi adevărat. Eu am învăţat-o să-şi omoare mama. Pricepeţi? Am învăţat-o şi am antrenat-o să o facă. Lily şi cu mine eram două surori bune şi nedespărţite, care se urau de moarte. Maurice nu vroia să se însoare ca nici una din noi (de ce ar fi făcut-o?) cu toate că avea relaţii intime cu amândouă. Trebuie să înţelegeţi asta în sensul cel mai strict al cuvintelor. Noi eram sărace, iar el nu, şi de asta Lily a vrut să se mărite cu el. Eu vroiam acelaşi lucru pentru că îl vroia ea. Eram surori în toate privinţele. Lily l-a prins în capcană prima (asta e crud dar adevărat) şi s-au căsătorit. Gabrielle s-a născut şase sau şapte luni mai târziu. Ce familie fericită eram! Eu trăiam cu ei şi, de la bun început, Gabrielle m-a iubit mai mult pe mine decât pe mama ei. Am avut grijă să fie aşa şi n-a existat nimic pe care mătuşa Alice să nu-l poată face pentru iubita ei nepoată. Asta pentru că preferinţa ei pentru mine o înfuria pe Lily — nu pentru că Lily şi-ar fi iubit aşa de mult copilul, ci pentru că eram surori. Ce dorea una dintre noi, dorea şi cealaltă, nu pentru a împărţi, ci exclusiv

pentru sine. Nici nu se născuse Gabrielle când plănuiam deja ce voi face la un moment dat. Când avea aproape cinci ani am făcut-o. Pistolul mic al lui Maurice era încuiat în sertarul de sus al şifonierului. Am descuiat sertarul şi, cu pistolul descărcat, am invitat-o pe Gabrielle la un joc amuzant. Mă aşezam în patul lui Lily prefăcându-mă că dorm. Copilul împingea un scaun lângă şifonier, se urca pe el, lua pistolul din sertar, venea la pat, îmi lipea ţeava la tâmplă şi apăsa pe trăgaci. Când reuşea să facă toate astea bine şi fără zgomot, ţinând pistolul în mod corect în mâini, o recompensam cu o caramea, avertizând-o să nu-i spună nimic mamei şi nimănui altcuiva, ca să-i facem o surpriză. Aşa a fost. Surpriza pe care i-am făcut-o a fost totală într-o după-amiază când luase o aspirină şi se culcase. Descuiasem sertarul, dar nu descărcasem pistolul. Atunci i-am spus copilului că poate să joace jocul cu mama ei şi am plecat în vizită la vecinii de jos ca să nu fiu deloc bănuită de moartea sorei mele. Credeam că Maurice o să lipsească toată după-amiaza. Intenţionam ca atunci când s-ar fi auzit împuşcătura să urc cu vecinii şi să găsim copilul care se juca cu pistolul cu care-şi omorâse mama. Nu mi-era teamă că o să vorbească după aceea. Ulterior, aşa limitată mintal cum era şi cu încrederea şi dragostea pe care mi le acorda, eram sigură că pot uşor să o controlez să nu-mi trădeze complicitatea. Maurice însă aproape a stricat totul. Ajuns acasă pe neaşteptate, a intrat în dormitor tocmai când Gabrielle apăsa pe trăgaci. O fracţiune de secundă mai devreme şi-ar fi salvat nevasta. Ăsta a fost ghinionul pentru care a fost condamnat, dar nu m-a suspectat niciodată. Dorinţa lui de a şterge din mintea copilului amintirea lăsată m-a scutit de orice efort. L-am urmărit până în ţara asta după evadarea lui din Insula Diavolului, iar la San Francisco Upton l-a găsit pentru mine. M-am folosit de dragostea Gabriellei pentru mine şi de ura ei faţă de el — i-am cultivat aceste sentimente prin tentative stângace de a o convinge că trebuie să-l ierte pentru uciderea mamei sale — şi de necesitatea de a nu i se dezvălui fetei adevărul, precum şi de ataşamentul meu cunoscut faţă de el şi faţă de copil, ca să-l

determin să se căsătorească cu mine, făcându-l să creadă că prin această căsătorie ne vom salva într-un fel viețile ruinate. În ziua când s-a însurat cu Lily am jurat să i-l iau și am făcut-o. așa că sper că sora mea a aflat acest lucru în iad.

Surâsul îi dispăruse. Ura ei dementă nu se mai ascundea în spatele vocii sau ochilor, era în toată fața și în tot corpul ei, părând singurul lucru viu în cameră. Eram opt persoane care o ascultau, dar nu contam pentru moment. Ea ne simțea prezența, dar noi între noi nu, căci ea era totul.

Se întoarse și, arătând cu brațul către fata din celălalt colț al camerei, spuse cu o voce guturală încărcată de un triumf sălbatic.

— Tu ești fata ei și ești blestemată să ai același suflet negru și sânge spurcat pe care ea și toți cei din clanul Dain l-au avut. Ești blestemată că ți-ai pătat mâinile cu sângele mamei tale în copilărie. Mintea ta neajutorată și drogurile sunt cadourile mele pentru tine. Viața ta va fi neagră așa cum a fost a mea și a mamei tale și viețile celor pe care îi vei atinge vor fi negre precum a lui Maurice; și...

— Ajunge! țipă Eric Collinsson. Opriți-o!

Gabrielle Leggett, cu mâinile la urechi și fața schimonosită de oroare, scoase un țipăt oribil și căzu înainte din scaun.

Pat Reddy era nou în poliție, dar O'Gar și cu mine nu ar fi trebuit s-o scăpăm din ochi pe doamna Leggett nici măcar pentru o jumătate de secundă, indiferent cât de tare ne-ar fi distras atenția strigătul fetei. Ne-am uitat însă la fată poate mai puțin de jumătate de secundă, dar a fost de-ajuns. Când am privit-o pe doamna Leggett, avea din nou un pistol în mână și făcuse primul pas spre ușă. Nu era nimeni între ea și ușă, căci polițistul în uniformă venise să-l ajute pe Collinsson s-o ridice pe fată. Nimeni nu se afla în spatele ei. Stătea cu spatele către ușă și întorcându-se îl aduse pe Fitzstephan în câmpul ei vizual. Ne privi pe rând pe deasupra pistolului și cu ochi arzători, apoi, făcând încă un pas înapoi, se răsti la noi:

— Nu mișcă nimeni!

Pat Reddy îşi mută greutatea pe călcâie. M-am încruntat spre el şi am dat din cap. Holul şi scările erau locuri mai bune ca să o prindem. Aici putea fi ucis cineva. Ea se dădu înapoi cu spatele spre uşă, scoase un şuierat printre dinţi şi ieşi în hol.

Owen Fitzstephan a ajuns primul la uşă după ea. Eu am fost al doilea. Femeia ajunsese în capătul scărilor de cealaltă parte a holului întunecos, cu Fitzstephan puţin în urma ei şi recuperând rapid distanţa. O prinse pe palierul dintre etaje chiar când eu ajunsesem în capul scărilor.

Îi imobiliză un braţ după corp, dar celălalt braţ, cu pistolul, era liber. Încercă să îl prindă, dar îl scăpă. Ea îi îndreptă ţeava armei către corp, când, cu capul aplecat, m-am aruncat peste ei. Am ajuns la timp ca să-i trântesc în colţ, iar glonţul adresat tipului cu părul roşcat nimeri într-o treaptă.

Eram cu toţii pe jos. Am încercat să o prind de mâna cu pistolul, dar mi-a scăpat şi am apucat-o de talie. Aproape de bărbia mea, degetele lui Fitzstephan se încleştară pe încheietura mâinii cu pistolul. Braţul meu drept era încă inert în urma accidentului cu Chryslerul. Nu puteam să-l folosesc. Corpul ei greu se ridică întorcându-se peste mine.

Împuşcătura mi-a ţiuit în urechi şi mi-a ars obrazul. Corpul femeii se înmuie. Când O'Gar şi Reddy ne-au despărţit, ea nu se mai mişca. Al doilea glonţ îi trecuse prin gât.

Am urcat din nou în laborator. Gabrielle Leggett zăcea pe podea, iar doctorul Riese şi Collinsson erau lângă ea.

— Du-te şi aruncă o privire la doamna Leggett, i-am zis doctorului. E pe scări, probabil moartă, dar uită-te oricum.

Doctorul ieşi. Collinsson, frecând uşor mâinile fetei leşinate, mă privi ca pe ceva a cărui existenţă ar fi trebuit interzisă prin lege şi zise:

— Sper că sunteţi satisfăcut de felul cum v-aţi făcut treaba.

— Asta e, am spus eu.

Fitzstephan şi cu mine mâncam una din cinele gustoase ale doamnei Schindler la demisolul cu tavan jos şi beam berea bună a soţului ei. Romancierul din Fitzstephan era preocupat încercând să descopere ceea ce el numea bazele psihologice ale doamnei Leggett.

— Să-şi omoare sora, e destul de explicabil cu caracterul ei aşa cum îl ştiu acum, zise el. La fel uciderea soţului şi încercarea de a ruina viaţa nepoatei când era în pericol sau sinuciderea de pe scări. Restul anilor liniştiţi dintre evenimente, însă, nu-i înţeleg deloc.

— Uciderea lui Leggett nu se potriveşte, am argumentat eu. Restul se leagă. Alice l-a vrut pentru ea. Şi-a omorât sora — sau a pus să fie omorâtă — într-un fel care să-l ataşeze de ea. Legea însă i-a despărţit. Ea nu putea face nimic în legătură cu asta, decât să aştepte şi să spere că el va fi eliberat într-o bună zi. Nu cunoaştem nici o altă dorinţă a ei de atunci. Putea deci foarte bine să stea liniştită ţinând-o pe Gabrielle prizonieră şi să trăiască confortabil, fără îndoială, pe banii lui. Când a auzit de evadare, a venit în America, a pus să fie căutat şi imediat ce detectivii l-au localizat a apărut aici la el. El era dispus s-o ia de nevastă, iar ea a obţinut ceea ce dorea. În continuare, n-avea decât să stea în banca ei. Nu era genul de om care să caute zâzanie fără motiv. Era pur şi simplu o femeie care ştia ce vroia

şi ar fi făcut orice ca să-l obţină, de aici şi răbdarea cu care şi-a ascuns ura faţă de faţă atâţia ani. Dorinţele ei nu erau nici măcar extravagante. N-o să găseşti explicaţia comportamentului ei în cine ştie ce deranjament mental complicat. Era simplă ca un animal, ignorând binele sau răul la fel ca orice animal.

Fitzstephan bău din bere şi întrebă:

— Vrei să reduci deci „blestemul Dain" la un germene primitiv în sânge?

— La mai puţin de atât chiar, şi anume la nişte vorbe în gura unei femei furioase.

— Tipii ca tine şterg tot farmecul vieţii.

Oftă în spatele fumului de ţigară şi continuă:

— Faptul că Gabrielle a fost făcută unealta uciderii propriei mame, nu te convinge măcar de necesitatea — fie ea şi numai poetică — a blestemului?

— Chiar dacă ea *ar fi fost* unealta, tot n-aş paria pe chestia asta. Aparent, Leggett nu se îndoia. A umplut scrisoarea cu detalii vechi, cu scopul evident de a o acoperi pe ea. Avem însă doar cuvântul doamnei Leggett că ar fi văzut într-adevăr copilul ucigându-şi mama. Pe de altă parte, doamna Leggett a spus, de faţă cu Gabrielle, că aceasta ar fi fost crescută cu convingerea că tatăl ei era criminalul, aşa că asta putem să credem. Şi e improbabil — deşi e posibil — ca el să fi mers aşa de departe doar ca să o salveze de conştiinţa propriei vinovăţii! Din punctul ăsta mai departe orice presupunere poate fi valabilă. Doamna Leggett l-a vrut şi l-a avut. Atunci, de ce dracu' l-a ucis?

— Devii incoerent, se plânse Fitzstephan. Ai răspuns deja la întrebarea asta în laborator. De ce nu te mulţumeşti cu acel răspuns? Ai zis că scrisoarea i se părea destul de bună ca să-i justifice sinuciderea şi l-a omorât ca să se protejeze.

— Asta era destul de plauzibil în acel moment, am admis eu. Dar acum, judecând cu sânge rece, mai sunt şi alte date. Muncise şi aşteptase ani în şir să-l aibă. Ar fi trebuit să aibă o valoare pentru ea.

— Dar nu îl iubea şi nu există nici un argument în favoarea acestei presupuneri. Nu era aşa de valoros pentru ea, reprezenta doar un trofeu de vânătoare. Valoarea asta nu e afectată prin moarte, căci trofeul se împăiază şi se aşează deasupra uşii.

— Atunci de ce-l ţinea pe Upton departe de el? De ce l-a omorât pe Ruppert? De ce a trebuit să ia pe umerii ei această povară? Pericolul era pentru el, nu pentru ea. De ce şi l-a asumat dacă Leggett nu avea nici o valoare? De ce a riscat toate astea ca să-l împiedice să afle că trecutul reînviase?

— Cred că înţeleg ce vrei să spui, zise Fitzstephan rar. Crezi că...

— Stai, mai e ceva. Am vorbit cu Leggett şi cu nevastă-sa când erau împreună de câteva ori. Nici unul nu s-a adresat celuilalt, cu toate că femeia s-a străduit din greu să mă facă să cred că mi-ar fi spus mai multe despre dispariţia Gabriellei dacă el nu ar fi fost prezent.

— Unde ai găsit-o pe Gabrielle?

— După uciderea lui Ruppert, ea a plecat la familia Haldorn, lăsându-i bijuteriile lui Minnie Hershey ca să le vândă. Minnie şi-a cumpărat pentru ea câteva cu banii pe care gagiul ei îi câştigase la jocuri în urmă cu o noapte sau două, după care l-a trimis pe tip să le vândă pe celelalte. El a fost arestat într-un magazin oarecare doar pentru că părea suspect.

— Vrei să spui că Gabrielle pleca definitiv de acasă? întrebă el.

— Nu o poţi acuza. Credea că tatăl ei e un criminal şi acum îşi surprinsese mama vitregă în delict. Cine ar vrea să trăiască într-o astfel de casă?

— Şi crezi că Leggett şi nevastă-sa erau certaţi? Poate că da. Nu i-am văzut des în ultimul timp şi nefiind destul de intim cu ei n-aş putea să-mi dau seama. Crezi că el aflase ceva din adevărul despre ea?

— Poate, dar nu de-ajuns ca să-l împiedice a-şi asuma responsabilitatea pentru uciderea lui Ruppert. Totodată, ceea ce

aflase nu era în legătură cu faptele recente, căci prima dată când i-am văzut chiar credea că diamantele fuseseră furate. Pe de altă parte...

— Ah, taci din gură. Nu eşti niciodată mulţumit de amănunte. Nu văd nici un motiv să nu credem povestea doamnei Leggett. Ne-a spus totul fără s-o oblige nimeni şi de ce ar trebui să credem că a minţit autoacuzându-se?

— Te referi la moartea surorii ei? Ar fi fost achitată oricum şi bănuiesc că şi în Franţa e ca la noi, adică nu putea fi judecată din nou pentru asta, indiferent ce-ar fi mărturisit. N-a dezvăluit nimic, frăţioare.

— Mereu zeflemitor, zise ei. Trebuie să bei mai multă bere ca să-ţi lărgeşti sufletul.

În timpul anchetei Leggett-Ruppert am văzut-o din nou pe Gabrielle, dar nu eram sigur nici măcar dacă mă recunoscuse. Eram împreună cu Madison Andrews, fostul avocat al lui Leggett şi actualul executor testamentar. Eric Collinsson era şi el acolo, dar în mod ciudat nu împreună cu Gabrielle.

M-a salutat din cap şi atât.

Ziarele au descoperit povestea celor întâmplate în 1913 la Paris şi câteva zile au făcut tămbălău cu asta. Recuperarea diamantelor de către Halstead şi Beauchamp închidea ancheta pentru Continental Detective Agency. Am scris *Întrerupt* pe dosarul lui Leggett şi am plecat la munte la o mină de aur, unde proprietarul avea impresia că angajaţii îl fură. La zece zile de la plecarea mea am primit un telefon de la Bătrânul, şeful meu.

— Îl trimit pe Foley să te înlocuiască, mi-a spus el. Nu-l aştepta. Ia trenul din noaptea asta. Afacerea Leggett e din nou pe tapet.

Partea a II-a
Templul

La cei şaizeci de ani ai săi, Madison Andrews era un bărbat înalt, slab şi cu părul alb răvăşit, iar mustaţa şi sprâncenele exagerau duritatea feţei sale osoase. Îşi purta hainele şleampăt, mesteca tutun, iar în ultimii zece ani fusese de două ori implicat oficial în procese de divorţ.

— Trebuie să-ţi spun că tânărul Collinsson ţi-a spus o mulţime de prostii, zise el. Pare să creadă că am dat în mintea copiilor, şi aşa mi-a şi spus.

— Nu l-am văzut, am zis eu. Sunt în oraş de câteva ore şi de la birou am venit direct aici.

— Ei bine, o fi el logodnicul fetei, dar eu sunt tutorele ei legal şi am preferat să urmez sfatul doctorului Riese, medicul ei curant, care a spus că Templul e deocamdată locul cel mai bun pentru recuperarea ei mintală. Nu putem să-i ignorăm sfatul. Soţii Haldorn sunt probabil nişte şarlatani, dar Joseph Haldorn este oricum singura persoană cu care Gabrielle a vrut să vorbească şi a cărui companie pare să o liniştească după moartea părinţilor. Doctorul Riese a zis că, dacă nu o lăsăm să se ducă la Templu, i-am putea agrava starea mintală. Puteam să nu ţin cont de asta doar pentru că nu-i plăcea tânărului Collinsson?

— Nu, am spus eu.

— Nu-mi fac iluzii în ceea ce priveşte secta, continuă el apărându-se. E probabil la fel ca celelalte, însă nu ne interesează aspectul religios. Suntem interesaţi doar de vindecarea stării psihice a Gabriellei. Deşi caracterul apartenenţei Gabriellei la sectă e dubios, tot sunt tentat să o las. Refacerea ei psihică este lucrul cel mai important, după părerea mea, şi nimic nu trebuie să afecteze acest lucru.

Era preocupat. L-am aprobat şi am tăcut, aşteptând să văd ce anume îl preocupă. Treptat, a spus tot, vorbind pe ocolite. La sfatul doctorului Riese şi împotriva protestelor lui Collinsson, o lăsase pe Gabrielle Leggett să se ducă la Templul Sfântului Graal pentru o vreme. Ea vroia să meargă, şi din moment ce doamna Livingston, o persoană proeminentă şi respectabilă, se găsea şi ea acolo, iar soţii Haldorn fuseseră prietenii lui Edgar Leggett, Andrews a lăsat-o să se ducă. Asta se întâmplase în urmă cu şase zile. Gabrielle o luase pe mulatra Minnie Hershey cu ea, ca servitoare. Doctorul Riese fusese să o vadă în fiecare zi şi după patru zile găsea că starea ei se ameliorase. Însă în a cincea zi ceva alarmant se întâmplase. Mintea ei era mai confuză ca oricând şi părea într-o stare de şoc. Nu putuse afla nimic de la ea, nici de la Minnie şi nici de la soţii Haldorn. Nu avea cum să afle ce se întâmplase sau măcar dacă se întâmplase ceva.

Eric Collinsson îi cerea zilnic raportul doctorului Riese, care i-a povestit adevărul în legătură cu ultima lui vizită. Collinsson a sărit ca ars. Vroia să ia fata imediat de la Templu căci, după părerea lui, soţii Haldorn se pregăteau să o omoare. El şi cu Andrews avuseseră o ceartă. Andrews credea că fata suferise doar o nouă cădere psihică şi era de aşteptat o însănătoşire rapidă dacă era lăsată acolo unde ea voia să stea. Riese era de acord, dar Collinsson nu. Ameninţa să facă scandal dacă nu o aduceau înapoi imediat şi Andrews era îngrijorat. N-avea să facă o bună impresie pentru el, ca avocat, dacă fetei i s-ar fi întâmplat ceva într-un loc ca acela. Pe de altă parte, credea sincer că e spre binele ei să rămână acolo şi n-ar fi vrut să i se întâmple nimic. În cele din urmă ajunsese

la un compromis cu Collinsson. Urma ca Gabrielle să mai rămână la Templu pentru câteva zile, dar cineva să rămână cu ea, având grijă ca soţii Haldorn să nu facă jocuri necurate. Riese m-a propus pe mine. Norocul meu în intuirea manierei în care murise Leggett îl impresionase. Collinsson a obiectat spunând că brutalitatea mea este în mare măsură responsabilă pentru starea Gabriellei, dar în cele din urmă a cedat. Ştiam povestea Gabriellei şi nu mă descurcasem chiar aşa de rău prima oară. Eficienţa mea a compensat brutalitatea, aşa încât Andrews i-a telefonat Bătrânului oferindu-i destul de mulţi bani ca să se justifice redeschiderea anchetei şi aici am apărut eu.

— Soţii Haldorn ştiu că urmează să vii, continuă Andrews, şi nu contează părerea lor. Le-am spus că doctorul Riese şi cu mine am decis că, până la refacerea completă a Gabriellei, e mai bine să avem o persoană competentă la îndemână. Nu cred că trebuie să-ţi dau instrucţiuni, e vorba de a lua toate măsurile de precauţie.

— Domnişoara Leggett ştie de venirea mea?

— Nu şi nu cred că trebuie să-i spunem ceva despre asta. Supravegheaz-o cât mai discret posibil şi mă îndoiesc că în starea în care este îţi va sesiza prezenţa. Dacă o va face... ei bine, o să vedem.

Andrews îmi dădu un mesaj pentru Aaronia Haldorn, iar o oră mai târziu mă aflam în anticamera Templului unde aceasta îl citea. Îl puse de-o parte şi-mi oferi o ţigară lungă rusească dintr-o cutie de jad. M-am scuzat invocând preferinţele şi mi-am aprins una din ţigările mele. În timp ce fumam amândoi, ea zise:

— O să încercăm să vă facem să vă simţiţi cât mai confortabil cu putinţă. Nu suntem nici barbari şi nici fanatici. Vă explic asta pentru că foarte multă lume rămâne surprinsă de acest lucru. Aici este un templu, dar asta nu înseamnă că fericirea, confortul sau alţi parametri ai vieţii civilizate lipsesc. Dumneavoastră nu sunteţi dintre ai noştri, dar sper că puteţi deveni şi oricum vă previn că nu veţi fi deranjat. Puteţi veni şi pleca când vreţi, iar

dacă doriţi puteţi participa şi la ceremonii. Sunt convinsă că veţi răspunde cu aceeaşi amabilitate şi de asemenea că nu vă veţi amesteca în nimic din ceea ce aţi putea vedea, indiferent cât de ciudat vi s-ar părea, atâta timp cât nu afectează starea... pacientului dumneavoastră.

— Bineînţeles că nu, am promis eu.

Ea zâmbi, îmi mulţumi, îşi stinse ţigara în scrumieră şi se ridică spunând:

— O să vă arăt camera.

Nici unul dintre noi n-a făcut vreo aluzie la vizita mea precedentă. Luându-mi pălăria şi valiza şi am urmat-o în lift şi am urcat la etajul cinci.

— Asta e camera domnişoarei Leggett, zise Aaronia Haldorn indicând uşa la care bătusem împreună cu Collinsson cu câteva săptămâni în urmă, iar asta este a dumneavoastră.

Deschise uşa aflată vizavi de cea a Gabriellei, iar camera era identică cu a fetei, dar fără vestiar şi de asemenea lipsea mecanismul de încuiere.

— Unde doarme servitoarea ei? am întrebat eu.

— Într-una din camerele servitorilor, la ultimul etaj. Cred că doctorul Riese e la domnişoara Leggett în momentul ăsta, aşa că am să-i spun că aţi sosit.

I-am mulţumit, iar ea ieşi din cameră închizând uşa. După un sfert de oră doctorul Riese ciocăni la uşă şi intră.

— Mă bucur că aţi venit, spuse el şi îmi strânse mâna.

Avea un mod brusc şi precis de a se exprima ajutându-se de gestică în timp ce ţinea în mână ochelarii de baga. Niciodată nu-l văzusem cu ochelari.

— Sper să nu avem nevoie de talentele dumneavoastră profesionale, dar mă bucur că aţi venit.

— Ce nu merge? am întrebat eu pe un ton care invita la confesiuni. Mă privi fix, îşi potrivi ochelarii şi spuse:

— Până acum tot ce nu merge aparţine sferei mele de competenţă. Nimic altceva. Sper ca partea dumneavoastră în treaba asta să fie plictisitoare.

— A dumneavoastră nu e? am sugerat eu.

Se opri în timp ce se întorcea spre uşă, se încruntă şi, potrivindu-şi din nou ochelarii, zise:

— Nu, nu e.

Ezită ca şi cum ar mai fi vrut să spună ceva, dar nu o făcu şi se îndreptă spre uşă.

— Am dreptul să ştiu ce credeţi cu adevărat despre situaţia asta, am spus eu, făcându-l să mă privească fix din nou.

— Nu ştiu ce să cred cu adevărat. Nu sunt mulţumit.

Într-adevăr, nu părea mulţumit.

— Mă întorc din nou în seara asta.

Ieşi şi închise uşa, pentru ca, o jumătate de minut mai târziu, să o redeschidă şi să spună:

— Domnişoara Leggett e extrem de bolnavă, după care închise uşa din nou şi plecă.

„O să fie foarte distractiv", mi-am spus în sinea mea şi m-am dus la fereastră să fumez. O femeie de serviciu îmbrăcată în alb cu negru bătu la uşă şi mă întrebă ce vreau să mănânc la prânz. Era o blondă inimoasă şi durdulie, cam de douăzeci şi cinci de ani, cu nişte ochi albaştri, curioşi şi jucăuşi.

Am tras o duşcă din sticla de scotch pe care o adusesem în valiză, am mâncat prânzul adus de blondă şi mi-am petrecut restul după-amiezei în cameră. Ascultând atent am auzit-o pe Minnie intrând în camera stăpânei sale puţin după ora patru. Ochii mulatrei se făcură mari când mă văzu în prag.

— Intră, i-am spus. Nu ţi-a spus doctorul Riese că sunt aici?

— Nu, domnule, sunteţi... Nu sunteţi aici cumva din cauza Gabriellei?

— Doar o supraveghez şi am grijă să nu păţească nimic. Dacă mă ajuţi spunându-mi ce se întâmplă în jur şi ce vorbeşte lumea, o ajuţi şi pe ea. În felul ăsta n-o să trebuiască să o deranjez.

— Da, da, zise mulatra aparent dispusă să coopereze, dar din câte îmi puteam da seama de pe faţa ei, ideea nu prea îi surâdea.

— Cum se simte în după-amiaza asta? am întrebat eu.

— E bine dispusă, domnule, îi place aici.

— Cum îşi petrece după-amiaza?

— Păi... Nu ştiu, domnule. Şi-o petrece... liniştit.

Nu aflasem prea multe.

— Doctorul Riese crede că ar fi mai bine să nu ştie că sunt aici, deci nu-i spune nimic.

— Nu, domnule. Bineînţeles că n-o să-i spun, promise ea, părând mai degrabă politicoasă decât sinceră.

Înainte să se însereze complet, Aaronia Haldorn veni să mă invită la cină. Sufrageria era lambrisată cu lemn închis la culoare. Eram zece la masă. Joseph Haldorn era înalt, statuar şi purta un veşmânt de mătase neagră. Barba lui deasă, atent tunsă, era albă şi mătăsoasă. Aaronia Haldorn făcu prezentările şi îi spuse „Joseph", ca şi cum n-ar fi avut nume de familie. Toţi ceilalţi i se adresau la fel. Îmi adresă un surâs alb şi-mi strânse vânjos mâna. Faţa lui puternică şi îmbujorată, lipsită de riduri, era liniştită, în special din cauza ochilor căprui care te făceau să te simţi împăcat cu lumea. Vocea de bariton avea aceeaşi calitate vibrantă.

— Suntem fericiţi să vă avem printre noi, spuse el politicos şi fără un sens precis, totuşi, preţ de o clipă, chiar am crezut că era fericit. Începusem să înţeleg dorinţa Gabriellei Leggett de a veni aici şi am răspuns că şi eu sunt fericit că mă găsesc acolo, tentat fiind chiar să cred ce spuneam.

În afară de Joseph, nevasta şi fiul lui, mai erau la masă doamna Rodman, o femeie înaltă, fragilă, cu ochii şterşi şi cu vocea şoptită; un tip numit Fleming, tânăr, brunet, foarte slab, cu o mustaţă neagră şi aerul preocupat al unuia absorbit de propriile-i gânduri; maiorul Jeffries, un bărbat bine îmbrăcat, manierat şi chel; soţia acestuia, foarte alintată ca şi cum ar fi avut cu treizeci de ani mai puţin; o anume domnişoară Hillen cu bărbia şi vocea ascuţite şi cu o atitudine entuziastă; şi doamna Pavlov, care era destul de tânără, cu pometii înalţi şi un ten închis şi care evita privirea celor din jur. Mâncarea servită de doi băieţi

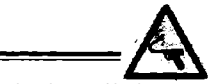

filipinezi era bună. Nu se vorbea prea mult şi nimic religios nu a avut loc.

Nu era aşa de rău.

După cină m-am întors spre camera mea şi am ascultat câteva clipe la uşa Gabriellei, dar n-am auzit nimic. Ajuns la mine, am fumat şi m-am foit de colo-colo aşteptând să sosească doctorul Riese, aşa cum promisese. N-a apărut. Probabil că una din urgenţele ce apar în activitatea doctorilor îl împiedicase să vină, dar eram oricum iritat. Nimeni nu a intrat sau a ieşit din camera Gabriellei. Mergând pe vârful picioarelor, am ascultat de câteva ori la uşa ei. Prima dată nu am auzit nimic. Altă dată — doar zgomote lipsite de importanţă. Puţin după ora zece i-am auzit pe ceilalţi locatari trecând pe lângă uşa mea, probabil în drum către dormitoarele lor.

La 11.05 am auzit uşa Gabriellei deschizându-se. Am deschis-o şi eu pe a mea.

Minnie Hershey se îndepărta pe hol şi am fost tentat să o chem, dar nu am făcut-o. Ultima mea încercare de a scoate ceva de la ea eşuase şi acum nu mă simţeam mai în formă ca să pot spera la mai mult noroc.

Pierdusem speranţele de a-l vedea pe Riese până a doua zi. Am stins lumina şi am lăsat uşa deschisă rămânând aşezat în întuneric, privind uşa fetei şi înjurând în gând. Mi-a venit în minte un orb care-şi caută pălăria neagră într-o cameră întunecoasă şi nu o găseşte şi m-am gândit cum s-ar putea simţi. Cu puţin înainte de miezul nopţii, Minnie Hershey, îmbrăcată cu haină şi pălărie ca şi cum ar fi venit de afară, se întoarse la uşa Gabriellei. Nu păru să mă vadă. M-am ridicat în cot încercând să mă uit pe lângă ea când a deschis uşa, dar n-am avut noroc. Minnie rămase înăuntru până aproape de ora unu când ieşi tiptil pe vârfuri şi închise uşa foarte încet. Era o precauţie inutilă, dat fiind covorul gros, şi din cauza asta am devenit nervos. M-am apropiat de uşa mea şi am chemat-o în şoaptă:

— Minnie!

Poate că nu m-a auzit, căci a continuat să meargă pe coridor. Nerăbdarea mi-a crescut. M-am dus după ea şi am prins-o de încheietura mâinii. Faţa ei era lipsită de expresie.

— Cum se simte? am întrebat eu.

— Domnişoara Gabrielle se simte bine, domnule. Trebuie doar să o lăsaţi în pace, murmură ea.

— Ba nu se simte de loc bine. Ce face acum?

— Doarme.

— Drogată? Ea ridică ochii căprui furioşi pe care îi lăsă din nou în jos fără să spună nimic. Te-a trimis să-i aduci droguri? am întrebat eu strângând-o mai tare de încheietura mâinii.

— M-a trimis... să-i aduc nişte doctorii...da, domnule.

— A luat din ele şi s-a culcat?

— D...Da, domnule.

— Bine, intrăm din nou şi vedem ce face, am zis eu.

Mulatra încercă să-şi desprindă mâna, dar am ţinut-o strâns.

— Lăsaţi-mă în pace, domnule, sau am să ţip.

— O să te las în pace după ce vedem ce face, aşa că dacă vrei să strigi poţi să-i dai drumul.

N-avea nici o tragere de inimă să se întoarcă în camera stăpânei, dar n-a fost nevoie să o forţez. Gabrielle Leggett stătea culcată pe o parte şi dormea liniştită. Faţa ei mică şi albă cu bucle şaten părea a unui copil bolnav. I-am dat drumul lui Minnie şi m-am întors în camera mea. Stând aşa în cameră am înţeles de ce unii îşi rod unghiile. După o oră şi ceva, foarte nemulţumit de mine însumi, mi-am scos pantofii, am ales cel mai confortabil scaun şi mi-am întins picioarele pe un al doilea scaun, m-am acoperit cu o pătură şi am adormit într-o poziţie de unde puteam să văd uşa Gabriellei prin uşa mea deschisă.

Am deschis ochii somnoros, crezând că aţipisem câteva clipe, i-am închis la loc, m-am lăsat furat din nou de somn, după care am hotărât să mă trezesc din nou. Ceva nu era în regulă. Am clipit des de câteva ori şi pe urmă m-am forţat să ţin ochii deschişi. Ăsta era necazul. Era întuneric şi când deschideam ochii şi când îi închideam. Nu trebuia să mă surprindă, căci afară era noapte, iar ferestrele mele erau departe de felinarele din stradă. Îmi aminteam totuşi că lăsasem uşa deschisă şi pe coridor era lumină.

În faţa mea nu mai vedeam lumina ce bătea pe uşa Gabriellei. Eram deja prea treaz ca să mai tresar brusc. Mi-am ţinut respiraţia ascultând atent dar nu, nu mi-am auzit decât ceasul. Mişcându-mi braţul încet, m-am uitat la cadranul luminos: era 3.17. Dormisem mai mult decât bănuisem şi lumina pe coridor fusese stinsă.

Capul mi se învârtea, corpul îmi era greu şi încordat, iar în gură aveam un gust neplăcut. Am ieşit de sub pătură, mişcându-mi neîndemânatic muşchii încăpăţânaţi. M-am îndreptat în ciorapi spre uşă şi, lovindu-mă de ea, mi-am dat seama că fusese închisă. Când am deschis-o, becul de pe coridor lumina ca înainte. Aerul care intră păru surprinzător de proaspăt şi curat.

M-am întors către întunericul din cameră adulmecând. Am simţit un miros de flori, sau mai degrabă un miros al unul loc închis în care se vestejiseră flori. Lăcrămioare sau panseluţe şi încă altceva. Am încercat să disting mirosul în componente, şi mi-am amintit vag că visasem o înmormântare. Încercând să-mi amintesc ce visasem, m-am sprijinit de canatul uşii, şi m-am lăsat din nou cuprins de somn. Mişcarea bruscă a capului mă trezi. M-am căznit să deschid ochii, stând în picioarele care nu păreau a fi ale mele şi m-am întrebat prosteşte de ce nu mă culcasem în pat. În timp ce moţăiam gândindu-mă că noaptea e făcută ca să dormi, m-am sprijinit cu o mână de zid. Aşa am dat de întrerupător, pe care am avut inspiraţia să-l apăs. Lumina mă orbi. Cu ochii întredeschişi am recunoscut decorul şi mi-am adus aminte că aveam treabă de făcut. M-am dus în baie unde apa rece cu care am început să-mi spăl faţa m-a făcut să mă simt stupid şi îngălat, dar măcar parţial conştient.

Am stins din nou lumina şi m-am apropiat ascultând la uşa Gabriellei. Am deschis-o încet, am intrat şi am închis-o la loc. Lanterna mi-a arătat patul gol cu cuverturile aruncate pe jos. Am pus mâna pe urma lăsată de corpul ei în pat şi era rece. Nu era nimeni nici în baie, nici în vestiar. Lângă pat era o pereche de papuci verzi fără toc. Un soi de capot atârna pe spatele unui scaun.

M-am întors în cameră să mă încalţ şi, ajuns la capătul scărilor, eram hotărât să răscolesc în toată casa, de sus până jos, în căutarea fetei. La început aş fi mers încet şi, cum probabil nu aş fi găsit nimic, aveam de gând să intru în toate camerele trezind lumea şi făcând scandal.

Vroiam să o găsesc cât mai repede cu putinţă, dar avea un avans prea mare ca să mai conteze acum câteva minute, aşa că fără să pierd timp nu am luat-o totuşi la fugă.

Eram la jumătatea intervalului dintre primul şi al doilea etaj când am văzut ceva mişcându-se jos. Sau mai degrabă am văzut o mişcare fără să-mi dau seama despre ce e vorba. Se

mişca dinspre uşa de la intrare către interiorul casei. Priveam liftul în timp ce continuam să cobor. Balustrada îmi tăia perspectiva către uşa de la intrare. Întrevăzusem mişcarea printre bare. Credeam că văzusem o faţă, dar asta ar fi gândit oricine în locul meu, iar ceea ce de fapt văzusem era mişcarea a ceva diafan. Holul şi cât puteam vedea din culoare erau goale când am ajuns la parter. M-am îndreptat spre partea din dos a locuinţei şi m-am oprit. Am auzit pentru prima oară de când m-am trezit un zgomot pe care nu-l făcusem eu. Un zgomot de paşi se auzi dinspre scările de piatră, de cealaltă parte a uşii de la intrare. Am mers spre uşă, am apucat brusc de clanţă şi am deschis-o, ţinându-mi cealaltă mână aproape de pistol.

Eric Collinsson era pe ultima treaptă la intrare.

— Ce dracu' faci aici? l-am întrebat eu cu năduf.

Povestea era lungă şi el era prea agitat ca să mi-o spună acum clar. Atât cât am putut pricepe din bolboroseala lui, am aflat că obişnuia să-i telefoneze zilnic doctorului Riese ca să afle cum se simte Gabrielle. Azi, sau mai degrabă ieri şi noaptea trecută, nu mai reuşise să dea de doctor, care nu era acasă şi nimeni nu ştia când se întoarce. După ora două, când îi telefonase ultima oară, Collinsson venise în împrejurimile Templului, cu speranţa să mă vadă şi să afle ce face fata. Nu a vrut să vină până la uşă până m-a văzut privind afară.

— Până ce? l-am întrebat.

— V-am văzut pe dumneavoastră.

— Când?

— Acum un minut, când v-aţi uitat afară.

— Nu eram eu. Ce ai văzut?

— Pe cineva care se uita circumspect afară. Am crezut că sunteţi dumneavoastră şi am ieşit din maşina pe care am lăsat-o la colţ. Gabrielle se simte bine?

— Sigur, am spus eu. N-avea rost să-i spun că o caut şi să mi-l iau pe cap. Nu vorbi aşa de tare. Familia lui Riese nu ştie unde e?

— Nu, şi păreau îngrijoraţi. Dar nu contează dacă Gabrielle se simte bine. Îmi puse o mână pe braţ. Aş putea... aş putea să o văd? Doar pentru o secundă. Nu o să spun nimic şi nu o să-şi dea seama că am venit. Nu vreau să... dar puteţi să faceţi asta pentru mine?

Individul era tânăr, înalt şi puternic şi perfect dispus să se lase tăiat în bucăţi pentru Gabrielle Leggett. Ştiam că ceva nu e în regulă, dar nu ştiam ce. Nu-mi dădeam seama cum să îndrept lucrurile sau de cât ajutor aş avea nevoie. Oricum, nu-mi puteam permite să-l refuz.

— Intră, i-am spus, făceam o inspecţie. Haide şi nu face zgomot, pe urmă vedem ce putem face.

Intră, purtându-se ca şi cum aş fi fost sfântul Petru care îi dădea voie să intre în Rai. Am închis uşa şi l-am condus prin hol către coridorul principal. După toate aparenţele, nu mai era nimeni treaz. Deodată însă situaţia s-a schimbat. Gabrielle Leggett ieşi după un colţ chiar în faţa noastră. Era în picioarele goale. Era îmbrăcată doar cu o cămaşă de noapte din mătase galbenă, plină de pete întunecate. În timp ce mergea, ţinea cu mâinile amândouă în faţa ei un pumnal uriaş, aproape ca o sabie. Era roşu şi umed. Mâinile ei descoperite erau şi ele roşii şi ude. Avea o picătură de sânge pe unul din obraji.

Avea ochii limpezi, luminoşi şi calmi. Fruntea îi era netedă, iar gura şi bărbia exprimau hotărâre. S-a apropiat de mine, ca şi cum s-ar fi aşteptat să mă găsească acolo, şi mi-a întins pumnalul:

— Ia-l, e o probă. Eu l-am omorât.

— Cum? am zis eu.

— Eşti detectiv. Du-mă la spânzurătoare, zise ea privindu-mă drept în ochi.

Era mai uşor să-mi mişc mâna decât să vorbesc aşa că i-am luat pumnalul însângerat.

Era o armă latră cu lamă dublă şi cu un mâner de bronz în formă de cruce. Eric Collinsson mă dădu la o parte şi bâlbâind cuvinte de neînţeles se îndreptă spre fată cu mâinile tremurând.

— Nu-l lăsa să mă atingă, imploră ea.

— Gabrielle, strigă el apropiindu-se.

— Nu, nu, insistă ea.

M-am repezit între ei împingându-l cu o mână în piept şi ordonându-i:

— Hei, tu, stai liniştit.

Mă apucă de umeri cu mâinile lui puternice şi începu să mă dea la o parte. Eram gata să-l lovesc în bărbie cu mânerul greu al pumnalului, dar nu a fost nevoie să ajung până acolo. Uitându-se la fată peste umerii mei, uită de intenţia de a mă înlătura şi-mi dădu drumul. Cu mâna încă în pieptul lui, l-am împins la perete şi pe urmă m-am aşezat în aşa fel încât să-i văd pe amândoi deodată.

— Stai liniştit până aflăm care-i treaba.

Apoi, îndreptând pumnalul spre fată, am întrebat-o:

— Ce s-a întâmplat?

Fata îşi recăpătase calmul.

— Vino, o să-ţi arăt. Şi nu-l lăsa pe Eric să vină, te rog.

— N-o să te deranjeze, i-am promis eu.

Ea dădu din cap şi ne conduse pe coridor, după colţ, către o uşă de fier întredeschisă. Gabrielle trecu prima şi eu am urmat-o. Collinsson se ţinea ca scaiul de mine.

Aerul proaspăt ne lovi când intrarăm. Am privit în sus şi am văzut stelele strălucind pe cerul întunecat. Am privit din nou în jos şi în lumina care venea de la uşă am văzut că mergeam pe dale de marmură albă pentagonale.

Era întuneric, în afara luminii care venea din spate. Mi-am scos lanterna. Mergând fără grabă pe dalele reci, ea ne conduse către un cavou care se întrevedea în faţă. Când se opri destul de aproape spuse:

— Acolo.

Am aprins lanterna. Raza strălucea luminând un altar alb de cristal şi argint. Pe primele trei trepte ale altarului doctorul Riese zăcea mort pe spate. Faţa lui era liniştită ca şi cum ar fi

dormit, iar braţele erau întinse pe lângă corp. Hainele nu erau în dezordine, cu toate că vesta şi haina erau descheiate. Cămaşa era plină de sânge.

Avea patru găuri în piept, toate la fel şi de aceeaşi mărime, care se potriveau cu pumnalul pe care mi-l dăduse fata.

Din răni nu mai curgea sânge, dar, când l-am atins pe frunte, era cald încă. Era sânge pe scări şi sub altar, unde se găseau şi ochelarii din baga întregi. M-am îndreptat şi am pus fasciculul lanternei pe faţa fetei. Clipi şi se strâmbă, dar faţa ei nu arăta nimic altceva decât oboseală fizică.

— Tu l-ai omorât? am întrebat eu.

Tânărul Collinsson ieşi din transă şi zbieră:

— Nu.

— Taci din gură, i-am spus eu şi m-am apropiat de fată ca să-l împiedic în eventualitatea că ar fi vrut să facă ceva.

— Tu l-ai omorât? am întrebat eu din nou.

— Eşti surprins? întrebă ea încet. Erai acolo când mama mea vitregă a vorbit de blestemul din sângele familiei Dain şi de ceea ce urma să se întâmple cu persoanele de care mă voi apropia. Asta e, zise ea arătând cu degetul omul mort, ceva la care nu te-ai fi aşteptat?

— Nu fi proastă, i-am spus încercând să-mi dau seama de unde provenea calmul pe care-l afişa. O văzusem drogată până în vârful urechilor înainte, dar era ceva diferit, nu ştiu ce.

— De ce l-ai omorât?

Collinsson mă apucă de braţ şi mă întoarse cu faţa spre el.

— Nu putem sta aici de vorbă, urlă el, trebuie s-o scoatem din locul ăsta. Trebuie să ascundem cadavrul sau să-l punem într-un loc unde s-ar crede că altcineva a făcut-o. Ştiţi cum se fac lucrurile astea. Eu o iau acasă, iar dumneavoastră aranjaţi totul.

— Zău? am întrebat eu. Şi ce-am să fac, mă rog? O să dau vina pe unul din chelnerii filipinezi, care va fi spânzurat în locul ei?

— Da, exact. Ştiţi cum să...

— La dracu'! Da' ştiu că ai nişte idei frumoase.

Faţa lui se înroşi şi mai mult şi zise bâlbâindu-se:

— N-am vrut... n-am vrut cu adevărat să fie spânzurat altcineva. N-aş vrea să faceţi aşa. N-am putea aranja însă lucrurile în aşa fel încât individul să şi scape? O să-l răsplătesc regeşte. Ar putea...

— Las-o moartă, l-am repezit eu. Îţi răceşti gura de pomană.

— Dar trebuie s-o faceţi, insistă el. Aţi venit aici ca să aveţi grijă de ea şi trebuie să mergeţi până la capăt.

— Da? Ce băiat deştept eşti.

— Ştiu că cer mult, dar o să plătesc...

— Ajunge!

I-am luat mâinile de pe mine şi întorcându-mă din nou spre fată am întrebat:

— Cine mai era aici când s-a întâmplat?

— Nimeni.

Am plimbat lanterna prin jur, pe cadavru, pe altar şi pe jos şi nu am văzut nimic în plus. Pereţii cavoului erau albi şi netezi; erau acolo două uşi — una prin care intrasem, iar cealaltă în partea opusă. Cei patru pereţi drepţi, nedecoraţi urcau către cer până la înălţimea unei clădiri cu şase etaje. Am pus pumnalul alături de corpul lui Riese, am stins lanterna şi i-am spus lui Collinsson:

— O s-o ducem pe domnişoara Leggett în camera ei, sus.

— Pentru numele lui Dumnezeu, hai să o scoatem de aici... din casa asta... acum cât mai e timp.

I-am spus că nu putea să iasă pe stradă în picioarele goale şi cu o cămaşă de noapte pătată de sânge. Am aprins din nou lanterna când l-am auzit făcând zgomot. Îşi scotea pardesiul şi l-am auzit spunând:

— Am maşina la colţ şi am s-o duc până acolo.

După care se îndreptă spre ea cu pardesiul desfăcut. Ea fugi spre mine gemând:

— Oh, nu-l lăsa să mă atingă.

Am întins o mână ca să-l opresc, dar nu eram destul de puternic. Fata se trase după mine, Collinsson o urmă şi ea ajunse în faţă.

Mă simţeam ca în centrul unui carusel şi nu-mi plăcea deloc. Când Collinsson ajunse în faţă, l-am împins cu umărul dezechilibrându-l spre altar.

— Ajunge. Dacă vrei să joci cu noi trebuie să respecţi regula şi s-o laşi în pace. Da sau nu?

Îşi îndreptă picioarele şi începu:

— Dar, omule, nu se poate...

— Las-o în pace, am zis eu. Şi pe mine la fel. Data viitoare îţi rup gura cu patul pistolului. Dacă vrei s-o fac acum, zi aşa. Stai cuminte.

— Bine, mormăi el.

M-am întors să văd ce face fata şi umbra ei cenuşie alerga către uşă fără să facă zgomot, desculţă. Pantofii mei însă au scos un zgomot înfiorător când am luat-o după ea. Chiar lângă uşă am prins-o cu o mână de talie. În momentul următor mâna mi-a fost aruncată într-o parte şi am fost proiectat în zid, alunecând într-un genunchi. Collinsson, care părea şi mai înalt în întuneric, stătea aplecat peste mine bolborosind cuvinte din care am înţeles doar „naiba să te ia".

Eram într-o dispoziţie grozavă când m-am ridicat. Să fac pe dădaca pentru o fată nebună nu era suficient. Trebuia s-o încasez şi de la iubitul ei. Mi-am pus în voce toată ipocrizia posibilă când i-am spus aşa, într-o doară:

— N-ar fi trebuit să faci asta, şi îndreptându-mă nou spre fata de la uşă i-am spus:

— Acum mergem în camera ta.

— Fără Eric, protestă ea.

— N-o să te deranjeze, am promis din nou sperând că va fi adevărat. Ia-o în faţă.

Ea ezită şi trecu pragul. Collinsson, pe jumătate mieluşel, pe jumătate fiară, dar în general nemulţumit, mă urmă. Am închis uşa şi am întrebat-o pe fată dacă are cheia.

— Nu, a răspuns ea ca şi cum nici nu ştia de existenţa unui astfel de obiect.

Am luat liftul, fata ţinându-mă mereu între ea şi logodnic, sau ce era Collinsson, care privea în gol. I-am studiat din nou faţa fetei, încercând să-mi dau seama dacă înnebunise de tot sau se însănătoşise complet.

Intuiam că prima impresie era mai probabilă. N-am întâlnit pe nimeni de la altar şi până în camera ei, unde am aprins lumina şi am intrat. Am închis uşa şi m-am proptit cu spatele în ea. Collinsson îşi puse pardesiul şi pălăria pe un scaun şi se aşeză lângă ele încrucişându-şi braţele şi privind-o pe Gabrielle. Ea se aşeză pe marginea patului şi îmi privi picioarele.

— Spune totul foarte repede, i-am poruncit eu.

Mă privi în faţă şi zise:

— Acum aş vrea să mă culc.

Asta îmi elimină dubiile referitoare la sănătatea ei mintală: nu putea fi normală. Dar acum altceva mă îngrijora. Camera nu mai era exact cum fusese. Ceva se schimbase de când intrasem nu cu multe minute în urmă. Am închis ochii încercând să-mi aduc aminte şi ea întrebă:

— Pot?

Nu i-am răspuns imediat şi am privit din nou prin cameră încercând să identific articolele cât de bine puteam. Singura schimbare evidentă erau pardesiul şi pălăria lui Collinsson pe scaun. Nici un mister în asta, altceva mă deranja, şi am decis că era vorba de scaun. M-am apropiat şi am ridicat pardesiul. Nu era nimic dedesubt. Asta nu era în regulă. Un capot verde sau ceva asemănător fusese acolo înainte şi nu mai era, dar nu eram atât de convins ca să încep să îl caut. Papucii verzi erau sub pat.

— Nu acum, i-am spus fetei. Du-te în baie, spală-te de sânge şi pe urmă îmbracă-te. Ia-ţi hainele cu tine. După ce te îmbraci, dă-i cămaşa de noapte lui Collinsson.

Întorcându-mă către acesta i-am spus:

— Bag-o în buzunar şi ţine-o acolo. Să nu ieşi din cameră înainte să mă întorc şi nu lăsa pe nimeni să intre. Nu o să lipsesc mult. Ai un pistol?

— Nu, spuse el, dar...

Fata se ridică din pat, veni aproape de mine şi îl întrerupse:

— Nu mă lăsa cu el. Nu suport. Nu e suficient că am comis o crimă în noaptea asta? Nu mă forţa s-o fac şi pe a doua.

Era serioasă, calmă şi vorbea cu aparentă responsabilitate.

— Trebuie să ies un pic, am zis eu, şi nu poţi rămâne singură. Fă cum îţi spun.

— Ştii ce faci? întrebă ea cu o voce subţire şi obosită. Nu ştii, altfel n-ai proceda astfel.

Era cu spatele la Collinsson. Ridică bărbia spre mine şi mai degrabă i-am văzut cuvintele spuse în şoaptă, care abia puteau fi auzite:

— Nu Eric. Lasă-l să plece.

Simţeam că încep s-o iau razna. Încă puţin şi ajungeam la acelaşi nivel cu ea. Eram tentat să-i fac pe plac, dar, arătând cu degetul baia, i-am zis:

— Poţi să rămâi acolo până mă întorc, dacă vrei, dar el trebuie să rămână aici.

Ea aprobă indiferentă şi intră în vestiar. Când a traversat din nou camera spre baie cu hainele în mână, avea lacrimi în ochi. I-am dat pistolul meu lui Collinsson, care-l luă cu mâna tremurândă. Făcea mult zgomot când respira şi i-am zis:

— Acum nu fi încăpăţânat. Ajută-mă măcar de data asta în loc să mă încurci. Nimeni nu intră şi nu iese. Dacă trebuie să tragi, trage.

Încercă să spună ceva, dar nu fu în stare şi mă apucă de mână. M-am desprins şi am coborât jos, unde fusese omorât doctorul Riese. N-a fost uşor să ajung. Uşa de fier prin care ieşisem în urmă cu câteva minute era acum încuiată.

Încuietoarea părea destul de simplă şi, cu briceagul de buzunar, am reuşit să o deschid. N-am găsit capotul verde şi nici cadavrul lui Riese pe treptele altarului. Orice urmă de sânge în afară de o pată galbenă dispăruse şi pumnalul la fel. Cineva făcuse curat.

M-am întors în hol unde văzusem un telefon. Era acolo, dar nu funcţiona, aşa că am pus receptorul în furcă şi am luat-o spre camera lui Minnie Hershey de la etajul 6. Nu scosesem mare lucru de la ea până atunci, dar părea devotată stăpânei şi, cu telefonul scos din uz, aveam nevoie de un mesager. Am deschis uşa, neîncuiată precum toate celelalte, şi am intrat. Ţinând mâna peste lentila lanternei am aprins-o şi printre degete ieşea destulă lumină ca să o văd pe mulatră în pat dormind. Ferestrele erau închise iar aerul era încărcat de un miros cunoscut: aceleaşi flori veştejite. Fata era în pat pe spate, respira cu gura deschisă iar faţa ei aducea a indian mai mult ca oricând. Privind-o, mă apucă şi pe mine somnul. Aproape că-mi părea rău să o trezesc. Poate visa că... Mi-am scuturat capul ca să-mi limpezesc ideile.

Lăcrimioarele sau panseluţele ofilite erau oare soporifice? Asta părea întrebarea importantă. Lanterna era grea în mâna mea, prea grea. La dracu', am lăsat-o să cadă. M-a lovit la picior şi asta m-a nedumerit. Cine mă atinsese pe picior? Gabrielle Leggett care cerea s-o salvez de Eric Collinsson? Nu avea sens, sau avea? Am încercat din nou, cu disperare, să-mi scutur capul. Cântărea o tonă şi de abia puteam să-l mişc. Am simţit că-mi pierd echilibrul şi am adus un picior în faţă ca să nu cad. Piciorul şi talpa erau slabe şi rigide. Trebuia să mai fac un pas ca să nu

cad şi l-am făcut. Am dat pe spate capul cu ochii deschişi, încercând să văd un loc unde să cad, şi am zărit fereastra la câţiva centimetri de faţa mea. Geamul nu se deschidea şi mâinile mele erau înţepenite. Ţinându-mă de ramă cu o mână, am lovit cu cealaltă palmă deschisă geamul în mijloc. Aerul curat mă plesni şi l-am inspirat cu sete pe gură, nas, urechi, ochi şi pori, râzând în timp ce-mi dăduseră lacrimile. Am stat aşa respirând adânc încercând să-mi recapăt forţele în picioare, privire şi gândire până ce am fost mai sigur de mine, dar fără să mă pot bizui pe reflexe. Nu-mi mai puteam permite să aştept. Mi-am pus batista la nas şi la gură şi am plecat de la fereastră.

La mai puţin de un pas de mine, în camera întunecoasă, ceva ca un corp, dar nu din carne şi uşor strălucitor, se zvârcolea în faţa mea. Era mare, dar părea mai mic, căci nu stătea cu picioarele pe podea, ci plutea la câteva palme de podea. Picioarele... avea picioare, dar nu ştiu ce formă aveau. Nu aveau formă, aşa cum nu aveau nici braţele, capul sau corpul, pe care nu le puteam fixa cu privirea. Se întorceau, se răsuceau şi se întindeau, nu mult, dar fără pauze. Un braţ se desprinse de corp şi fu imediat reabsorbit, după care se desprinse din nou. Nasul cobora spre gura deschisă fără formă, se urca din nou printre pometii cărnoşi şi pe urmă ieşea în relief. Ochii se deschideau gigantici acoperind toată faţa şi se închideau dispărând complet, după care se redeschideau la loc. Picioarele se uneau într-unul singur, după care deveneau trei. Totul continua să se contorsioneze suficient de clar ca să fie văzut. Arăta a fi un om ce plutea aproape de pardoseală cu o grimasă oribilă verzuie şi carnea palidă care în întuneric părea lichidă şi agitată ca marea.

Mi-am dat seama atunci că halucinam din cauza parfumului florilor ofilite, dar nu puteam, cu toate că încercam, să-mi spun că nu vedeam lucrurile astea. Era aproape, aproape de mâna mea şi aş fi putut să ating arătarea ce plutea între mine şi uşă. Nu credeam în supranatural... dar asta ce era? Era acolo. Era şi nu era, o iluzie optică, sau cineva îmbrăcat într-un cearceaf.

M-am dat bătut şi am rămas aşa cu batista la gură şi nas fără să mă mişc sau să respir, probabil oprindu-mi circulaţia sângelui. Eram acolo şi lucrul la fel şi am rămas unde eram.

Lucrul vorbi fără să pot jura că auzeam cuvintele, le conştientizam doar în tot corpul:

— Jos, duşman al lui Dumnezeu, jos în genunchi.

M-am mişcat atunci încercând să-mi umezesc buzele cu limba şi mai uscată.

— Jos, profanator al lui Dumnezeu, jos înainte să vină pedeapsa.

Înţelegeam argumentul şi am îndepărtat puţin batista, suficient ca să-i spun:

— Du-te dracu'.

Suna caraghios, în special din cauza vocii mele sparte. Corpul se învârti convulsiv, se ridică şi se aplecă spre mine. Am dat drumul la batistă şi l-am apucat cu ambele mâini. Era un fel de a zice, căci mâinile mele erau pe el sau în el, la suprafaţă sau în mijloc, iar arătarea nu avea temperatură, nefiind nici caldă nici rece, era doar umedă. Aceeaşi umezeală am simţit-o pe faţă când capul arătării se contopi cu al meu. Am muşcat-o, dar dinţii mei s-au închis în gol. În mâinile sau pe mâinile mele arătarea se încolăcea, tremura şi se contorsiona, desfăcându-se şi refăcându-se nebuneşte în întuneric. Prin carnea transparentă îmi vedeam mâinile încleştate şi umede.

Am deschis degetele şi am început să le agit, iar arătarea s-a descompus şi s-a refăcut când m-am oprit. Tot ce puteam simţi era umezeală.

Am perceput o altă senzaţie care creştea rapid. O greutate imensă mă presa la podea. Arătarea nu avea soliditate, dar era grea şi mă apăsa în jos. Genunchii îmi cedau. Am scuipat-o în faţă şi am lovit-o cu o mână, simţind din nou umezeala. Cu cealaltă mână am încercat din nou să agăţ substanţa corpului şi atunci am văzut şi altceva. Sânge închis la culoare şi gros îmi acoperea mâna, prelingându-se printre degete. Am râs şi am

încercat să-mi îndrept spinarea sub greutatea apăsătoare. Am încercat din nou să-i prind măruntaiele cu mâna, scoţând un horcăit:

— Am să-ţi scot maţele.

Degetele îmi erau şi mai pline de sânge şi am încercat din nou să râd triumfător, dar m-am sufocat. Greutatea lucrului se dublă în schimb şi m-am împleticit îndărăt la zid străduindu-mă să nu cad. Aerul curat de la fereastra spartă îmi ajunse la nas, dându-mi de înţeles că nu greutatea arătării, ci aerul înmiresmat din încăpere încerca de fapt să mă pună la podea. Umezeala arătării verzi se împrăştie peste mine. Tuşind, m-am împleticit spre uşă deschizând-o şi m-am prăbuşit pe coridorul acum la fel de întunecos ca şi camera.

În căzătură, cineva a căzut peste mine, o fiinţă omenească de data asta. Genunchii care m-au lovit în spate erau umani şi ascuţiţi, la fel şi geamătul surprins. Braţul pe care l-am prins era uman şi subţire. I-am mulţumit lui Dumnezeu pentru subţirimea sa.

Aerul de pe coridor îmi făcea bine, dar eram încă departe de forma necesară unei întreceri atletice. Am strâns cât puteam de tare braţul subţire, trăgându-l sub mine. Întorcându-mă, cu cealaltă mână am dat de corpul slab al unui om şi răsucindu-mă am atins cu mâna ceva dur şi metalic pe jos. Era pumnalul mare cu care fusese omorât Riese.

Am înţeles că omul pe care-l strângeam de mână mă aştepta să mă înjunghie lângă uşa camerei lui Minnie când aş fi ieşit. Căzătura mă salvase şi-l prinsesem în capcană.

Acum dădea din picioare şi se zvârcolea cu faţa la podea sub presiunea celor optzeci şi cinci de kilograme ale mele. Ţinând strâns pumnalul, i-am dat drumul la braţ şi i-am apăsat capul pe covor, fără să mă grăbesc, aşteptând să-mi recapăt complet forţele pe care le regăseam cu fiecare nouă respiraţie. Într-un minut sau două aş fi fost deja gata să-l ridic şi să-l iau la întrebări. N-am avut însă parte de atâta timp. Ceva dur mă lovi

în umăr, în spate, după care lovi covorul de lângă capetele noastre. Cineva dădea cu o bâtă în mine. M-am rostogolit de pe omul slab, oprindu-mă în picioarele celui care mânuia bâta. Am încercat să le apuc, dar mi-au scăpat şi am simţit o fustă. Surprins, am tras mâna înapoi, însă o altă lovitură laterală mi-a amintit că nu era momentul să fiu galant. Am strâns pumnul şi am lovit prin fusta care mi s-a înfăşurat pe mână. I-am simţit carnea şi proprietarul s-a dat înapoi înainte să lovesc din nou.

Împleticindu-mă în mâini şi genunchi am dat cu capul de ceva lemnos — o uşă. Cu mâna pe clanţă, m-am ridicat. Undeva aproape, în întuneric, bastonul şuieră din nou. Am deschis uşa şi am intrat în cameră, practic fără să fac nici un zgomot închizând uşa în urma mea.

În spatele meu, în cameră, o voce zise încet, dar foarte convingător:

— Ieşi afară sau te împuşc.

Era vocea speriată a servitoarei blonde de mai înainte. M-am întors, aplecându-mă cât mai jos pentru eventualitatea în care ar fi tras. Lumina răsăritului pătrundea în cameră dându-mi posibilitatea să văd în pat o umbră ce ţinea în mâna întinsă ceva mic, închis la culoare.

— Sunt eu, am spus în şoaptă.

— Ah, dumneata erai! îmi răspunse, fără să lase jos arma.

— Eşti şi tu amestecată în afacerea asta? am întrebat eu riscând un pas spre pat.

— Fac ce mi se spune, şi-mi ţin gura închisă, dar pentru banii pe care-i primesc nu mă bag în complicaţii fizice.

— Bravo, am spus eu apropiindu-mă cu paşi mai rapizi de pat. Pot să ies pe fereastra asta dacă leg cap la cap câteva cearceafuri?

— Nu ştiu... Ah, stai!

Apucasem pistolul (un .32 automatic) cu mâna dreaptă, iar cu cealaltă îi strângeam încheietura mâinii.

— Dă-i drumul, i-am ordonat şi i-a dat.

Am păşit înapoi şi am ridicat pumnalul căruia îi dădusem drumul lângă pat. M-am apropiat tiptil de uşă şi am ascultat. Nu se auzea nimic.

Am deschis uşa, dar nu se vedea nimic în întunericul coridorului. Uşa mulatrei era deschisă aşa cum o lăsasem. Arătarea cu care mă luptasem nu mai era acolo. Am intrat şi am aprins lumina. Minnie Hershey era în pat ca înainte şi dormea adânc. Am băgat pistolul în buzunar, am dat la o parte cuverturile şi am luat-o pe Minnie în braţe, ducând-o în camera blondei.

— Vezi dacă poţi să o trezeşti, i-am spus eu, descărcând-o pe mulatră în pat lângă ea.

— Stai liniştit, o să-şi revină. Toţi fac la fel.

— Serios? am spus eu şi am ieşit coborând la etajul cinci, spre camera Gabriellei. Încăperea era goală, iar pardesiul şi pălăria lui Collinsson dispăruseră. La fel dispăruseră hainele pe care ea le luase în baie şi cămaşa de noapte pătată de sânge. I-am înjurat pe amândoi în gând, cu imparţialitate, dar concentrându-mă mai mult pe Collinsson.

Am luat-o la fugă în jos pe scări simţindu-mă la fel de violent pe cât probabil că arătam, bătut, răvăşit şi zgâriat, cu un pumnal însângerat într-o mână şi cu pistolul în cealaltă.

L primele patru etaje nu am auzit nimic, dar când am ajuns la etajul doi, mici bubuituri se auzeau de jos. În timp ce continuam să cobor mi-am dat seama că cineva bătea la uşa de la intrare.

Speram că acel cineva să fie în uniformă. Ajuns la uşă am deschis-o. Am dat de Eric Collinsson care avea în ochi o privire disperată şi faţa albă îngrozită.

— Unde-i Gaby? zise el dintr-o suflare.

— Luate-ar naiba! i-am spus şi l-am lovit în faţă cu pistolul. A căzut înainte oprindu-se cu mâinile în peretele vestibulului, a stat aşa o clipă şi s-a ridicat din nou. Sângele îi curgea dintr-un colţ al gurii.

— Unde-i Gaby? întrebă din nou cu încăpăţânare.

— Unde ai lăsat-o?

— Aici. O luasem cu mine. A fost de acord. M-a trimis mai întâi în stradă să văd dacă trece cineva. Pe urmă uşa s-a încuiat.

— Eşti deştept ca noaptea, l-am apostrofat eu. Te-a păcălit încercând să te salveze de blestemul ăla nenorocit. De ce dracu' n-ai făcut ce ţi-am spus? Haide acum, trebuie să o găsim.

Nu era nici în hol nici în anticameră. Am lăsat luminile aprinse şi am luat-o pe coridorul principal. O arătare mică în pijama albă ieşi de după o uşă şi mi se încolăci la picioare, neagresiv. Spunea ceva de neînţeles şi mi-am dat seama că era puştiul Manual. Lacrimile îi brăzdau faţa cuprinsă de panică, dar din cauza plânsului nu prea se înţelege ce spunea.

— Ia-o încet, fiule, i-am spus, nu pricep nimic.

— Să nu-l laşi s-o omoare... am reuşit eu să desluşesc.

— Cine să omoare pe cine? Ia-o încet.

Nu a făcut-o, dar am desluşit cuvintele „mamă" şi „tată".

—Tatăl tău încearcă s-o omoare pe maică-ta? am întrebat, asta părând cea mai probabilă combinaţie. Capul lui făcu o mişcare de aprobare.

— Unde? am întrebat eu.

Flutură mâna spre uşa de fier din faţă. Am pornit într-acolo dar m-am oprit.

— Ascultă, băiete, vreau s-o ajut pe mama ta, dar trebuie să ştiu mai întâi unde e domnişoara Leggett. Ştii unde e?

— Înăuntru, cu ei, ţipă el, dar grăbiţi-vă, grăbiţi-vă!

— Bine. Haide, Collinsson.

Am luat-o la fugă spre uşa de fier care era închisă, dar neîncuiată. Am trântit-o de perete. Altarul alb de cristal şi argint strălucea într-o imensă rază albăstruie care venea dintr-un colţ al acoperişului. De o parte a altarului se afla Gabrielle, care se închina cu faţa spre raza de lumină. Aaronia Haldorn zăcea pe scara altarului în locul unde mai devreme se aflase doctorul Riese. Avea o rană închisă la culoare pe frunte. Picioarele şi mâinile erau legate cu nişte fâşii late. Majoritatea hainelor îi fuseseră smulse. Joseph, înveşmântat în alb, stătea în faţa alta-

rului şi a soţiei sale. Ridicase braţele desfăcute şi, cu capul dat pe spate, privea cerul. În mâna dreaptă ţinea un cuţit obişnuit cu mâner de os şi lamă lungă curbată. Vorbea spre cer, dar fiind cu spatele spre noi nu-i puteam distinge cuvintele. Începu să-şi lase braţele în jos şi să se aplece peste soţie. Eram încă la zece metri de el când am strigat:

— Joseph!

Se îndreptă de spate şi, întorcându-se, am văzut cuţitul strălucitor, curat încă.

— Cine îl cheamă pe Joseph, un nume care nu mai există? întrebă el şi aş fi un mincinos dacă n-aş recunoaşte că, stând în apropierea lui — căci mă apropiasem la trei metri de el, cu Collinsson lângă mine — privindu-l şi ascultându-l, nu începusem să simt că nimic îngrozitor nu era pe cale să se întâmple

— Joseph nu mai există, continuă el fără să aştepte să-i răspund. Trebuie să ştii, cum în curând va şti toată lumea, că cel care se numea Joseph era de fapt Dumnezeu însuşi. Acum că aţi aflat, puteţi pleca.

Ar fi trebuit să zic „La naiba" şi să sar pe el. Cu oricine altcineva aşa aş fi făcut. Cu el nu.

— Trebuie să le iau pe domnişoara Leggett şi pe doamna Haldorn cu mine, am spus eu nehotărât, aproape scuzându-mă.

Se ridică şi mai mult şi faţa lui cu barbă albă era severă.

— Pleacă, porunci el, pleacă de lângă mine înainte ca ignoranţa ta să provoace distrugerea.

Aaronia Haldorn îmi vorbi de unde era legată pe trepte:

— Trage, trage acum... repede, trage.

— Nu-mi pasă cum te cheamă, i-am zis eu omului. Facem aşa cum am zis. Lasă cuţitul jos.

— Blasfemie, tună el, făcând un pas spre mine. Acum vei muri.

Ar fi fost comic, dar nu era.

— Stai! am ţipat eu.

Nu s-a oprit, mi s-a făcut frică şi am tras. Glonţul l-a nimerit în obraz şi am văzut gaura pe care o făcuse. Nici un muşchi de

pe față nu i se mișcă. Nici măcar nu clipi. Continuă să vină cu pași apăsați și fără grabă către mine.

Am descărcat celelalte șase gloanțe ale revolverului în fața și corpul lui și le-am văzut penetrându-l, dar el continuă să se apropie fără să pară că-i pasă.

Ochii și fața lui erau severe, dar nu furioase. Când a ajuns suficient de aproape de mine, a ridicat cuțitul deasupra capului. Nu era o manieră de a ataca cu cuțitul, dar de fapt nu era un atac, ci o pedeapsă, și aparent nu-mi lua în seamă împotrivirea, ca atunci când pedepsești un copil neascultător. Eu însă mă luptam și cu o mână îl țineam de încheietura cu cuțitul, iar cu cealaltă încercam să-i duc pumnalul la gât. Am reușit și i l-am înfipt până la plăsele. Asta a fost de-ajuns.

Nu mi-am dat seama că închisesem ochii până când i-am deschis din nou. Primul pe care l-am văzut a fost Eric Collinsson îngenuncheat lângă Gabrielle, încercând să-i întoarcă fața din raza de lumină și trăgând-o să se ridice. Pe urmă am văzut-o pe Aaronia Haldorn, aparent inconștientă pe treptele altarului, în timp ce băiețelul Manual plângea deasupra ei, zgâlțâind-o cu mânuțele sale nervoase. Între picioarele mele desfăcute, Joseph zăcea mort, cu pumnalul înfipt în gât.

Slavă Domnului că nu era într-adevăr Dumnezeu, mi-am spus eu. Un cap ciocolatiu trecu pe lângă mine și Minnie Hershey, ajungând lângă Gabrielle, i se aruncă la picioare strigând:

— O, domnișoara Gabrielle, credeam că diavolul a înviat și că v-a urmărit din nou.

M-am dus către mulatră și am ridicat-o de umăr întrebând-o:

— Cum ar fost posibil? Nu l-ai omorât de-a binelea?

— Ba da, domnule, dar...

— Dar credeai că se întoarce sub o altă formă?

— D-da, domnule. Credeam că e...

Se opri și strânse din buze.

— Eu?

Dădu aprobativ din cap, fără să mă privească.

Owen Fitzstephan şi cu mine luam din nou cina la doamna Schindler în seara aceea, cu toate că eu mai mult vorbeam decât mâncam. Curiozitatea lui mă bombarda cu întrebări şi de fiecare dată când încercam să înghit avea de clarificat ceva.

— Puteai să mă iei şi pe mine, zise el înainte să soseasc supa. Îi cunoşteam pe Haldorni şi îi întâlnisem o dată sau de două ori la familia Leggett. Puteai să foloseşti asta ca pretext şi să mă introduci şi pe mine în afacere, ca să-mi pot da astfel seama exact ce s-a întâmplat şi de ce. Aşa depind de ce-mi spui tu sau de ce-şi imaginează ziarele că cititorii vor să afle.

— Am avut destule probleme chiar şi cu un singur tip pe care l-am „introdus" în afacere. Mă refer la Eric Collinsson.

— Indiferent ce probleme ai avut cu el, e doar vina ta fiindcă ai ales greşit asistentul, când aveai unul mult mai bun la îndemână. Oricum, băiete, te ascult. Spune-mi întreaga poveste şi pe urmă îţi zic unde ai greşit.

— Sigur, l-am aprobat eu, evident că o să poţi. Ei bine, soţii Haldorn erau la origine actori. Tot ce-am să-ţi spun am aflat de la ea, aşa că rămân în suspans o mulţime de întrebări. Fink n-a vorbit deloc, iar cameristele, băieţii filipinezi, bucătarul şi ceilalţi nu ştiu nimic care ar fi de folos. Nici unul din ei nu a avut acces la informaţii privind marea escrocherie. Ca actori,

Aaronia Haldorn zice că ea şi Joseph erau destul de buni, dar nu atât cât ar fi vrut. Cu un an în urmă a întâlnit o veche cunoştinţă dintr-o trupă de pe vremuri, care schimbase scena cu amvonul şi, de la o rablă, trecuse la o limuzină Packard. Asta i-a dat de gândit şi tot aşa pe aceeaşi idee i-au venit în minte Aimée, Buchman, Jeddu şi nu mai ştiu ce alte somităţi asemănătoare. În final, a ajuns să-şi spună, de ce nu şi noi? Ei sau mai degrabă ea — căci Joseph juca la pitici — a înfiinţat un cult care se pretindea reîncarnarea unei biserici vechi galeze, ce data de pe vremea regelui Arthur sau ceva de genul ăsta.

— Da, spuse Fitzstephan, de pe vremea lui Arthur Machen. Dar continuă, te rog.

— Au adus cultul în California pentru că toată lumea face aşa şi au ales San Francisco unde era mai puţină concurenţă decât la Los Angeles. Împreună cu ei l-au adus pe un tip scund numit Tom Fink, care se ocupase cândva de partea mecanică a celor mai cunoscute numere de magie sau iluzionism, şi pe matahala de nevastă-sa. Nu vroiau o gaşcă numeroasă de adepţi; aceştia trebuiau să fie puţini, dar înstăriţi. Afacerea a pornit greoi, până au dat de doamna Rodman, care s-a lăsat prinsă din plin. Au profitat de ea instalându-se într-o clădire cu apartamente şi au convins-o să plătească şi transformările. Fink, mecanicul de scenă, era însărcinat cu modificările şi a făcut o treabă bună. Nu aveau nevoie de bucătăriile anexate fiecărui apartament şi Fink a ştiut să le transforme în camere secrete. Ştia de asemenea cum să adapteze ţevile de gaz şi de apă cât şi partea electrică la scamatoriile necesare. Nu pot să-ţi dau datele mecanice acum. Va trebui mai întâi să demontăm totul. O să fie interesant. Am văzut o parte din trucuri, cum ar fi o stafie făcută dintr-un aranjament de lumini ce se reflectau pe vaporii care ieşeau dintr-o ţeavă de sub pat. Partea de vapori neluminată era invizibilă în întuneric, dar dădea senzaţia conturului unui om care tremura şi se zvârcolea, însă dacă încercai să-l atingi nu simţeai decât umezeala. Ai cuvântul meu, e un truc formidabil, în special

după ce inspirai gazele pe care le pompau în cameră înainte să dea drumul la fantomă.

Mi-am dres glasul şi am continuat:

— N-am idee dacă foloseau cloroform sau altceva. Mirosul era plăcut deghizat cu un parfum de flori. Fantoma asta, m-am bătut cu ea de-adevăratelea şi chiar am crezut că o făcusem să sângereze, fără să-mi dau seama că mă tăiasem la mână spărgând o fereastră. Cele câteva minute mi-au părut o veşnicie. Până în final, când Haldorn a înnebunit, nu era nimic crud în ceea ce făceau. Serviciile publice erau cât se poate de restrânse cu putinţă. Hocus-pocusul îl făceau în particular, în dormitorul victimei. Mai întâi intra gazul parfumat. Fantoma de aburi se repezea pe urmă nebuneşte şi o voce care venea din aceeaşi ţeavă sau de altundeva îi dădea respectivului ordine sau orice altceva trebuia. Gazul împiedica victima să vadă clar şi o slăbea fizic şi volitiv, aşa că ajungea să facă ce i se spunea. Şmecheria era destul de bună şi îmi imaginez că au făcut o groază de bani aşa. Întâmplându-se în camera victimelor când acestea erau singure, viziunile erau foarte autoritare şi soţii Haldorn accentuau asta prin atitudinea lor. Discuţiile despre viziunile respective nu erau complet interzise, dar erau descurajate. Se presupunea că aceste întâlniri cu fantoma erau ceva strict confidenţial între victimă şi Dumnezeul ei, aşa că nu trebuiau să fie profanate în public. Să-i vorbeşti despre ele lui Joseph fără un motiv special era considerat de prost gust. Vezi ce drăguţ mergea treaba? Soţii Haldorn nu păreau să fie interesaţi de şedinţele cu fantoma, şi deci erau indiferenţi, chipurile, dacă victima urma sau nu ordinele date. Totul se petrecea strict între victimă şi Dumnezeul ei.

— Foarte frumos, spuse Fitzstephan surâzând încântat. O netă răsturnare a cultului tradiţional în ceea ce priveşte confesiunea, mărturia publică sau celelalte forme de popularizare a misterelor. Continuă.

Eu tocmai încercam să mănânc şi atunci spuse:

— Care erau membrii sau clienţii? Ce părere au acum despre cult? Ai vorbit cu câţiva dintre ei, nu-i aşa?

— Da, am spus eu, însă ce poţi să faci cu astfel de oameni? Jumătate dintre ei sunt dispuşi în continuare să i se alăture Aaroniei Haldorn. I-am arătat doamnei Rodman ţevile din care ieşeau fantomele. Când am insistat, ea s-a oferit să ne ducă la biserică şi să ne arate că acolo obiectele de cult, inclusiv crucifixul, erau făcute din materiale mai solide şi mai pământeşti decât aburii. M-a întrebat pe urmă dacă suntem dispuşi să-l arestăm pe episcop pornind de la dovada lipsei de carne şi de sânge divin din sfintele moaşte. Am avut impresia că O'Gar, care e un catolic convins, era gata-gata s-o plesnească

— Familia Colemans nu era acolo, nu-i aşa? Rolf Colemans?

— Nu.

— Păcat. Trebuie să dau de Ralph şi să-l iau la întrebări. Acum se ascunde cu siguranţă, dar merită a fi găsit. A avut întotdeauna motivele cele mai consistente, logice şi credibile ca să facă lucrurile cele mai idioate. Se ocupă — ca şi cum asta ar explica ceva — cu publicitatea.

Fitzstephan se încruntă descoperind că mâncam din nou şi spuse nerăbdător:

— Vorbeşte, fiule, vorbeşte.

— L-ai întâlnit pe Haldorn, am spus eu. Ce crezi despre el?

— Cred că l-am văzut de două ori. Era fără îndoială impresionant.

— Era, într-adevăr, am aprobat eu. Avea ce-i trebuia. I-ai vorbit vreodată?

— Nu, cu excepţia câtorva amabilităţi de genul: Sunt bucuros să vă văd ş.a.m.d.

— Ei bine, când te privea şi îţi vorbea simţeai ceva înăuntru? Nu sunt cel mai mare fraier din lume, sper, dar m-a dus. Spre sfârşit chiar ajunsesem să cred că e Dumnezeu. Era destul de tânăr, probabil până în patruzeci de ani şi îşi distrusese pigmentul din păr şi din barbă ca să îi dea o înfăţişare de Taica Joseph. Soţia lui mi-a spus că-l hipnotiza înainte să apară în public,

lucru fără de care nu avea acelaşi efect. Mai târziu reuşea să se hipnotizeze singur, fără ajutor, iar la sfârşit devenise la el o stare permanentă. Ea n-a ştiut că soţul ei se îndrăgostise de Gabrielle, până ce fata a venit să locuiască la Templu. Până atunci crezuse că Gabrielle era pentru el, ca şi pentru ea, doar o altă clientă, care din cauza problemelor recente spera să fie uşor de manevrat. Joseph se îndrăgostise însă şi o dorea. Nu ştiu ce-i făcea, dar îmi imaginez că utiliza scamatoria ca să-i alunge frica cu privire la blestemul Dain. Oricum doctorul Riese în final a descoperit că totul mergea rău în privinţa ei.

Am luat o îmbucătură şi am continuat:

— Ieri dimineaţa mi-a spus că se întoarce să o vadă seara şi s-a întors, dar nu a văzut-o — şi nici eu nu l-am văzut, cel puţin nu atunci. S-a dus mai întâi la Joseph şi l-a auzit dându-i instrucţiuni lui Fink. Asta putea fi în regulă, dar nu a fost, căci Riese a făcut prostia să-i spună lui Joseph că-l auzise, iar acesta l-a luat prizonier. Pe Minnie au scos-o din joc de la început. Era mulatră, deci susceptibilă la genul ăsta de joc şi îi era devotată Gabriellei Leggett. Au speriat-o cu halucinaţii şi voci până ce sărmana fată a ameţit. Atunci s-au decis s-o determine pe ea să-l omoare pe Riese, pe care l-au târât pe altar. Pe fată au convins-o că el era Satana — vorbesc serios, chiar au făcut asta — şi că venise din iad să o împiedice pe Gabrielle să devină înger. Minnie era coaptă bine sărmana şi când spiritul i-a spus că fusese aleasă să-şi salveze stăpâna cu arma pe care o va găsi pe masă, a urmat întocmai instrucţiunile. S-a ridicat din pat, a luat pumnalul şi s-a dus la altar, unde l-a omorât pe Riese. Ca să fie liniştiţi, mi-au pompat nişte gaz în cameră şi m-au adormit în timp ce Minnie făcea treaba. Din cauză că adormisem foarte incomod pe scaun, departe de ţeava de gaz de sub pat, m-am trezit înainte de sfârşitul nopţii. În momentul ăla, Aaronia Haldorn făcuse deja câteva descoperiri. Mai întâi că interesul soţului pentru fată nu era exclusiv financiar, iar în al doilea rând realizase că-şi pierduse minţile, devenind un maniac periculos. Umblând

hipnotizat tot timpul, cu creierul lui care nu era cine ştie ce bază de plecare, după spusele ei, rotiţele i s-au stricat complet. Succesul pe care-l avea cu parfumul i s-a urcat la cap. Credea că poate să facă orice şi să scape. Visa că întreaga lume o să-şi dea seama de originea lui divină şi nu vedea de ce întreaga umanitate ar fi mai greu de prostit decât gaşca lui de nătărăi. Aaronia credea că toată nebunia pleca de aici. Eu însă nu. Cred că-şi dădea destul de bine seama că nu era divin, chiar dacă reuşea să-i păcălească pe alţii. Detaliile nu contează prea mult, ideea e că înnebunise şi credea că are puteri nelimitate.

Am mai făcut o pauză înainte de a continua:

— Aaronia Haldorn zice că nu a ştiut nimic de uciderea lui Riese, decât după ce a fost comisă. Joseph, folosind halucinaţiile, a trimis-o jos pe Gabrielle să vadă cadavrul pe treptele altarului. Asta se potrivea cu schema lui potrivit căreia el, datorită divinităţii, o proteja de blestemul Dain. Aparent urma să vină şi el la altar şi să joace un alt act, dar Collinsson şi cu mine l-am întrerupt. Joseph şi Gabrielle ne-au auzit vorbind la uşă aşa că el s-a retras iar fata a venit să ne întâmpine. Planul lui Joseph funcţionase până aici. Fata era convinsă că blestemul provocase moartea lui Riese, aşa că ne-a spus că ea l-a omorât şi că trebuie să fie spânzurată pentru asta. Imediat ce am văzut cadavrul lui Riese mi-am dat seama că nu ea îl omorâse. Zăcea într-o poziţie foarte ordonată şi era clar că fusese drogat înainte de a fi omorât. Pe urmă, uşa care ducea la altar credeam că trebuie să fie încuiată, însă nu era, iar ea nu ştia nimic de cheie. Exista o şansă ca ea să fi participat la crimă, dar în nici un caz sigură aşa cum susţinea. Locul era ştiinţific echipat pentru spionaj, aşa că soţii Haldorn i-au auzit mărturisirea şi Aaronia a început să confecţioneze dovezile potrivite. A urcat în camera Gabriellei şi i-a luat capotul, după care a luat pumnalul însângerat pe care îl scăpasem lângă cadavru după ce îl luasem de la fată, l-a înfăşurat în capot şi l-a aruncat într-un colţ unde poliţia avea să-l găsească cu uşurinţă. În acelaşi timp, Joseph avea şi alte preocupări. Nu

voia, precum nevastă-sa, ca Gabrielle să intre la închisoare pentru omucidere, căci o dorea. Dorea ca vinovăţia şi responsabilitatea ei să o lege de el, nimic altceva. Mută deci, rămăşiţele lui Riese într-una din camerele secrete şi-l pune pe Fink să cureţe mizeria. Îl auzise pe Collinsson încercând să mă convingă să muşamalizez afacerea, aşa că ştia că putea conta pe băiat, care rămânea singurul martor rămas dacă avea grijă de mine. Bagă-te într-o groapă şi o să vezi că, până la urmă, vine momentul să ieşi de-acolo. Pentru nebunul ăsta de Joseph, „să aibă grijă de mine" nu însemna decât o altă crimă. El şi cu nevastă-sa — deşi nu ştiu dacă poate fi dovedit — au început să acţioneze din nou cu fantoma asupra lui Minnie. Îl omorâse deja pe Riese destul de docilă, de ce nu şi pe mine? Vezi? Handicapul lor era că nu prevăzuseră să fi avut nevoie de atâtea crime deodată. Spre exemplu, în afară de pistolul meu şi de cel al unei cameriste, de care habar nu aveau, nu exista nici o altă armă de foc. Pe urmă, mai trebuiau să ţină cont şi de clienţii care dormeau iar doamnei Rodman i-ar fi displăcut probabil să fie trezită de zgomotele mentorilor ei spirituali tăbărând asupra unui detectiv violent. Oricum, ideea era să o facă pe Minnie să mă înjunghie cât mai puţin zgomotos. Găsiseră din nou pumnalul în vestiar unde îl pusese Aaronia şi Joseph a început s-o bănuiască pe nevastă-sa de joc dublu. Când a prins-o băgând în camera lui Minnie atât de multe gaze încât aceasta nu ar mai fi fost în stare de nimic, a avut certitudinea trădării şi, fiind băgat acum până la gât în treaba, asta a hotărât să o omoare.

— Pe nevastă-sa? întrebă Fitzstephan.

— Da, însă ce importanţă are asta? Putea fi oricine altcineva din punctul de vedere al logicii. Sper că nu o să-ţi bagi prostia asta în cap, pentru că ştii foarte bine că nu s-a întâmplat.

— Atunci, zise el nemulţumit, ce s-a întâmplat de fapt?

— Nu ştiu şi cred că nimeni nu ştie. Eu îţi povestesc ce am văzut şi ce se potriveşte din cele povestite de Aaronia Haldorn. Pentru ca lucrurile să se lege, trebuie să fi fost cam aşa cum

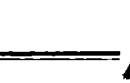

ţi-am zis. Dacă vrei să crezi bine, dacă nu, nu. Eu nu cred. Mai degrabă aş crede că am văzut lucruri care nu erau acolo.

— Nu acum, mă rugă el. După ce termini de povestit, n-ai decât să încurci şi să abureşti totul cu bănuielile tale dacă vrei. Mai întâi însă zi-mi până la capăt, ca să am originalul înainte să începi să improvizezi.

— Vrei să spui că accepţi ce ţi-am zis până aici? l-am întrebat eu. Aprobă surâzând şi spuse că-i şi place.

— Ce minte copilărească ai, i-am spus eu; hai să-ţi spun povestea cu Scufiţa Roşie, care a plecat...

— Şi asta mi-a plăcut întotdeauna, dar mai întâi vreau să aflu ce a făcut Joseph, care se decisese să-şi ucidă nevasta.

— Bine. Nu mai e mult. În timp ce o prelucrau pe Minnie, am intrat în camera ei cu gândul s-o trezesc să mă ajute chemând ajutoare. Înainte să apuc să fac ceva, avem eu însumi nevoie să fiu trezit. Am tras câteva respiraţii din gaz, după care Fink a pus fantoma pe mine, iar între timp Joseph o ducea jos pe nevastă-sa. Probabil că avea o încredere nemărginită în propria-i divinitate, sau înnebunise de-a binelea, dacă i-a dat prin cap s-o ducă jos şi s-o lege de altar înainte să-i facă felul. Ori poate, pur şi simplu îi plăceau scenariile sângeroase. Oricum a dus-o jos în timp ce eu eram încă în camera lui Minnie, luptându-mă cu fantoma care m-a făcut să transpir cerneală. Când am ieşit din nou pe hol, soţii Fink au sărit pe mine. Ştiu că erau ei, chiar dacă era prea întuneric ca să îi văd. M-am descotorosit de ei, am făcut rost de un pistol şi am coborât scările. Collinsson şi Gabrielle nu mai erau unde îi lăsasem; pe Collinsson l-am găsit încuiat pe afară. Copilul soţilor Haldorn, un puşti de vreo treisprezece ani, a venit cu vestea că tata e pe cale s-o omoare pe mama, iar Gabrielle era cu ei. L-am omorât pe Haldorn, dar era cât pe ce să nu fiu în stare. Am tras în el şapte gloanţe de calibrul 32, care în general nu fac mari ravagii, ce-i drept, dar i-au intrat de aproape în faţă şi în cap şi nu părea să îi pese deloc. Atât de puternic era efectul hipnozei. În sfârşit, l-am răpus înjunghiindu-l în gât.

M-am oprit şi Fitzstephan a întrebat:

— Ei bine?

— Ei bine ce?

— Ce s-a întâmplat după asta?

— Nimic, am spus eu. Aşa e povestea, te-am avertizat că nu are sens deloc.

— Dar Gabrielle ce făcea acolo?

— Stătea îngenuncheată lângă altar şi privea frumoasa rază de lumină a reflectorului.

— Dar de ce era acolo? Pentru ce motiv? Fusese chemată din nou? Sau era acolo din proprie iniţiativă? Ce vroia să facă acolo?

— Nu ştiu şi nici ea nu ştie. Am întrebat-o. Nu ştie nici măcar că era acolo.

— Dar oricum, nu puteai afla ceva de la ceilalţi?

— Ba da, am spus eu. De la Aaronia Haldorn cum ţi-am spus la început. Ea şi soţul ei conduceau o sectă, el a înnebunit şi a început să omoare oameni, iar ea ce putea să facă? Fink nu vorbeşte. El era mecanic şi a instalat utilajele pentru soţii Haldorn, făcându-le să funcţioneze, în schimb habar nu are ce s-a întâmplat noaptea trecută. A auzit o groază de zgomote, dar nu era treaba lui să-şi bage nasul. Doar când a venit poliţia şi l-a luat la rost zice că şi-a dat seama că ceva nu e în regulă. Ceilalţi angajaţi probabil nu ştiu nimic, cu toate că pariez că ar putea ghici. Manual, băieţelul, e prea speriat ca să vorbească, iar când o să-i treacă nu îşi va mai aminti nimic. Iată cum stau lucrurile: dacă Joseph a înnebunit şi a comis nişte crime de capul lui, ceilalţi sunt curaţi, chiar dacă fără să-şi dea seama l-au ajutat într-un fel sau altul. În cel mai rău caz, unul din ei ar putea primi o condamnare uşoară pentru participarea la escrocheria cu secta. Dacă însă vreunul din ei recunoaşte că ştie mai mult, atunci va fi luat drept complice la crimă. Probabil că nimeni nu o s-o facă.

— Înţeleg, zise rar Fitzstephan. Joseph e mort şi deci el a făcut totul. Tu cum te împaci cu chestia asta?

— Ancheta mea s-a terminat, aşa mi-a spus Madison Andrews acum câteva ore.

— Da, însă cum văd că nu eşti mulţumit din cauză că nu ai descoperit tot adevărul, mă gândeam că...

— Nu, nu e vorba de mine, am spus eu. Sunt încă o mulţime de lucruri pe care aş vrea să le ştiu, dar am fost angajat de data asta de Andrews să am grijă de fată cât este la Templu. Acum nu mai e acolo, iar Andrews nu crede că mai e nimic de aflat în legătură cu cele întâmplate. În ceea ce priveşte siguranţa ei cred că soţul ar trebui să fie în măsură să o supravegheze.

— Cine?

— Soţul.

Fitzstephan trânti paharul pe masă aşa că berea dădu pe afară.

— Asta-i bună, spuse el acuzându-mă. Nu mi-ai spus nimic despre asta. De fapt, Dumnezeu ştie câte lucruri nu mi-ai spus.

— Collinsson a profitat de confuzie ca s-o ducă la Reno, unde nu trebuie să aştepţi trei zile precum în California ca să te căsătoreşti. Nu ştiam nimic până ce Andrews nu m-a luat la rost. Nu prea era de acord şi aşa a încetat relaţia noastră de colaborare.

— Nu ştiam că se opunea căsătoriei cu Collinsson.

— Eu nu pot să spun asta, dar în orice caz nu credea că e momentul şi felul potrivit.

— Da, pot să înţeleg, spuse el în timp ce ne ridicam de la masă.

— Andrews ar dori ca lucrurile să se întâmple aşa cum vrea el.

Partea a treia
Quesada

Eric Collinsson mi-a telegrafiat de la Quesada:

VENIŢI IMEDIAT STOP AM NEVOIE DE DVS STOP ÎNCURCĂTURI PERICOL STOP NE ÎNTÂLNIM LA SUNSET HOTEL STOP NU SPUNEŢI NIMĂNUI STOP GABRIELLE NU TREBUIE SĂ ŞTIE STOP GRĂBIŢI-VĂ.
ERIK CARTER

Telegrama a ajuns la agenţie vineri dimineaţă. Nu eram la San Francisco în dimineaţa aceea. Eram la Martinez, tratând cu soţia divorţată a lui Phil Leach care îşi dădea o sumedenie de nume. Phil răspândise cecuri false în tot nord-vestul ţării şi era important să-l găsim. Fosta lui soţie, o blondă simpatică, era telefonistă şi avea o fotografie recentă a lui Phil pe care vroia să o vândă.

— Nu a avut niciodată suficientă încredere în mine ca să-mi lase din cecurile false, se plânse ea. A trebuit să trăiesc pe propriile-mi picioare, aşa că de ce să nu mă aleg cu ceva de pe urma lui, acum când sunt sigură că vreo vampă se alege cu foloasele. Cât îmi daţi pentru ea?

Exagerase desigur importanţa fotografiei pentru noi, dar la sfârşit am ajuns la un acord cu ea. Era după ora şase când m-am

întors în oraş şi deci prea târziu ca să iau trenul spre Quesada în acea noapte. Mi-am făcut bagajul, am scos maşina din garaj şi am luat-o la drum. Quesada era un orăşel cu un singur hotel, pe partea stâncoasă a unui munte ce cobora în Oceanul Pacific, la 80 de mile de San Francisco.

Plaja de la Quesada era abruptă şi plină de stânci, aşa că vara nu făceau prea mulţi bani cu turismul. Odată, fusese un port de trafic, dar acum afacerile muriseră. Traficanţii îşi dăduseră seama că e mai puţin riscant şi mai avantajos să transporte băuturi autohtone decât importate. Quesada revenise la starea de somnolenţă anterioară.

Am ajuns acolo după ora 11, mi-am lăsat maşina într-un garaj şi am traversat strada spre clădirea joasă şi galbenă a hotelului Sunset. Portarul de noapte, care era singur în hol, era un tip mic şi efeminat, trecut de şaizeci de ani, care s-a străduit foarte mult să-mi arate că are unghiile roşii şi lucioase. Când mi-a citit numele în registru mi-a dat un plic sigilat care mi-era adresat cu caligrafia lui Eric Collinsson. L-am deschis şi l-am citit:

„Nu plecaţi din hotel până nu ne întâlnim. E.C."

— De cât timp e mesajul aici? am întrebat eu.

— Cam de la opt. Domnul Carter v-a aşteptat mai mult de o oră, până a ajuns aici ultimul autobuz de la gară.

— Nu locuieşte aici?

— O, nu. El şi mireasa lui sunt la vila Tooker, jos în golf.

Collinsson nu era genul de persoană căruia să-i iau în serios instrucţiunile.

— Cum ajung acolo? am întrebat eu.

— E imposibil pe întuneric, mă asigură portarul, doar dacă o luaţi pe drumul de la est şi nici atunci dacă nu cunoaşteţi zona.

— Serios? Şi ziua cum se ajunge?

— O luaţi pe strada asta până la capăt, la bifurcaţie o ţineţi spre ocean şi o luaţi pe faleza stâncoasă. E mai degrabă o potecă decât un drum, iar până la casă sunt cam trei mile. E o vilă maro pe o colină, uşor de văzut ziua dacă-ţi aminteşti să o ţii

spre dreapta pe lângă ocean în jos. Nimeni pe lume însă n-ar putea s-o găsească...

— Mersi, i-am spus, nevrând să aud din nou toată povestea.

M-a condus în cameră, mi-a promis că mă trezeşte la ora cinci şi la miezul nopţii adormisem deja.

Dimineaţa când m-am dat jos din pat şi i-am spus portarului la telefon „Bine, mulţumesc" timpul era urât, ceţos şi rece şi nu se îmbunătăţise după ce m-am îmbrăcat şi am coborât pe scări.

Portarul mi-a spus că în Quesada nu există nici o şansă să mănânc undeva înainte de orele şapte.

Am ieşit din hotel şi am luat-o pe strada care devenise noroioasă până la intersecţie, unde am făcut la dreapta spre ocean. Ramificaţia indicată nu fusese niciodată un drum adevărat, iar acum devenise o potecă stâncoasă care şerpuia pe ţărm deasupra apei, devenind din ce în ce mai abruptă. Deasupra şi în spatele potecii, coasta se înălţa până la douăzeci-douăzeci şi cinci de metri. Vântul care bătea cam dinspre China împingea ceaţa pe coastă, iar mai jos oceanul izbea cu furie la baza falezei.

Dând colţul într-unul din locurile cele mai abrupte, m-am oprit văzând o gaură lângă potecă. Avea diametrul cam de cincisprezece centimetri, iar pământul din apropiere era proaspăt dislocat. Nu era prea interesant de privit, dar spunea destule chiar şi unuia de la oraş ca mine: aici, un tufiş fusese smuls nu demult. Tufişul nu se vedea în preajmă. Mi-am aruncat ţigara şi m-am aplecat în patru labe peste faleză privind în jos. Tufişul era căzut la vreo şase metri mai jos, într-un pom chircit care creştea aproape paralel cu cornişa. Următorul obiect care mi-a atras atenţia a fost o pălărie maro între două stânci ascuţite, cam la jumătatea distanţei care mă despărţea de apă.

Am privit în josul stâncilor şi am văzut picioarele. Erau picioarele unui bărbat cu pantofi negri şi pantaloni închişi la culoare. Erau trântite lateral şi desfăcute spre stânga unei roci ce ieşea din apă. De la genunchi, picioarele dispăreau sub suprafaţa apei. Asta era tot ce puteam vedea din poziţia în care mă aflam.

Am coborât faleza, dar nu până jos, căci devenea prea abrupt pentru un grăsan de vârstă mijlocie. Cu câteva sute de metri în urmă poteca traversa un şanţ ce tăia în diagonală faleza de sus până jos. M-am întors acolo şi, împleticindu-mă, alunecând, transpirând şi înjurând, am reuşit să ajung jos dintr-o bucată fără să păţesc mare lucru. Îmi zdrelisem doar degetele, îmi murdărisem hainele şi îmi stricasem pantofii.

Marginea stâncii care era între coastă şi ocean nu era făcută să mergi pe ea, aşa că m-am târât cea mai mare parte. Când am ajuns în locul unde se găseau picioarele a trebuit să intru până la brâu în Pacific ca să ridic cadavrul trântit pe spate. L-am apucat de subsuori, mi-am încordat picioarele şi l-am ridicat. Era cadavrul lui Eric Collinsson. Oasele spatelui său zdrobit se vedeau prin carne şi îmbrăcăminte. Partea din spate a capului era şi ea zdrobită şi l-am târât până în locul unde stâncile erau uscate. Buzunarele îmbibate cu apă conţineau 154 de dolari şi 82 de cenţi, un ceas, un cuţit, un stilou de aur şi un pix, hârtii, câteva scrisori şi o agendă. Am întins toate hârtiile şi le-am citit ca să-mi dau seama că nimic din ceea ce era scris nu avea de a face cu moartea lui. Nu am putut găsi nimic altceva la el sau aproape de el care să-mi spună mai mult în afară de tufişul smuls şi pălăria dintre stânci. L-am lăsat acolo şi m-am întors la şanţ, urcând din nou şi întorcându-mă unde crescuse tufişul. Nu am găsit nimic semnificativ precum urme de pantofi sau ceva în genul ăsta. Poteca era din rocă tare. Am renunţat şi am luat-o mai departe. Faleza începea să se depărteze de ocean iar după altă jumătate de milă s-a transformat într-o alee cu arbuşti.

Nu răsărise încă soarele, pantalonii mi se lipeau neplăcut de picioare, iar din pantofii scâlciaţi ieşea apă. Nu luasem micul dejun şi ţigările mi se udaseră, iar genunchiul stâng mă durea de la impactul cu şanţul. Poteca mă purta departe de apă o vreme peste marginea unui luminiş ce lăsa oceanul în spate şi am ajuns într-o mică vale la poalele unei coline. Atunci am văzut casa pe care portarul de noapte mi-o descrisese. Avea două etaje, pereţii

şi acoperişul erau din lemn şi domina un mic golf pe care oceanul îl făcuse muşcând din coastă. Casa era cu faţa la apă iar eu eram în spatele ei. Nu era nimeni în preajmă. Ferestrele de la parter erau închise cu jaluzelele lăsate, dar la etaj erau deschise. Alături, într-o parte, erau câteva anexe utilitare. Am înconjurat casa şi am ajuns în faţă. Pe verandă erau scaune şi o masă împletită. Paravanul uşii de la intrare era zăvorât pe dinăuntru. L-am zgâlţâit zgomotos preţ de vreo cinci minute, dar nu a răspuns nimeni. M-am întors din nou în spate, unde era o altă uşă, la care am început să bat, dar s-a deschis singură.

Înăuntru era o bucătărie întunecată şi liniştе. Am deschis uşa mai larg şi am ciocănit cu putere. Şi mai multă linişte.

— Doamna Collinsson! am strigat eu.

N-a răspuns nimeni, aşa că din bucătărie am trecut prin sufragerie, ajungând la nişte scări pe care le-am urcat să mă uit prin camere. Nu era nimeni în casă.

Într-unul din dormitoare un pistol automatic de calibrul .38 era pe jos în mijlocul pardoselii. Alături de el era un cartuş gol, şi un altul sub un scaun în cealaltă parte a camerei, iar în aer se simţea miros de praf de puşcă. Tavanul era găurit într-un colţ, probabil de unul din gloanţe, şi dedesubt căzuseră bucăţi de tencuială. Cuverturile patului erau întinse şi nedesfăcute. Hainele din dulap şi lucrurile de pe masă şi birou m-au făcut să cred că mă aflam în dormitorul lui Eric Collinsson. Alături, judecând după acelaşi gen de articole, era dormitorul Gabriellei. Nu se dormise nici în patul ei, ori cuverturile fuseseră rearanjate. În dulapul ei am găsit o rochie neagră de satin, o batistă ce fusese cândva albă şi o pereche de papuci din piele întoarsă îmbibaţi şi umezi la fel ca batista, murdară de sânge. În baia ei, în cadă, erau două prosoape, unul mic şi celălalt de duş, amândouă pătate cu noroi şi sânge şi încă umede. Pe toaletă era o coală de hârtie ce fusese împăturită, iar un colţ mai susţinea încă nişte pudră albă. Am atins-o cu vârful limbii — era morfină.

M-am întors la Quesada, mi-am schimbat ciorapii şi pantofii, am luat micul dejun şi un pachet de ţigări uşoare şi l-am

întrebat pe recepționer (un băiat vioi de data asta) cine răspunde de lege și ordine acolo.

— Șeful poliției e Dick Cotton, mi-a spus el, dar a plecat în oraș noaptea trecută. Ben Rolly e ajutor de șerif. Probabil o să-l găsiți în biroul lui taică-su.

— Unde-i asta?

— Ușa de lângă garaj.

L-am găsit într-o clădire de cărămidă cu un etaj, care avea scris pe ferestre: *J. King Rolly, Imobiliar, Ipotecări, Acțiuni, Asigurări, Agenție de angajări, Notariat public, Transporturi și Depozitări* și altele pe care le-am uitat. Cei doi oameni care erau înăuntru stăteau cu picioarele pe birou în spatele casei de bani.

Unul avea peste cincizeci de ani, cu părul, ochii și pielea nedefinite — un bătrânel amabil și cam dezorientat, îmbrăcat cam șleampăt. Celălalt era cu douăzeci de ani mai tânăr, dar în următorii douăzeci de ani urma să semene leit cu celălalt.

— Îl caut pe ajutorul de șerif.

— Eu, zise tânărul, dându-și jos picioarele de pe birou fără să se ridice. În schimb trase cu piciorul un scaun de lângă zid și-mi spuse:

— Stai jos. Ăsta-i tata, și arătă cu degetul spre celălalt. Nu trebuie să te deranjeze prezența lui.

— Îl știi pe Eric Carter? am întrebat eu.

— Tipul care își face luna de miere în vila Tooker? Nu știam că-l cheamă Eric.

— Eric Carter, spuse tipul mai în vârstă, ăsta e numele pe care i-am scris factura de închiriere.

— E mort, le-am spus. A căzut de pe faleză noaptea trecută sau azi-dimineață. Ar fi putut fi un accident.

Tatăl își privi fiul cu ochii rotunzi. Fiul mă privi pe mine cu ochii întrebători și făcu:

— Ț-ț-ț.

I-am dat o carte de vizită. A citit-o atent, a întors-o pe spate să vadă dacă mai conține ceva și i-a dat-o lui taică-su.

— Cobori să-l vezi? am sugerat eu.

— Cred că ar trebui, aprobă ajutorul de şerif ridicându-se din scaun. Era mai solid decât crezusem (la fel ca Eric Collinsson, băiatul mort) şi corpul lui avea muşchi frumos sculptaţi.

L-am urmat în maşina prăfuită din faţa biroului. Rolly cel bătrân n-a venit cu noi.

— Ţi-a spus cineva de chestia asta? întrebă ajutorul de şerif în timp ce conducea.

— L-am găsit eu. Ştii cine sunt soţii Carter?

— Au ceva deosebit?

— Ai auzit de cazul lui Riese, care a fost omorât în Templul de la San Francisco?

— Aha, am citit în ziare.

— Doamna Carter e Gabrielle Leggett, cea amestecată în povestea cu pricina, iar Carter era Eric Collinsson.

— Ţ-ţ-ţ, făcu el.

— Şi tatăl ei şi mama ei vitregă au fost ucişi cu câteva săptămâni înainte?

— Ţ-ţ-ţ, făcu el din nou. Care-i treaba cu ei?

— Un blestem de familie.

— Eşti sigur?

Nu ştiam cât de serios pusese întrebarea căci nu-l „citisem" încă. Oricum, clovn sau nu, era ajutor de şerif la Quesada şi ăsta era domeniul lui. Vroia să afle faptele şi i le-am povestit în timp ce săltam cu maşina prin hârtoape, începând de la povestea din Paris în 1913 şi terminând cu drumul de faleză din urmă cu câteva ore. Când s-au întors după ce se căsătoriseră la Reno, Collinsson a trecut să mă vadă. Trebuiau să rămână în zonă pentru procesul găştii lui Haldorn şi-şi dorea un loc liniştit unde să ducă fata care era încă ameţită de droguri. Îl cunoşti pe Owen Fitzstephan?

— Scriitorul care a stat aici o vreme anul trecut? Îhm.

— Ei bine, el a sugerat locul.

— Ştiu, mi-a zis bătrânul, dar de ce şi-au dat nume false?

— Ca să scape de publicitate şi într-un fel ca să scape de chestii de genul ăsta.

El se încruntă uşor şi zise:

— Vrei să spui că se aşteptau la aşa ceva?

— E uşor să spui după ce evenimentele au avut loc, iar eu nu am crezut niciodată că am aflat adevărul despre poveştile în care ea e implicată. Şi, dacă nu ştii adevărul, cum poţi şti la ce să te aştepţi? Nu m-am gândit prea mult la ei izolaţi aici, indiferent dacă ea era sau nu în regulă, dar Collinsson se gândea la asta şi l-am convins să-mi promită că-mi telegrafiază dacă simte ceva suspect. Ei bine, mi-a telegrafiat.

Rolly aprobă din cap de trei-patru ori şi întrebă:

— Ce te face să crezi că nu a căzut accidental de pe faleză?

— M-a chemat. Ceva nu era în regulă şi în afară de asta prea multe s-au întâmplat în jurul nevesti-si ca să mai cred în accidente.

— Mai e şi blestemul, spuse el.

— Da, am aprobat eu studiindu-i faţa nedefinită şi încercând să mi-l reprezint mai bine. Necazul este că funcţionează prea regulat. E primul de genul ăsta pe care-l întâlnesc.

El rămase încruntat câteva minute, după care opri maşina şi spuse:

— Aici trebuie să coborâm, restul drumului nu mai e aşa bun.

Nu fusese nici până acolo.

— Din când în când se întâmplă pe lume lucruri care te fac să crezi că viaţa e... e greu de înţeles.

Se încruntă din nou şi în timp ce o luasem la pas, găsi un cuvânt care-i plăcea.

— E insondabilă, afirmă el victorios.

L-am lăsat să-şi savureze triumful lingvistic. Mergea în faţă pe potecă şi se opri singur la tufişul smuls, un detaliu pe care nu îl menţionasem. Nu am zis nimic în timp ce el a privit în jos către corpul lui Collinsson. Pe urmă a inspectat din ochi faleza şi, după ce s-a învârtit zece minute pe loc, mi-a spus:

— Aici nu găsesc nimic, hai să coborâm.

Nu am luat-o înapoi către şanţ, el ştiind un loc mai bun ceva mai departe în faţă. Am coborât pe acolo şi am ajuns la cadavru.

Rolly îl privi, după care se uită în sus şi se plânse:

— Mi-e greu să-mi dau seama cum a făcut să aterizeze aici.

— Nu a fost aşa. L-am scos eu din apă, i-am spus arătându-i exact unde fusese.

— Aşa e mai plauzibil, decise el.

M-am aşezat pe o piatră şi mi-am aprins o ţigară în timp ce el se învârtea, examina, atingea şi mişca pietrele, pietricelele şi nisipul. N-a avut prea mult noroc.

Ne-am urcat din nou pe potecă şi am luat-o spre casa soţilor Collinsson. I-am arătat lui Rolly prosoapele pătate, batista, rochia şi papucii; hârtia cu morfină; pistolul de pe podeaua camerei lui Collinsson, gaura din tavan şi cartuşele goale.

— Cartuşul de sub scaun era acolo, am spus eu, celălalt din colţ era aici lângă pistol când l-am văzut mai devreme.

— Vrei să spui că a fost mişcat între timp?

— Da.

— La ce ar folosi asta cuiva? obiectă el.

— Habar n-am, dar a fost mişcat.

Îşi pierduse interesul şi privea tavanul.

— Două cartuşe goale şi o singură gaură, zise el. Poate că celălalt a fost tras pe fereastră.

Se reîntoarse în camera Gabriellei Collinsson şi examină rochia de catifea neagră. Avea câteva găuri în partea de jos, dar nu de glonţ. Lăsă rochia şi luă hârtia cu morfină de pe toaletă.

— Ce crezi că e cu asta aici? întrebă el.

— O foloseşte. E unul din lucrurile pe care le-a învăţat de la mama ei vitregă.

— Ţ-ţ-ţ, s-ar părea că ea e făptaşa.

— Zău?

— Ştii că aşa e. E o narcomană, nu-i aşa? Au avut probleme, el te-a chemat şi...

Se întrerupse, strânse din buze şi întrebă:

— Pe la ce oră crezi că a fost omorât?

— Nu ştiu. Poate noaptea trecută în timp ce se întorcea după ce mă aşteptase.

— Ai fost în hotel noaptea trecută?

— De la 11 şi ceva până la 5 azi-dimineaţă. Oricum aş fi putut să mă strecor afară şi să comit o crimă între orele astea.

— Nu la asta mă refeream, zise el. Doar mă gândeam aşa. Cum arată ca femeie doamna Collinsson-Carter asta. N-am văzut-o niciodată.

— Are în jur de douăzeci de ani, un metru şaizeci şi doi-şaizeci şi cinci înălţime şi pare mai slabă decât e în realitate. Părul castaniu deschis, scurt şi ondulat; ochi mari, uneori castanii, alteori verzi, piele albă şi fruntea foarte îngustă, gura şi dinţii mici; bărbie ascuţită şi urechi fără lob, cu vârfuri ascuţite. A fost bolnavă câteva luni şi se cunoaşte.

— N-ar fi greu de identificat, zise el şi începu să caute prin sertare, dulapuri, cutii etc. Eu controlasem deja şi nu găsisem nimic interesant.

— Nu pare că şi-a făcut bagajele sau că a luat ceva cu ea, decise el şi veni spre locul unde stăteam, lângă toaletă. Arătă cu degetul cutia de argint cu monogramă de pe masă şi întrebă:

— Ce înseamnă iniţialele *G.D.L*?

— Se chema Gabrielle nu mai ştiu cum Leggett înainte de a se mărita.

— A plecat cu maşina bănuiesc. Eh?

— Aveau maşină aici?

— El conducea o maşină sport Chrysler când nu mergea pe jos. Ea ar fi putut s-o ia pe drumul către Est. Ieşim într-acolo şi vedem.

Afară am aşteptat în timp ce el a înconjurat de câteva ori casa fără să găsească nimic. În faţa parcării unde evident stătuse o maşină, arătă urmele şi spuse:

— A plecat azi-dimineaţă.

L-am crezut pe cuvânt. Am luat-o pe drumul desfundat care la un moment dat a început să aibă pietriş şi cam după o milă

am ajuns la o casă cenuşie cu un grup de anexe roşii. Un bărbat cu umerii laţi, care şchiopăta uşor, ungea cu vaselină o pompă în spatele casei.

Rolly îl strigă Debro.

— Sigur Ben, răspunse el la întrebarea lui Rolly. Azi dimineaţă, pe la şapte, a trecut pe aici ca din puşcă. Nu mai era nimeni altcineva în maşină.

— Cum era îmbrăcată? am întrebat eu.

— Nu avea pălărie, doar pardesiu.

L-am întrebat dacă ştia ceva despre soţii Carter. Era cel mai apropiat vecin. Nu ştia nimic despre ei. Vorbise cu Carter de două sau trei ori şi îl găsea un tânăr agreabil, iar când îl întrebase de nevastă a răspuns că doarme şi nu se simte bine. Debro nu o văzuse niciodată decât la distanţă în compania soţului.

— Nu cred că e nimeni prin preajmă care să fi vorbit cu ea, încheie el, cu excepţia lui Mary Nunez.

— Mary lucrează pentru ei? întrebă ajutorul de şerif.

— Da, dar ce s-a întâmplat, Ben? E ceva în neregulă acolo?

— El a căzut de pe faleză noaptea trecută, iar ea a plecat fără să spună nimănui.

Debro fluieră. Rolly intră în casă să-i telefoneze şerifului iar eu am rămas afară încercând să aflu mai multe de la Debro, chiar dacă era vorba doar de nişte păreri. Tot ce am reuşit să scot au fost exclamaţiile sale de uimire.

— O să mergem s-o vedem pe Mary, zise ajutorul de şerif când se întoarse de la telefon şi după ce ne-am despărţit de Debro am traversat strada îndreptându-ne spre un pâlc de copaci.

— Ciudat că nu era acolo.

— Cine e asta?

— O mexicancă. Trăieşte dincolo jos împreună cu ceilalţi. Bărbatu-său, Pedro Nunez, e închis pe viaţă la Folsom pentru că l-a omorât pe un traficant numit Dunne acum doi-trei ani, într-o răfuială.

— Crimă locală?

— Îhm. S-a întâmplat jos, în faţa vilei Tooker.

Am trecut printre copaci şi am luat-o în jos pe pantă de unde se vedeau şase barăci roşii ca nişte boxe aliniate în şir cu grădini de legume în spate. În faţa uneia din barăci, o mexicancă fără formă, cu o rochie roz, stătea pe o cutie goală de ambalaj, fumând o pipă făcută dintr-un ştiulete de porumb şi îngrijind un copil ciocolatiu. Copii zdrenţuiţi şi murdari se jucau cu câini vagabonzi, la fel de zdrenţuiţi, făcând o gălăgie infernală. Într-una din livezi, un bărbat ciocolatiu într-o salopetă care cândva fusese albastră se căznea să mânuiască o sapă. Copiii se opriră din joacă să ne privească pe mine şi pe Rolly care traversam micul pârâu de lângă gospodărie păşind cu grijă pe pietrele potrivite. Câinii veniră spre noi lătrând, mârâind şi agitându-se până când unul din băieţi îi alungă. Ne-am oprit în faţa femeii cu copilul. Ajutorul de şerif rânji în jos către copil şi spuse:

— Ei bine, o să se facă un flăcău pe cinste când o crească!

Femeia îşi scoase pipa din gură atât cât să se plângă prozaic:

— Are colită tot timpul.

— Ţ-ţ-ţ. Unde-i Mary Nunez?

Femeia arătă cu pipa spre baraca alăturată.

— Credeam că lucrează pentru oamenii ăia de la vila Tooker, spuse el.

— Câteodată, replică femeia indiferentă.

Ne-am dus la baraca alăturată, unde o bătrână cu un şorţ gri apăruse în uşă şi ne privea în timp ce amesteca ceva într-o cratiţă galbenă.

— Unde-i Mary? întrebă ajutorul de şerif.

Ea vorbi peste umăr spre interiorul barăcii şi se dădu la o parte, lăsând-o pe o altă femeie să-i ia locul în prag. Era o femeie cam la treizeci de ani, mică de înălţime şi robustă, cu ochii inteligenţi închişi la culoare şi cu faţă lătăneaţă. Pe după gât avea înfăşurată o pătură care ajungea până la podea.

— Ce mai faci, Mary? o salută Rolly. De ce nu eşti la Carteri?

— Sunt bolnavă, domnule Rolly, vorbi ea fără accent. Frisoane... aşa că am rămas acasă azi.

— Ţ-ţ-ţ. Păcat. Ai fost la doctor?

Ea spuse că nu, iar Rolly zise că ar fi trebuit. Ea răspunse că nu era cazul, avea frisoane des. Rolly zise că ăsta e un motiv în plus, chestiile astea e mai bine să fie tratate. Ea îi dădu dreptate, însă doctorii iau o mulţime de bani şi nu era aşa bolnavă ca să plătească consultaţii. Credeam că o să continue aşa toată ziua când Rolly reveni la subiectul Carter întrebând-o despre munca ei acolo.

Ne răspunse că fusese angajată în urmă cu două săptămâni când au închiriat casa. Se ducea acolo în fiecare dimineaţă la nouă (ei nu se trezeau înainte de zece) le gătea, făcea curat şi pleca (după ce spăla eventual farfuriile rămase de peste noapte) cam pe la şapte şi jumătate. S-a arătat surprinsă la vestea că Collinsson-Carter fusese omorât iar nevastă-sa fugise. Ne spuse de Collinsson că a ieşit singur la plimbare după cină seara trecută. Era cam pe la şase şi jumătate, căci cina fusese servită, fără vreun motiv special, ceva mai devreme.

Când a plecat acasă, la şapte şi câteva minute, doamna Carter citea o carte în camera din faţă de la etaj. Mary Nunez nu vroia sau nu putea să ne spună nimic din care să reuşesc să ghicesc motivul pentru care mă chemase Collinsson. Nu ştia nimic, insista ea, în afară de faptul că doamna Carter nu părea... nu era fericită. Ea (Mary Nunez) avea propria ei părere; doamna Carter iubea pe altcineva, însă părinţii o obligaseră să se mărite cu Carter; în felul acesta, bineînţeles Carter fusese omorât de celălalt bărbat, împreună cu care soţia fugise acum. N-am putut s-o determin să spună că are alte motive să creadă aşa, în afară de intuiţia ei feminină, aşa că am întrebat-o cine venea în vizită. Răspunse că nu văzuse niciodată pe nimeni. Rolly întrebă dacă soţii Carter se certau. Ea începuse să spună nu, însă brusc zise că da, se certau des şi nu se înţelegeau bine. Doamnei Carter nu-i plăcea să-şi vadă soţul prin preajmă, îi spusese de câteva ori aceasta şi îl ameninţase că-l omoară dacă nu pleacă. Am încercat să aflu şi alte detalii în legătură cu ameninţările, însă

ea rezistă pe poziții. Asta era tot ce-și amintea. Doamna Carter își amenințase soțul cu moartea dacă nu o lăsa în pace.

— Asta clarifică lucrurile, spuse Rolly mulțumit în timp ce traversam pârâul din nou și urcam către locuința lui Debro.

— Ce clarifică?

— Că nevastă-sa l-a omorât.

— Crezi că așa a fost?

— Așa crezi și tu.

— Nu, am spus eu.

Rolly se opri din mers și mă privi ușor îngrijorat.

— Acum de ce spui asta? Nu e ea o narcomană? Nu e ea cea care a fugit? Nu erau lucrurile ei în casă murdare de sânge? Nu l-a amenințat ea că-l omoară, iar el, speriat, te-a chemat?

— Ce a auzit Mary Nunez nu erau amenințări, erau avertismente cu privire la blestem. Gabrielle Collinsson chiar credea în asta și ținea la el măcar atât ca să-l prevină alungându-l. Am mai trecut prin asta cu ea o dată. Din cauza asta nu s-ar fi măritat cu el, dacă Collinsson nu ar fi grăbit lucrurile într-un moment când ea nu știa ce face. Ei îi era frică de ce va urma.

— Dar cine o să creadă că...

— Nu cer nimănui să creadă nimic, am zis eu continuând să merg. Îți spun doar ce cred și în același timp sunt de părere că Mary Nunez a mințit când a negat că ar fi fost la vilă azi dimineață. Poate că ea nu are nimic de a face cu moartea lui Collinsson. Poate pur și simplu ajungând acolo și văzând că Collinsson nu e, a dat peste lucrurile pătate de sânge și a mișcat cartușul gol fără să-și dea seama, după care s-a întors în fugă acasă speriată și a pregătit povestea așa cum a spus-o ca să se țină în afara oricărui necaz, având deja precedentul cu soțul la pușcărie. Sau poate că nu. Oricum, nouă femei din zece în locul ei ar fi făcut așa. Vreau mai multe dovezi înainte de a o crede că frisoanele au pocnit-o din senin de dimineață.

— Ei bine, zise ajutorul de șerif, dacă ea nu e implicată, oricum, ce mai contează.

Răspunsurile mele ar fi fost jignitoare, așa că m-am abținut.

Ajunși la Debro am împrumutat un jeep dezmembrat și cu piese de la cel puțin trei mărci de mașină și am luat-o pe drumul

de est încercând s-a găsim pe fata cu Chryslerul. Prima dată ne-am oprit la uşa unui tip numit Claude Baker, care avea o faţă colţuroasă, nerasă de câteva zile. Nevastă-sa era probabil mai tânără decât el, dar părea mai în vârstă din cauza oboselii şi a slăbiciunii. Cândva se prea poate să fi arătat mai bine.

Cel mai mare din cei şase copii ai lor era o fată de zece ani, cu picioarele crăcănate. Cel mai mic era un prunc gălăgios şi gras, care nu împlinise încă un an. Restul erau în parte fete, în parte băieţi, însă toţi aveau o înfăţişare deprimantă. Întreaga familie Baker ieşise pe verandă să ne întâmpine. Ziseră că nu o văzuseră. Nu se trezeau niciodată aşa de devreme. Îi ştiau pe Carteri din vedere, dar n-am scos de la ei nimic altceva şi au pus mai multe întrebări decât noi doi.

Puţin după casa Baker drumul trecea de la pietriş la asfalt şi din câte puteam să vedem din urmele Chryslerului părea să fi fost ultima maşină care trecuse. După alte două mile ne-am oprit în faţa unei case mici verzi înconjurată de tufe de trandafiri.

— Harve, hei, Harve, strigă Rolly.

Un tip osos de vreo treizeci şi cinci de ani răspunse „Salve, Ben", şi ieşi printre tufele de trandafiri către maşina noastră. Trăsăturile lui erau greoaie şi se mişca şi vorbea cu multă băgare de seamă. Numele lui era Whidden.

Rolly îl întrebă dacă văzuse Chryslerul.

— Da, Ben, l-am văzut, spuse el. Au trecut pe aici în mare viteză pe la şapte şi un sfert.

— Câţi erau? am întrebat eu şi Rolly deodată.

— Un bărbat şi o femeie, sau mai degrabă o fată. Nu i-am văzut bine, căci goneau tare. Ea era la volan şi arăta de prin partea locului, mică, cu părul şaten.

— Şi bărbatul cum arăta?

— Oh, avea vreo patruzeci de ani şi nici el nu părea foarte înalt. O faţă rozulie, iar haina şi pălăria erau gri.

— Ai văzut-o vreodată pe doamna Carter? am întrebat eu.

— Mireasa care stă jos, în golfuleţ? Nu. L-am văzut pe el, dar pe ea nu. De ce, ea era?

I-am spus că aşa credeam.

— Bărbatul nu era el, era unul pe care nu-l mai văzusem niciodată zise el.

— L-ai recunoaşte dacă l-ai vedea din nou?

— Nu ştiu... au trecut aşa de repede.

La patru mile de casa lui Whidden am găsit Chryslerul. Era la vreun metru afară din stradă pe partea stângă, proptit cu radiatorul într-un eucalipt. Pe drum erau dâre de frâne şi lângă maşină am văzut urme de paşi, dar care se pierdeau. Am continuat drumul cu maşina împrumutată punând tuturor celor pe care îi întâlneam întrebări, dar nimeni nu îi văzuse.

— Ce părere ai de tipul ăsta, Baker? l-am întrebat eu pe Rolly în timp ce ne întorceam. Debro a văzut-o singură, iar pe urmă a apărut un bărbat în maşină când a trecut pe lângă casa lui Whidden. Trebuie că s-a urcat pe terenul Bakerilor.

— Ei bine, zise el, ar fi putut să fie aşa, nu?

— Da, însă n-ar fi o idee rea să mai vorbim cu ei.

— Dacă vrei tu, consimţi el fără entuziasm, dar nu mă face să mă iau la ceartă cu ei, fiindcă e fratele neveste-mi.

Asta schiba lucrurile.

— Ce fel de om e? l-am întrebat eu.

— Claude e cam leneş. Cum zice bătrânul, nu reuşeşte să crească decât copii pe ferma asta a lui, însă nu a făcut rău niciodată nimănui.

— Dacă tu spui că e în regulă, eu sunt mulţumit, am minţit eu. N-o să-l deranjăm.

Şeriful Feeney, un tip gras şi rumen la faţă, cu o mustaţă mare castanie, împreună cu procurorul districtual Vernon, un tip agresiv şi însetat de glorie, au venit din capitala districtului. După ce au cercetat terenul, au fost de acord cu Rolly că Gabrielle Collinsson îşi omorâse soţul. Când şeful poliţiei, Dick Cotton, un tip stupid şi ţanţoş la vreo patruzeci de ani, se întoarse de la San Francisco, votă şi el cu ceilalţi. Ancheta parchetului a ajuns la aceeaşi concluzie, sintetizată prin obişnuita formulă „persoană sau persoane necunoscute", cu referire expresă la fata dispărută. Ora morţii lui Collinsson a fost plasată între opt şi nouă şi în seara zilei de vineri. Nici o altă urmă în afară de cele făcute de căzătură nu fusese descoperită. Pistolul găsit în cameră a fost identificat ca aparţinându-i. Nu avea amprente. Aveam o vagă idee că oficialii mă suspectau într-un fel, dar nimeni nu a spus nimic. Mary Nunez s-a ţinut cu dinţii de povestea ei cu frisoanele din cauza cărora rămăsese acasă.

Avea un fel de a mărturisi, mexican, impenetrabil şi nu am putut să găsesc nici o fisură. N-am mai dat de nici o altă urmă a bărbatului pe care îl văzuse Whidden. Am încercat din nou să vorbesc cu soţii Baker pe cont propriu, dar fără succes. Nevasta şefului poliţiei, o femeie tânără, plăpândă, cu o faţă drăguţă şi purtări timide, care lucra la biroul de telegrafieri, a declarat că Collinsson mi-a trimis un mesaj devreme vineri dimineaţă. Era

palid şi nesigur, cu ochii congestionaţi, îşi amintea ea şi presupunea că ar fi fost beat, cu toate că nu simţise miros de alcool.

Tatăl şi fratele lui Collinsson veniră de la San Francisco.

Tatăl (Hubert Collinsson) era un tip calm şi solid care părea capabil să mai extragă oricâte milioane ar fi vrut din cheresteaua de pe coasta Pacificului. Laurence Collinsson era cu un an sau cu doi mai mare decât fratele mort şi aparent îi semăna. Nici unul din ei nu a spus nimic care să lase să creadă că ar fi suspectat-o pe Gabrielle de moartea lui Eric, însă era evident că aşa gândeau.

— Dă-i drumul, pune-te pe treabă, îmi spuse Hubert Collinsson, devenind astfel al patrulea client care mă angaja cu privire la Gabrielle.

Madison Andrews veni şi el de la San Francisco. Am vorbit cu el în camera mea de la hotel. S-a aşezat pe un scaun de la fereastră, şi-a tăiat un cub de tutun dintr-un pachet galben, l-a băgat în gură şi a decis: Collinsson se sinucisese.

M-am aşezat pe marginea patului, mi-am aprins o ţigară Fatima şi l-am contrazis:

— Nu ar fi smuls tufa dacă s-ar fi aruncat de bunăvoie.

— Atunci a fost un accident. Drumul era periculos noaptea.

— Nu mai cred în accidente, am spus eu. Îmi trimisese un S.O.S., iar în camera lui era un pistol cu care s-a tras.

El se aplecă în faţă pe scaun. Ochii lui erau atenţi şi încordaţi, precum ai unui avocat care interoghează martorul.

— Crezi că Gabrielle este responsabilă?

—N-aş ajunge până într-acolo, am răspuns eu. A fost omorât. A fost omorât de... ţi-am spus că acum două săptămâni n-am înţeles nimic din povestea cu blestemul ăla nenorocit şi că singurul mod de a afla ceva era de a cerceta afacerea cu Templul până la capăt.

— Da, îmi amintesc, spuse el cu un surâs vag. Ai avansat teoria că ar exista o legătură între moartea părinţilor ei şi ce s-a întâmplat la soţii Haldorn, dar îmi amintesc de asemenea că nu ştiai care e această legătură. Nu crezi cumva că superficialitatea are tendinţa să-ţi facă teoriile — să spunem aşa — vaporoase?

— Oare? Tatăl ei, mama ei vitregă, doctorul şi soţul au fost omorâţi unul după celălalt în mai puţin de două luni, iar camerista ei a fost închisă pentru crimă. Toate, persoane foarte apropiate. Nu arată puţin ca un program? Şi, ce te face să crezi că nu o să continuie? Iar dacă da, nu eşti tu persoana cea mai apropiată de ea acum?

— Absurd! spuse el evident nemulţumit. Ştiu totul despre moartea părinţilor şi a lui Riese şi nu există nici o legătură între ei. Cei responsabili pentru uciderea lui Riese sunt ori în închisoare, ori morţi acum. Să nu ne pierdem timpul de pomană. E absurd să susţii că există legături între cele două cazuri, când ştii bine că nu e aşa.

— Ba nu ştiu deloc, am insistat eu. Tot ce ştiu e că nu am găsit legăturile. Cine profită sau speră să profite de ceea ce s-a întâmplat?

— Nimeni, din câte ştiu eu.

— Să presupunem că ea moare. Cine moşteneşte averea?

— Nu ştiu, cred că există rude îndepărtate în Franţa sau în Anglia.

— Nu ajungem nicăieri aşa, am zis eu. Oricum, nimeni nu a încercat s-o omoare. Necazul pică pe prietenii ei.

Avocatul îmi aminti cu acreală că nu putem spune că nimeni nu a încercat să o omoare până nu o vom fi dovedit. Nu puteam să mă cert cu el pe chestia asta. Urmele ei se sfârşeau acolo unde Chryslerul se oprise în eucalipt. I-am dat un sfat înainte să plece:

— Orice ai crede, să nu-ţi asumi riscuri inutile. Adu-ţi aminte că ar putea exista un program, iar tu eşti următorul.

El mi-a sugerat răutăcios că poate m-am gândit că ar fi fost cazul să-şi angajeze un detectiv particular ca să-l protejeze.

Madison Andrews oferise o mie de dolari recompensă pentru informaţii ce ar fi condus la găsirea fetei. Hubert Collinsson oferea o altă mie cu un supliment de două mii cinci sute pentru arestarea celui care-i omorâse fiul. Jumătate din cetăţenii ţinutului au devenit vânători de recompense.

Oriunde te ducea găseai bărbaţi mergând sau alergând în jur, căutând pe câmp, pe coline sau prin văi indicii, iar în pădure erau mai mulţi vânători de recompense decât pomi. Fotografiile

ei fuseseră publicate şi larg răspândite. Ziarele de la San Diego până la Vancouver ne ţineau informaţi umflând totul şi colorând cu cerneala pe care o avea fiecare. Toţi detectivii de la San Francisco şi Los Angeles verificau ieşirile de la Quesada punând întrebări fără să afle nimic. Transmisiunile radio îşi aduceau şi ele contribuţia iar poliţia era în alertă. Până luni, toată agitaţia asta nu a condus la nimic. Luni după-amiaza m-am întors la San Francisco şi i-am povestit toate necazurile Bătrânului. M-a ascultat politicos cu un interes moderat pentru povestea care nu îl privea personal, mi-a zâmbit imparţial şi în loc să-mi dea un om ajutor îşi exprimă părerea că spera să ajung la o concluzie satisfăcătoare. Pe urmă mi-a spus că Fitzstephan telefonase, încercând să dea de mine.

— S-ar putea să fie important. Ar fi venit la Quesada să te caute dacă nu i-aş fi spus că te întorci.

I-am telefonat lui Fitzstephan.

— Vino încoace, zise el. Am ceva. Nu ştiu dacă e o engimă nouă sau e cheia unei enigme mai vechi, dar e ceva.

Am luat tramvaiul spre Nob Hill şi în cincisprezece minute eram în apartamentul lui.

— Bine, dă-i drumul, am zis eu aşezându-mă în biroul lui plin de ziare, reviste şi cărţi.

— Ai dat de Gabrielle? întrebă el.

— Nu. Zi-mi despre ce e vorba şi nu face pe scriitorul cu mine, pregătind puncte culminante şi alte chestii de genul ăsta. Sunt prea obosit pentru asta şi o să mă doară stomacul. Fii cât mai explicit.

— N-ai să te schimbi niciodată, spuse el încercând să pară dezamăgit şi dezgustat, dar fără să reuşească, fiind prea agitat. Cineva, un bărbat, m-a sunat vineri noaptea, pe la unu şi jumătate, şi m-a întrebat: „Tu eşti Fitzstephan?" I-am răspuns că da şi pe urmă vocea a zis: „Ei bine, eu l-am omorât". A spus exact aşa, sunt sigur de cuvinte, chiar dacă nu se auzea prea clar. Erau o sumedenie de paraziţi pe linie şi vocea părea îndepărtată. Nu ştiam cine e şi despre cine ce vorbeşte aşa că l-am întrebat: „Pe cine ai omorât? Cine-i la telefon?" N-am înţeles nimic din răspunsul lui în afara cuvântului „bani". A zis ceva despre bani,

repetând de mai multe ori, dar n-am înţeles decât acest cuvânt. Aveam câţiva invitaţi şi eram în mijlocul unei conversaţii interesante pe care nu voiam s-o pierd, aşa că l-am lăsat în pace pe beţivul ăsta glumeţ, sau cine naiba o fi fost, şi am închis telefonul. Nu mi-a trecut nici o clipă prin cap că această conversaţie ar putea avea vreo semnificaţie până ieri-dimineaţă, când am citit despre moartea lui Collinsson. Eram la familia Coleman, unde m-am dus de sâmbătă dimineaţa, ca să-mi petrec week-end-ul acolo, reuşind până la urmă să-l aduc pe Ralph cu picioarele pe pământ. Şi i-am făcut o mare bucurie plecând de acolo azi-dimineaţă. Chiar şi după ce-am auzit de moartea lui Collinsson n-am fost convins că respectiva convorbire avea vreo importanţă, vreo semnificaţie. Era o chestie caraghioasă. Dar fireşte că ţi-aş fi spus despre ea. Numai că, uite ce-am găsit în corespondenţă când am ajuns acasă.

A scos din buzunar un plic pe care mi l-a înmânat. Era un plic ieftin, alb şi lucios, din cele care se pot cumpăra de oriunde. Avea colţurile înnegrite şi îndoite, de parc-ar fi fost purtat în buzunar o vreme. Numele şi adresa lui Fitzstephan erau scrise pe plic cu un creion tare, de către cineva care avea un scris oribil sau dorea să creeze o astfel de impresie. Ştampila poştei indica: San Francisco, sâmbătă ora 9 dimineaţa. Înăuntru era o bucată de hârtie maro de ambalaj ruptă neglijent care conţinea o singură propoziţie scrisă la fel de neîndemânatic: „Cine o vrea pe doamna Carter, poate să o aibă plătind 10000 de dolari."

Nu avea dată, formule de politeţe sau semnătură.

— A fost văzută conducând singură sâmbătă dimineaţa la ora şapte, am spus eu. Asta a fost expediată de aici, deci de la o distanţă de optzeci de mile, la timp pentru a primi ştampila poştei la ora nouă. Ăsta ar fi primul lucru care trebuie să ne dea de gândit. Oricum cel mai comic e că a ajuns la tine, în loc să ajungă la Andrews, care răspunde de afacerile fetei, sau la socrul ei, care e plin de bani.

— E comic şi nu e, replică Fitzstephan, foarte pe faţă. S-ar putea să fie o sursă de lumină aici. Ştii că i-am recomandat Quesada lui Collinsson, căci petrecusem câteva luni acolo

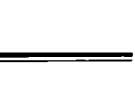

primăvara trecută ca să-mi termin ultimul roman; l-am trimis cu cartea mea de vizită la un agent imobiliar care se numeşte Rolly — tatăl ajutorului de şerif — dându-l drept Eric Carter. Un localnic de la Quesada s-ar putea să nu ştie că ea era Gabrielle Collinsson, născută Leggett. În cazul ăsta nu ar fi ştiut pe cine să contacteze în afară de mine, care-i trimisesem acolo. Aşa că mi-a trimis scrisoarea mie începând cu: „Cine vrea" ca să fie transmisă mai departe persoanelor interesate.

— Un localnic ar fi făcut aşa, i-am spus eu lent, sau un răpitor care vroia să ne facă să credem că e localnic şi că nu-i cunoaşte pe soţii Collinsson.

— Exact, şi din câte ştiu eu nici un localnic nu cunoaşte adresa mea de aici.

— Nici Rolly?

— Nu, doar dacă nu cumva i-a dat-o Collinsson. Cartea mea de vizită nu conţinea adresa.

— Ai spus altcuiva ceva despre telefonul primit sau despre scrisoare?

— Convorbirea telefonică le-am povestit-o celor care erau aici vineri noapte, când am luat-o drept o glumă sau o greşeală. Scrisoarea nu am arătat-o nimănui. Nici acum nu sunt hotărât dacă să o arăt altcuiva. Crezi că ar putea să-mi producă necazuri?

— Da, sunt sigur. Dar nu trebuie să-ţi pese. Credeam că-ţi plac senzaţiile tari. Dă-mi mai bine numele şi adresele invitaţilor tăi. Dacă ei şi Coleman îţi susţin alibiul de vineri şi de sâmbătă, n-o să ţi se întâmple nimic, cu toate că va trebui să te duci la Quesada ca să-i le dai posibilitatea celor în drept să te interogheze.

— Crezi că ar trebui să mergem acum?

— Eu mă întorc la noapte. Hai să ne întâlnim la hotelul Sunset dimineaţa. Asta o să-mi mai dea un răgaz să-i prelucrez pe reprezentanţii autorităţii, atât cât să-i conving să nu te aresteze la prima vedere.

M-am întors la agenţie şi am telefonat la Quesada.

N-am putut da de Vernon sau de şerif, dar Cotton era disponibil. I-am dat ştirile pe care le aflasem de la Fitzstephan promi-

ţând că îl voi aduce pe romancier pentru interogatoriu a doua zi de dimineaţă. Cotton m-a anunţat că acţiunea de căutare a fetei continua fără rezultate. Veniseră rapoarte din care reieşea că fusese văzută la Los Angeles, Eureka, Carson City, Denver, Portland, Tijuana, Ogden, San Jose, Vancouver, Porterville şi Hawaii. Toate rapoartele, în afară de cele foarte ridicole, erau cercetate.

Compania de telefoane mi-a spus că telefonul primit de Fitzstephan sâmbătă dimineaţa nu fusese interurban şi că nimeni de la Quesada nu formase numărul nici vineri, nici sâmbătă.

Înainte să plec de la agenţie am trecut din nou pe la Bătrânul, rugându-l să încerce să-l convingă pe procuror să-i elibereze pe Tom Fink şi pe Aaronia Haldorn pe cauţiune.

— Nu ne folosesc la nimic dacă sunt în închisoare, am explicat eu. Liberi fiind însă, am putea să le urmărim mişcările şi să dăm de ceva. Procurorul n-ar trebui să se împotrivească: ştie că nu are nici o şansă să-i acuze de crimă aşa cum stau lucrurile acum.

Bătrânul îmi promise că o să încerce şi că o să pună pe cineva pe urmele lor dacă vor fi eliberaţi.

Am plecat spre biroul lui Madison Andrews care, după ce i-am spus de mesajul pe care-l primise Fitzstephan şi i-am dat explicaţiile noastre, aprobă din cap şi zise:

— Indiferent dacă e adevărat sau nu, acum autorităţile locale vor trebui să-şi abandoneze teoria absurdă în virtutea căruia Gabrielle şi-a ucis soţul.

Am dat din cap că nu.

— Ce? întrebă el gata-gata să explodeze.

— O să creadă că mesajul a fost confecţionat ca să o disculpe.

— Aşa crezi? Fălcile i se înmuiară iar sprâncenele lui stufoase coborâră spre ochi.

— Sper că nu, am continuat eu, căci, dacă e o mişculaţie, e foarte copilăroasă.

— Cum să fie? întrebă el tare. Nu vorbi prostii. Nimeni dintre noi nu ştia nimic atunci. Cadavrul nu fusese găsit când...

— Da, am aprobat eu, şi de asta dacă iese la iveală că a fost un truc or să dea vina pe Gabrielle.

— Nu te înţeleg, spuse el nemulţumit. O dată vorbeşti despre cineva care o persecută pe fată, iar altă dată vorbeşti ca şi când ea ar fi criminalul. Ce crezi de fapt?

— Amândouă variantele pot fi adevărate, am răspuns eu la fel de nemulţumit. Ce contează ce cred? O să decidă juriul când or s-o găsească. Întrebarea care se pune acum este: ce o să faci în legătură cu recompensa de l0000 de dolari cerută în mesaj?

— O să măresc în primul rând recompensa pentru găsirea ei şi o să ofer un spor pentru prinderea răpitorului.

— E o mişcare greşită, am spus eu. Au fost oferiţi deja destui bani. Singurul mod de a înfrunta o răpire e să-i ieşi înainte. Nici mie nu-mi place treaba asta, dar e singurul mod. Incertitudinea, nervozitatea, frica şi deznădejdea pot transforma un răpitor obişnuit într-un maniac. Cumpăr-o pe fată şi ne luptăm pe urmă. Plăteşte cât cere şi când cere.

El îşi răsuci mustaţa şi rămase cu ochii îngrijoraţi.

— Să fiu al naibii dacă cedez, zise el.

— Treaba ta. M-am ridicat şi mi-am luat pălăria. Treaba mea e să-l caut pe ucigaşul lui Collinsson, iar dacă ea moare mi-e mai degrabă de ajutor.

Nu spuse nimic.

Am luat-o spre biroul lui Hubert Collinsson. Nu l-am găsit şi i-am spus lui Laurence Collinsson noutăţile încheind:

— Poţi să-l convingi pe tatăl tău să pregătească banii? Şi să-i aibă gata imediat ce vor veni alte instrucţiuni de la răpitor?

— Nu e nevoie să-l conving, spuse el imediat. O să plătim tot ce ne cere ca s-o protejăm.

Am luat trenul de 5.25 spre sud, şi am ajuns la Poston, un oraş prăfuit, de două ori mai mare decât Quesada, la 7.30. am ajuns la destinaţie o jumătate de oră mai târziu, călătorind singur într-o rablă de autobuz. Când traversam strada spre hotel începuse să plouă. Jack Santos, un reporter din San Francisco, ieşi din oficiul telegrafic şi mă întâmpină:

— Salut. Ceva noutăţi?

— Poate, dar am să-i spun mai întâi lui Vernon.

— E în camera lui de hotel, sau era acum zece minute. Te referi la scrisoarea de recompensă pe care a primit-o cineva?

— Da. V-a spus deja tot?

— Cotton începuse, dar Vernon l-a întrerupt şi ne-a spus s-o lăsăm baltă.

— De ce?

— Fără nici un motiv. Doar aşa, ca să nu-l lase pe Cotton să ne povestească. Santos îşi lăsă în jos colţurile buzelor sale subţiri. Totul a devenit o competiţie între Vernon, Feeney şi Cotton — care-şi vede numele tipărit de mai multe ori.

— Au făcut şi altceva în afară de asta?

— Cum ar putea? Replică el dezgustat. Îşi petrec zece ore pe zi încercând să ajungă pe prima pagină a ziarelor sau încercând să-i împiedice pe ceilalţi să ajungă, şi mai trebuie să şi doarmă.

Intrând în hotel le-am spus „Nimic nou" altor câțiva reporteri, m-am înregistrat un nou la recepție, mi-am lăsat geanta de voiaj în cameră și am luat-o pe hol spre camera 204. Am bătut și Vemon mi-a deschis ușa. Era singur și aparent citea ziarele care zăceau într-un maldăr roz, verde și alb pe pat. Camera era gri-albăstruie de la fumul de trabuc. Procurorul avea treizeci de ani, ochii negri, își ținea bărbia mai proeminentă decât i-o făcuse natura, își dezgolea toți dinții când vorbea și era foarte conștient de succesul lui. Îmi strânse mâna scurt și zise:

— Mă bucur că te-ai întors. Intră și ia loc.

— S-a mai întâmplat ceva?

— Cotton ți-a spus ce i-am transmis?

— Da, i-am răspuns lui Vemon, care poza în fața mea cu mâinile în buzunare și picioarele îndepărtate. Ce crezi despre chestia asta?

— L-am sfătuit pe Andrews să pregătească banii. Nu o va face, însă cei doi Collinsson o vor face.

— O vor face, spuse el ca și cum ar fi confirmat o bănuială de-a mea. Și?

— Uite scrisoarea, am spus eu dându-i-o. Fitzstephan o să ajungă aici mâine dimineață.

El aprobă cu emfază, apropie scrisoarea de lumină și o examină minuțios. După ce termină, o aruncă cu dispreț pe masă și zise:

— Este evident o fraudă. Care e povestea acestui Fitzstephan sau cum îl cheamă?

I-am relatat cuvânt cu cuvânt și după ce am terminat el clănțăni din dinți, se întoarse, luă telefonul și spuse cuiva să-i zică lui Feeney că el — domnul Vemon, procurorul districtului — vrea să-i vorbească. Peste zece minute șeriful intră, ștergându-și apa de ploaie de pe mustața lui mare. Vemon arătă cu degetul spre mine și ordonă:

— Spune-i!

I-am repetat ce-mi spusese Fitzstephan. Șeriful mă ascultă atent în timp ce fața se congestiona și palpita. În clipa când am terminat procurorul pocni din degete și spuse:

— Foarte bine. Pretinde că avea invitaţi acasă când a primit telefonul. Să-ţi notezi numele. Pe urmă zice că a fost cu Ralph Coleman în week-end. Foarte bine. Şerifule, verifică tot. O să aflăm dacă e adevărat sau nu.

I-am dat şerifului numele şi adresele invitaţilor lui Fitzstephan Acesta le scrise pe dosul listei de la spălătorie şi ieşi să pună în mişcare maşinăria criminalistică a ţinutului. Vernon nu avea nimic să-mi spună, aşa că l-am lăsat cu ziarele lui şi am coborât. Portarul de noapte efeminat mă întâmpină la recepţie şi-mi spuse:

— Domnul Santos m-a rugat să vă spun că ostilităţile au loc în camera lui la noapte.

I-am mulţumit şi am luat-o spre camera lui Santos. Împreună cu el mai erau alţi trei ziarişti şi un fotograf. Jocul era îndârjit şi la 12.30, când eram în avantaj cu 16 dolari, am fost chemat la telefon ca să aud vocea agresivă a procurorului spunându-mi:

— Vrei să vii până la mine imediat?

— Da. Mi-am luat haina şi pălăria şi i-am spus lui Santos: Daţi-mi banii, am primit un telefon important. Întotdeauna se întâmplă aşa când câştig.

— Era Vernon? întrebă el în timp ce-mi număra fisele.

— Da.

— Nu e aşa important, altfel l-ar fi chemat şi pe Red, continuă el arătând spre fotograf, în aşa fel ca mâine cititorii să-l poată vedea cu prada în mâini.

Cotton, Feeney şi Rolly erau şi ei în camera procurorului. Cotton, un tip de înălţime medie cu faţa posacă şi gropiţe în barbă, purta cizme de cauciuc negre, iar impermeabilul şi pălăria erau ude şi pătate de noroi. Stătea în mijlocul camerei cu ochii rotunzi şi mândri. Feeney, sprijinit de un scaun, se juca răsucindu-şi mustaţa, iar faţa lui rumenă era abătută. Rolly care stătea lângă el rulându-şi o ţigară părea la fel de relaxat ca întotdeauna. Vernon închise uşa în urma mea şi spuse iritat:

— Cotton crede că a descoperit ceva. Crede că...

Cotton făcu un pas în față cu pieptul înainte și îl întrerupse:

— Nu cred nimic! Știu al naibii de bine că...

Vernon pocni din degete și spuse la fel de răstit:

— Nu contează. O să mergem să vedem.

Am trecut să-mi iau din cameră impermeabilul, pistolul și lanterna și ajungând jos ne-am urcat cu toții într-o mașină murdară de noroi. Cotton conducea, iar Vernon stătea lângă el. Restul erau în spate. Ploaia bătea în acoperiș și se prelingea înăuntru pe la îmbinări.

— Ce noapte nenorocită ca să alergi după potcoave de cai morți, mormăi șeriful încercând să-și găsească o poziție mai bună.

— Dick ar face mai bine să-și vadă de treabă, spuse Rolly. Ce legătură are el cu ce nu se întâmplă la Quesada?

— Dacă și-ar vedea de treaba lui de-aici, nu l-ar interesa ce se întâmplă pe faleză, zise Feeney, iar el și ajutorul de șerif râseră disprețuitor.

Indiferent despre ce era vorba mă depășea.

— Ce a descoperit? am întrebat eu.

— Nimic, îmi zise șeriful. O să vezi că nu-i nimic și Doamne! cum o să-l mai iau la refec. Nu știu ce se întâmplă cu Vernon de îl bagă în seamă.

Tot nu înțelegeam. M-am uitat printre perdelele mașinii. Din cauza ploii și a întunericului nu se vedea nimic, dar se părea că ne îndreptăm undeva spre drumul de Est.

Cursa a fost îngrozitoare — umedă, zgomotoasă și cu hârtoape.

Ne-am oprit într-un loc la fel de infernal și întunecos. Cotton stinse farurile și coborî, iar noi ceilalți l-am urmat alunecând prin noroiul până la glezne.

— Asta e prea mult, se plânse șeriful.

Vernon începu să spună ceva, dar șeful poliției plecase deja în față pe stradă. Am luat-o după el ținându-ne laolaltă și orientându-ne mai degrabă după zgomotul picioarelor lui decât după văz.

Totul era negru. La un moment dat am lăsat strada şi am trecut un gard înalt de sârmă ajungând pe o iarbă alunecoasă. Am urcat o colină. Vântul ne bătea în faţă, şeriful şchiopăta, iar eu transpiram. Am coborât de partea cealaltă a colinei, unde începea să se audă zgomotul valurilor. Pe măsură ce coboram, terenul devenea stâncos. La un moment dat, Cotton a alunecat în genunchi angrenându-l şi pe Vernon, care se salvă ţinându-se de mine. Am luat-o la stânga mergând în şir, am urcat din nou puţin şi ne-am oprit sub un şopron. Acoperişul de lemn se sprijinea pe o duzină de stâlpi. În faţa noastră o clădire mai mare neagră se contura pe cerul întunecat. Cotton spuse în şoaptă:

— Aşteptaţi să văd dacă are maşina aici.

Apoi plecă. Şeriful suflă zgomotos pe nări şi zise cu năduf:

— Asta zic şi eu expediţie!

Rolly oftă. Şeful poliţiei se întoarse triumfător.

— Maşina nu-i aici, deci individul nu-i acasă. Haideţi, oricum, n-are rost să stăm în ploaie.

L-am urmat pe poteca noroioasă printre tufe către verandă. Ajunşi acolo, ne-am oprit, în timp ce el a deschis o fereastră, a intrat şi pe urmă a descuiat uşa. Lanternele ne-au luminat o bucătărie mică şi curată. Am intrat murdărind podeaua de noroi. Cotton era singurul dintre noi care părea entuziast. Faţa lui părea cea unui şef de ceremonii înainte de a da în vileag surpriza. Vernon îl privea sceptic, Feeney dezgustat, Rolly indiferent, iar eu, care nu ştiam ce căutăm acolo, cu curiozitate.

Mi-am dat seama că intrasem ca să percheziţionăm casa. Am făcut-o sau mai exact Cotton a făcut-o, în timp ce noi ceilalţi ne făceam că îl ajutăm. Casa era mică. La parter mai era doar o cameră, în afară de bucătărie, iar la etaj era un singur dormitor neterminat. O chitanţă de la măcelărie şi o alta de plată a taxelor m-au lămurit cine era proprietarul: Harvey Whidden. Tipul osos care o văzuse pe Gabrielle împreună cu un străin în Chrysler. La parter nu am găsit nimic, şi am urcat. După alte zece minute de căutări am dat peste ceva: Rolly a scos un pachet ascuns

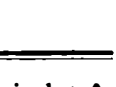

între saltea şi rama patului. Era un pachet mic şi plat, înfăşurat într-un prosop de in. Cotton a lăsat salteaua să cadă, după ce i-o ţinuse ajutorului de şerif, şi cu toţii am făcut cerc în jurul lui Rolly. Vernon i-a luat prosopul şi l-a desfăcut pe pat. Conţinea o duzină de agrafe de păr, o batistă dantelată, o perie de păr de argint, un pieptene gravat cu iniţialele *G.D.L.* şi o pereche de mănuşi negre de damă. Eram mult mai surprins decât ceilalţi.

— G.D.L., am zis eu ca să spun ceva, poate să însemne Gabrielle nu ştiu cum Leggett — numele doamnei Collinsson înainte de a se mărita.

— Poţi să fii al naibii de sigur, zise Cotton triumfător.

— Aveţi un mandat de percheziţie? zice o voce apăsată din prag. Ce dracu' faceţi aici dacă nu aveţi? Ştiţi doar că e efracţie.

Era vocea lui Harvey Whidden. Corpul lui mătăhălos îmbrăcat cu un impermeabil galben umplea tocul uşii. Faţa lui greoaie şi cu ten închis era furioasă.

— Whidden, eu... începu Vernon.

— El e, strigă Cotton şi îşi scoase pistolul.

I-am împins mâna exact când trăgea, iar glonţul nimeri în zid. Faţa lui Whidden devenise mai mult uimită decât furioasă. Sări din dreptul uşii şi coborî scările.

Cotton, nemulţumit de gestul meu, se reculese, mă înjură şi o luă la fugă după Whidden.

— Vă distraţi bine, le-am spus lui Vernon, Feeney şi Rolly, care rămăseseră blocaţi, dar pentru mine nu are sens. Despre ce e vorba?

Nimeni nu mi-a răspuns şi am continuat:

— Pieptenul şi peria erau pe masă în casa doamnei Collinsson când am fost acolo împreună cu Rolly!

Ajutorul de şerif aprobă din cap nesigur, în timp ce continua să privească uşa. Nu se mai auzeau zgomote.

— Există vreun motiv pentru care Cotton ar vrea să-l inculpe pe Whidden? am întrebat eu.

— Nu sunt buni prieteni, zise şeriful (observasem deja). Tu ce crezi, Vern?

Procurorul îşi luă privirea de la uşă, împături din nou lucrurile în prosop şi băgă pachetul în buzunar.

— Haideţi, zise el şi o luă în jos pe scări.

Uşa de la intrare era deschisă. Nu se vedea şi nu se auzea nimic. Fordul lui Whidden stătea în ploaie în faţa garajului. Ne-am urcat cu Vernon la volan şi am luat-o spre casa de pe faleză. Am bătut la uşă până ce un bătrân în pijama cenuşie ne deschise. Era un paznic pus de şerif.

Bătrânul ne spuse de Cotton că trecuse pe acolo la ora opt seara doar aşa, ca să mai arunce o privire. El fiind paznic nu s-a gândit să-l supravegheze pe şeful poliţiei aşa că nu îl deranjase, îl lăsase să facă ce vroia şi după părerea lui nu luase nimic din ce aparţinea soţilor Collinsson, deşi firească că ar fi putut să o facă.

Vernon şi Feeney l-au muştruluit pe bătrân şi am luat-o înapoi spre Quesada. Rolly era cu mine pe bancheta din spate.

— Cine e acest Whidden? l-am întrebat eu. De ce ar vrea Cotton să îl bage în rahat?

— Harve are o reputaţie destul de proastă, căci a fost implicat în traficul de alcool din zonă.

— Da? Şi altceva?

Ajutorul de şerif se încruntă şi ezită căutându-şi cuvintele. Înainte să le găsească ne-am oprit în faţa unei case mici acoperită cu iederă, dintr-un colţ întunecat al unei străzi. Procurorul ne conduse spre uşa de la intrare şi sună. După un timp, de deasupra se auzi o voce de femeie:

— Cine e?

A trebuit să ne retragem câţiva paşi ca să o vedem. La fereastra de la etajul doi era doamna Cotton.

— S-a întors acasă Dick? a întrebat Vernon.

— Nu, domnule Vernon, nu s-a întors. Eram îngrijorată. Aşteptaţi o secundă până cobor.

— Nu vă deranjaţi, spuse el. Nu-l aşteptăm. O să-l vedem de dimineaţă.

— Nu. Staţi, spuse ea grăbită şi dispăru de fereastră.

După câteva momente deschidea uşa de la intrare, purtând un halat de baie roz.Ochii ei albaştri erau agitaţi.

— Nu trebuia să vă deranjaţi, spuse procurorul. Nu e nimic deosebit. Ne-am despărţit de el puţin în urmă şi vroiam să vedem dacă a ajuns acasă. Totul e în regulă.

— Era?... Se opri ca să-şi aranjeze halatul în dreptul sânilor firavi. Era cumva pe urmele lui Harvey? Harvey Whidden?

Vernon nu o privi când răspunse: „Da" şi nici nu îşi arătă dinţii. Feeney şi cu Rolly păreau la fel de stânjeniţi ca şi Vernon.

Faţa doamnei Cotton se îmbujoră şi buza de jos îi tremura stâlcind cuvintele.

— Să nu îl credeţi, domnule Vernon. Să nu credeţi nimic din ce vă spune. Harve nu a avut nimic de-a face cu soţii Collinsson şi să nu îl credeţi pe Dick dacă afirmă altceva.

Vernon privi în jos şi nu zise nimic. Rolly şi Feeney priveau undeva în interiorul casei prin uşa deschisă. Eram cu toţii în prag, ploua şi nimeni nu părea că are intenţia să zică ceva.

— Nu? am întrebat eu accentuând îndoiala din voce mai mult decât era cazul de fapt.

— Nu, nu a avut nici o legătură, zise ea tare întorcându-se spre mine. Îmbujorarea îi dispăruse, lăsându-i faţa albă şi disperată. El... el a fost aici în noaptea aia... toată noaptea... dinainte de ora şapte şi până la răsărit.

— Soţul dumneavoastră unde era?

— În oraş, la maică-sa.

— Care e adresa ei?

Ea îmi dădu un număr de pe strada Noe.

— A fost cineva...

— Haide, lasă, protestă şeriful continuând să privească ploaia... nu ajunge?

Doamna Cotton se întoarse din nou către procuror şi îl prinse de braţ.

— Nu mă daţi de gol, vă rog, domnule Vernon, imploră ea. Nu ştiu ce aş face dacă s-ar afla. Trebuia însă să vă spun. Nu

puteam să-l las să-l învinovăţească pe Harve. Vă rog, să nu spuneţi nimănui.

Procurorul jură că în nici o circumstanţă nici el şi nici noi nu vom spune nimic altcuiva, iar şeriful şi ajutorul său aprobară viguros, cu feţele îmbujorate.

Odată urcaţi însă în Frord, au lăsat la o parte stânjeneala şi au devenit din nou vânători de oameni. În mai puţin de zece minute, au stabilit că Cotton, în loc să se fi dus vineri noaptea la San Francisco la maică-sa, rămăsese la Quesada, îl omorâse pe Collinsson, pe urmă îi telefonase lui Fitzstephan şi îi trimisese scrisoarea, iar în final se întorsese şi o răpise pe doamna Collinsson. Plănuise totodată să dea vina pe Whidden, cu care era demult duşman, căci suspecta ceea ce toţi ceilalţi ştiau: şi anume că e amantul doamnei Cotton. Şeriful, al cărui cavalerism mă împiedicase cu câteva minute în urmă să interoghez femeia, acum îşi umfla burta de râs.

— Asta e tare, grohăi el. A încercat să-l învinuiască pe Harve care are un alibi în pat cu nevastă-sa. Dick o să rămână afiş când o să-i spunem. Hai să-l găsim în noaptea asta.

— E mai bine să aşteptăm, i-am avertizat eu. Ar fi mai bine să verificăm dacă a fost la San Francisco înainte de a-l învinui. Tot ce avem împotriva lui până acum e că a încercat să arunce vina pe Whidden. Dacă el e criminalul şi răpitorul, se pare că a făcut o sumedenie de prostii inutile.

Feeney se strâmbă la mine şi îşi apără teoria.

— Poate că îl interesa mai mult să-l inculpe pe Harve decât orice altceva.

— Poate, am spus eu, dar nu strică să îi dăm puţin timp să vedem ce face.

Feeney se împotrivea. Îl vroia pe şeful poliţiei imediat, însă Vernon nu era foarte convins. L-am lăsat pe Rolly acasă şi ne-am întors la hotel. Ajuns în camera mea, am telefonat la agenţie la San Francisco. In timp ce aşteptam să primesc legătura, cineva bătu cu degetul în uşă. Am deschis şi Jack Santos intră în pijama, halat şi papuci.

— V-aţi distrat? întrebă el căscând.

— Nemaipomenit.

— A ieşit ceva?

— Nu de publicat, dar, strict confidenţial, îţi pot spune că noul punct de vedere e că şeful poliţiei încearcă să dea vina pe amantul neveste-si folosind dovezi false. Ceilalţi oficiali cred totodată că Cotton că ar fi responsabil pentru tot ce s-a întâmplat.

— Asta ar trebui să-i aducă pe toţi pe prima pagină.

Santos se aşează pe capul patului şi îşi aprinse o ţigară.

— Ai auzit vreodată că Feeney şi Cotton au fost rivali în cucerirea telegrafistei, care actualmente este doamna Cotton şi care l-a ales pe şeful poliţiei? Triumful gropiţelor din barbă împotriva mustăţilor?

— Nu, am admis eu. Şi ce-i cu asta?

— Cum am aflat? Din întâmplare, mi-a zis un tip la garaj.

— Când asta?

— Când au fost rivali? Acum câţiva ani.

Mi-au dat legătura cu San Francisco şi i-am spus lui Field (omul de serviciu de la agenţie) să pună pe cineva să-i verifice alibiul lui Cotton în strada Noe. Santos căscă şi ieşi în timp ce vorbeam iar eu, când am terminat, m-am culcat.

Soneria telefonului mă trezi cu puţin înainte de 10 a doua zi de dimineaţă. Mickey Linehan, vorbindu-mi de la San Francisco, îmi spuse de Cotton că ajunsese la maică-sa între orele 7 şi 7.30 sâmbătă dimineaţa. Odată ajuns s-a culcat cinci-şase ore, spunându-i maică-si că urmărise toată noaptea un hoţ şi a plecat la şase seara.

Cotton tocmai intra în hol când am ajuns la recepţie. Avea ochii injectaţi şi neliniştiţi, dar încă dădea impresia unui om hotărât.

— L-ai prins pe Whidden? l-am întrebat eu.

— Nu, lua-l-ar naiba, dar o să-l prind. Auzi, îmi pare bine că mi-ai dat peste mână, chiar dacă a scăpat. Eu... vezi, uneori entuziasmul mă împiedică să fiu lucid.

— Da. La întoarcere am trecut pe la tine pe acasă să vedem ce ai făcut.

— N-am ajuns acasă. Am alergat toată noaptea căutându-l pe nenorocitul ăla. Unde sunt Vernon şi Feeney?

— Au vată în urechi. Mai bine culcă-te şi tu, i-am sugerat eu. Te trezesc eu dacă se întâmplă ceva.

O luă spre casă iar eu am intrat într-o cafenea să-mi iau micul dejun. Eram pe terminate când apăru Vernon. Primise telegrama de la departamentul de poliţie din San Francisco, care-i confirma alibiurile lui Fitzstephan.

— Am şi eu informaţii despre Cotton, am spus eu. A ajuns la maică-sa sâmbătă dimineaţa după ora 7 şi a stat până seara la 6.

— După ora 7? Treaba nu-i plăcea lui Vernon. Dacă şeful poliţiei fusese acolo, desigur nu putuse să răpească fata. Eşti sigur?

— Nu, dar asta e tot ce am putut face până acum. Uite-l pe Fitzstephan. Privind prin uşa cafenelei îl văzusem pe romancier la recepţia hotelului. Iartă-mă o clipă.

M-am dus, l-am adus pe Fitzstephan la masă şi i l-am prezentat lui Vernon. Procurorul se ridică şi îi strânse mâna, dar era încă prea ocupat cu gândul la Cotton pentru altceva.

Fitzstephan zise că luase micul dejun înainte de plecare aşa că nu comandă decât o cafea. În momentul acela am fost chemat la telefon. Era vocea lui Cotton, extrem de agitată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ia-l pe Vernon şi pe Feeney şi veniţi aici.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Grăbiţi-vă, s-a întâmplat ceva îngrozitor, zise el şi închise.

M-am întors înapoi la masă şi i-am spus lui Vernon, care sări în picioare vărsându-i cafeaua lui Fitzstephan. Scriitorul se ridică şi el încet, privindu-mă.

— Haide, i-am spus eu. S-ar putea să fie una din chestiile care-ţi plac.

Maşina lui Fitzstephan era în faţa hotelului. Casa şefului poliţiei era doar la şapte cvartale distanţă.

Uşa de la intrare era deschisă. Vernon ciocăni în toc în timp ce intra, dar nu am aşteptat un răspuns. Cotton ne întâmpină în hol. Avea ochii rotunzi injectaţi, iar faţa îi era albă ca marmura. Încercă să spună ceva dar nu putu, scoate cuvintele printre dinţi: gesticulă spre uşa din spate cu mâna încleştată pe o hârtie maro. Prin uşă am văzut-o pe doamna Cotton. Zăcea pe un covor albastru, îmbrăcată într-o rochie bleu. Avea gâtul plin de vânătăi întunecate. Buzele şi limba ieşite din gură erau mai închise la

culoare decât vânătăile. Ţinea ochii căscaţi, ficşi şi era moartă. Când i-am atins mâna încă era caldă. Cotton veni după noi arătându-ne hârtia maro pe care o ţinea în mână. Era o hârtie de ambalaj scrisă pe ambele părţi inegal şi în grabă cu creionul.

Mina creionului era mai moale decât cea cu care fusese scris mesajul către Fitzstephan, iar hârtia era de un maro mai închis la culoare. Eram cel mai aproape de Cotton. I-am luat hârtia şi am început să citesc cu voce tare sărind pasajele inutile:

— „Whidden a venit noaptea trecută... zicea ca soţul meu îl urmăreşte... inculpe pentru treaba cu Collinsson... l-am ascuns în pod... mi-a zis că unicul mod de a fi salvat era să zic că a fost aici vineri noaptea... dacă nu, zicea că urmau să-l spânzure... când domnul Vernon a venit, Harve a zis că mă omoară dacă nu... aşa că am spus-o... dar nu fusese aici în noaptea aia... nu ştiam că e vinovat atunci... a încercat să o răpească joi noaptea... soţul meu aproape că îl prinsese... a venit la mine la birou după Collinsson şi a văzut telegrama... l-a urmărit şi l-a ucis... a plecat la San Francisco să bea whisky... s-a hotărât să meargă până la capăt cu răpirea fetei... i-a telefonat tipului care o cunoştea ca să afle de la cine să ceară recompensa... prea beat ca să vorbească bine... a scris mesajul şi s-a întors..... a întâlnit-o pe drum... a dus-o în fosta ascunzătoare a traficanţilor undeva dincolo de Dull Point... cu barca... mi-e frică să nu mă omoare... încuiat. În pod... scriu în timp ce el mâncă... criminalul... nu o să-l ajut... Daisy Cotton."

Şeriful şi cu Rolly sosiseră în timp ce citeam. Faţa lui Feeney era la fel de albă şi descompusă ca a lui Cotton. Vernon îşi dezgoli dinţii către şeful poliţiei şi se răsti la el:

— Tu ai scris-o!

Feeney mi-o smulse din mână, o privi, dădu din cap şi zise răguşit:

— Nu, ăsta-i scrisul ei.

Cotton se bâlbâia:

— Nu, jur în faţa lui Dumnezeu, n-am scris-o eu. Eu i-am strecurat dovezile, recunosc, dar asta a fost tot. M-am întors acasă şi am găsit-o aşa, jur pe Dumnezeu.

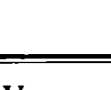

— Unde ai fost vineri noaptea? îl întrebă Vernon.

— Aici, am pândit casa. Credeam... credeam că el ar putea... Dar nu a venit în noaptea aia. Am stat la pândă până dimineaţa şi pe urmă am plecat la oraş. N-am...

— Dincolo de Dull Point, ce mai aşteptăm, zbieră şeriful acoperind ultimele cuvinte ale lui Cotton.

Ieşi în viteză din casă iar noi pornirăm în urma lui. Cotton şi cu Rolly au luat maşina ajutorului de şerif. Vernon, şeriful şi cu mine am plecat cu Fitzstephan la volan. Deplasarea a fost scurtă; Cotton plângea şi lacrimile îi curgeau pe pistolul pe care îl ţinea în poală.

Ajunşi pe mal am trecut din maşini într-o ambarcaţiune albă cu motor condusă de un tânăr pe nume Tim, care spuse că nu ştia că ar fi existat o fostă ascunzătoare a traficanţilor dincolo de Dull Point, dar dacă era cineva acolo, el îl va găsi. În mâinile lui, ambarcaţiunea mergea destul de repede, dar nu îndeajuns pentru Feeney şi Cotton. Stăteau împreună la pupa, cu pistoalele în mâini, şi-şi omorau timpul privind în faţă şi întorcându-se din când în când ca să ceară mărirea vitezei. La o jumătate de oră de la plecarea de pe chei, am ajuns la o peninsulă pe care ceilalţi o numeau Dull Point, iar Tim micşoră viteza când am intrat printre stâncile ascuţite ce ieşeau din apa de la ţărm.

Toţi erau numai ochi, ochi ce curând începură să doară din cauza soarelui amiezii, însă continuau să privească atent. De două ori am văzut grote săpate în stânca de pe mal, dar care nu duceau nicăieri, spre nici o ascunzătoare. A treia grotă arăta şi mai descurajant dar cum Dull Point rămăsese mult în urmă nu puteam trece cu vederea nimic. Ne-am strecurat în grotă, am văzut că nu se continua în spate şi i-am spus lui Tim să meargă mai departe. În timpul manevrei de întoarcere ne-am mai apropiat câţiva paşi, iar Cotton, care stătea aplecat de mijloc, ţipă:

— Aici e!

Arătă cu pistolul către unul din pereţii grotei, iar Tim lăsă ambarcaţiunea să mai avanseze puţin.

Ne-am lungit gâturile şi am văzut că ceea ce ni se păruse a fi linia ţărmului era de fapt marginea neregulată a unei stânci separată de faleză de un interval de vreo şase metri de apă.

— Trage-o într-acolo, ordonă Feeney.

Tim se încruntă privind apa, ezită şi spuse:

— Nu se poate.

Barca îi confirmă spusele clătinându-se brusc sub picioarele noastre cu un huruit neplăcut.

— Fir-ar al dracu'! înjură şeriful. Trage-o într-acolo.

Tim privi faţa aprigă a şerifului şi se supuse. Barca hurui din nou mai violent, de parcă cineva o tăia cu ferăstrăul, dar am trecut prin deschizătură şi am ajuns lângă stânca pe care o văzusem. Era ca un buzunar în formă în formă de V, larg de vreo şase metri, lung de vreo douăzeci şi cinci de metri. Pereţii înalţi erau inaccesibili dinspre ţărm, şi doar pe calea apei se putea ajunge acolo. Apa care ne adusese până în acel punct, şi care venea acum cu rapiditate gata-gata să ne scufunde, ocupa cam o treime din lungimea intrândului. Celelalte două treimi erau acoperite de nisip alb. O mică ambarcaţiune stătea proptită cu botul la marginea nisipului. Era goală, iar în jur nu se vedea nimeni. Nu părea să existe nici un loc unde s-ar fi putut ascunde cineva. Pe nisip erau urme de picioare mari şi mici, conserve goale şi rămăşiţele unui foc.

— E a lui Harve, zise Rolly dând din cap spre ambarcaţiunea lângă care ajunsesem.

Cotton o luă înainte şi am sărit prin apă pe mal. Ca şi cum ar fi căzut din cer, Harvey Whidden apăru în colţul V-ului, în nisip cu o puşcă în mâini. Furia şi uimirea se amestecau pe faţa lui greoaie.

— Fir-ai al dracului de trădător nenorocit!... urlă el, iar zgomotul împuşcăturii îi acoperi celelalte cuvinte. Cotton se aruncase lateral.

Glonţul îl rată cu puţin şi şuieră printre mine şi Fitzstephan, ştergându-i pălăria şi lovindu-se de pietre în spate. Cele patru pistoale ale noastre traseră toate odată, câteva de mai multe ori. Whidden se dezechilibră spre spate şi căzu cu picioarele în sus. Era deja mort când am ajuns lângă el: avea trei gloanţe în piept şi unul în cap.

Am găsit-o pe Gabrielle Collinsson ghemuită într-o scobitură a peretelui de stâncă care ne fusese ascunsă vederii din

cauza unghiului în care era săpată. Câteva pături erau întinse peste un morman de alge uscate, iar în jur mai erau câteva conserve, o lanternă şi o altă puşcă. Faţa mică a fetei era roşie şi febrilă, iar vocea era răguşită din cauza răcelii la plămâni. La început era prea speriată ca să poată spune ceva coerent şi, aparent, nu m-a recunoscut nici pe mine, nici pe Fitzstephan.

Ambarcaţiunea cu care venisem era scoasă din uz iar a lui Whidden nu ni se părea că e sigură pentru mai mult de trei persoane. Tim şi Rolly s-au urcat în ea şi au luat-o spre Quesada ca să aducă ajutoare.

Traseul dura o oră şi jumătate dus-întors. În timpul ăsta am încercat s-o mai calmăm pe fată, s-o asigurăm că-i suntem prieteni şi nu are de să se teamă. Treptat, ochii ei se relaxară, respiraţia i se uşură, iar unghiile pe care şi le înfigea în palmă se decontractară. După o oră ne răspundea la întrebări.

A spus că nu ştie nimic de tentativa lui Whidden de a o răpi joi noaptea, nici de telegrama lui Eric către mine. Aşteptase toată noaptea de vineri ca el să se întoarcă de la plimbare, iar în zori, disperată, a ieşit să îl caute. L-a găsit aşa cum l-am găsit şi eu. Atunci s-a întors la vilă şi a încercat să se sinucidă ca să pună capăt blestemului.

— Am încercat de două ori, spuse ea, dar nu am fost în stare, eram prea laşă. Nu puteam să ţin pistolul spre mine când trăgeam. Mai întâi am încercat să-mi trag în tâmplă, iar pe urmă în piept, dar nu am avut curaj. De fiecare dată am îndepărtat mâna când am tras. Pe urmă nici nu am mai avut curajul să încerc.

Ulterior îşi schimbase hainele pline de noroi şi rupte şi a plecat cu maşina. Nu a spus unde vroia să meargă. Nu părea că ştie. Probabil nu avea nici o destinaţie, doar fugea de locul unde blestemul îi lovise soţul. Nu după mult timp, a văzut un vehicul venind spre ea, condus de bărbatul care o adusese aici. Acesta şi-a întors maşina pe stradă în faţa ei, blocând drumul. Încercând să-l evite, a intrat într-un pom şi nu-şi mai aducea aminte nimic până ce se trezise aici în peşteră, unde a rămas tot timpul ăsta. Bărbatul o lăsase singură cea mai mare parte din timp. Nu avea

nici putere, nici curaj să încerce să scape înot şi nu exista altă ieşire. Bărbatul nu-i spusese nimic şi nici nu o întrebase nimic în afară de lucruri de genul: „Uite ceva de mâncare" sau „Până îţi aduc apă, trebuie să te descurci cu conservele de roşii dacă ţi-e sete". Nu-şi amintea să-l fi văzut înainte. Nu ştia cum îl cheamă. Era singurul om pe care îl văzuse de la moartea soţului ei.

— El cum îţi zicea? am întrebat eu. Doamna Carter sau doamna Collinsson?

Se încruntă îngândurată şi scutură din cap spunând:

— Nu cred că mi-a zis pe nume vreodată. Nu vorbea decât dacă era strict necesar şi majoritatea timpului era plecat.

— De data asta de cât timp venise?

— Înainte de răsărit. Zgomotul motorului m-a trezit.

— Precis? Asta e important. Eşti sigură că a venit în zori?

— Da.

Stătea în faţa ei. Cotton era în stânga mea alături de şerif. L-am privit pe şeful poliţiei şi am spus:

— Atunci, tu eşti vinovat, Cotton. Soţia ta încă era caldă când am văzut-o... după ora 11.

S-a holbat la mine, bâlbâindu-se:

— C-ce... ce zici?

În dreapta mea l-am auzit de Vernon scrâşnind din dinţi.

— Nevastă-ta era speriată că Whidden o s-o omoare şi a scris declaraţia aia. Dar nu el a ucis-o, căci era aici din zori. Tu ai găsit declaraţia şi ai aflat din ea că fuseseră prea intimi. Ei bine, ce-ai făcut pe urmă?

— Asta e o minciună, urlă el. Nu-i nimic adevărat în tot ce ai zis. Era moartă când am găsit-o. Eu niciodată...

— Tu ai omorât-o, lătră Vernon din spatele meu. Te-ai bazat pe declaraţie ca să arunci vina pe Whidden.

— E o minciună, urlă din nou şeful poliţiei şi făcu greşeala de a încerca să-şi scoată pistolul. Feeney îl lovi şi îl puse la pământ. Înainte de a apuca să se ridice, avea deja cătuşe la mâini.

— N-are sens, am spus eu descumpănit. Când găsim vinovatul, e deja mort, înainte să apucăm să-l spânzurăm.

— Asta, zise Owen Fitzstephan, e caracteristic pentru tine, eşti perplex, uluit şi consternat. Trebuie să admiţi că ţi-ai găsit naşul, un criminal mai isteţ decât tine. În acelaşi timp este un idiot sau un nebun. Oricum, are însă o doză neaşteptată de modestie.

— Ba eu cred că trebuie să fie scrântit, am insistat eu. Fii atent, Mayenne se însoară...

— Ai de gând să repeţi tot dosarul din nou? întrebă el scârbit.

— Ai o minte răzleaţă care nu foloseşte la nimic în situaţia asta. Nu prinzi criminalii distrându-te cu reflecţii interesante. Trebuie să te apleci asupra faptelor şi să le răsuceşti pe toate părţile până cedează.

— Dacă asta e tehnica ta, n-ai decât să te descurci singur, zise el. Să fiu al naibii dacă văd de ce aş suferi şi eu. Noaptea trecută ai repetat povestea cu Mayenne-Leggett-Collison pas cu pas de cel puţin şase ori. Nu faci nimic altceva, de la micul dejun încoace. Mie îmi e de ajuns. Nici un mister nu e atât de obositor cum l-ai făcut pe ăsta să devină.

— La dracu', am spus eu. Cealaltă jumătate a nopţii, după ce ai plecat, am stat treaz şi mi l-am repetat mie însumi. Trebuie să le suceşti întruna, băiete, până cedează.

— Îmi place mai mult şcoala lui Nick Carter. Nu te simţi măcar ameninţat de vreuna din concluziile la care te-ar putea duce acest proces de sucire pe toate părţile?

— Ba da, de una da. Şi anume că Vernon şi cu Feeney greşesc în ceea ce priveşte complicitatea dintre Cotton şi Whidden la răpire, urmată de trădarea lui Cotton. După părerea lor Cotton a pus la cale planul şi l-a pus pe Whidden să joace partea cea mai grea, în timp ce el se folosea de poziţia lui oficială ca să-l acopere. Collinsson şi-a dat seama de plan şi a fost ucis. Pe urmă Cotton a pus-o pe nevastă-sa să scrie declaraţia (care pare într-adevăr falsă, căci i-a fost dictată) a omorât-o şi ne-a dus la Whidden. Cotton era primul pe ţărm când am ajuns la ascunzătoare, ca să fie sigur că Whidden o să moară opunându-se arestării, înainte să apuce să vorbească.

Fitzstephan îşi trecu degetele prin părul arici şi întrebă:

— Nu crezi că gelozia l-ar fi motivat pe Cotton suficient?

— Ba da, dar care e motivul lui Whidden să se pună la mâna lui Cotton? În afară de asta, care e legătura cu cele întâmplate la Templu?

— Eşti sigur că ai dreptate atunci când presupui că ar exista o legătură?

— Da. Tatăl Gabriellei, mama ei vitregă, doctorul şi soţul ei au fost omorâţi într-un interval de câteva săptămâni, toţi fiind persoane foarte apropiate ei. Pentru mine asta e suficient ca să însemne o legătură. Dacă vrei mai multe conexiuni, pot să ţi le subliniez. Upton şi cu Ruppert au fost, după toate aparenţele, instigatorii primului incident şi au murit amândoi. Haldorn, protagonistul actului al doilea, a murit şi el, urmat de Whidden, care a generat actul al treilea. Doamna Leggett şi-a omorât soţul. Cotton şi-a omorât nevasta, iar Haldorn şi-ar fi omorât-o pe a lui dacă nu l-aş fi oprit eu. Gabrielle în copilărie şi-a omorât mama, iar camerista ei a fost pusă să-l omoare pe Riese şi pe mine. Leggett a lăsat în urmă o declaraţie care explică (nu în întregime satisfăcător) totul şi a fost omorât. La fel, doamna Cotton. Chiar dacă multe dintre aceste fapte pot fi considerate

simple coincidenţe, tot mai rămân destule indicii care să trimită la o persoană care se foloseşte cu consecvenţă de un sistem anume.

Fitzstephan mă privi îngândurat şi aprobă:

— S-ar putea să ai dreptate. Aşa cum prezinţi tu lucrurile, pare a fi opera unui singur creier.

— A unui creier bolnav.

— Ai şi tu obsesiile tale, zise el. Dar chiar şi nebunul ăsta al tău trebuie să aibă un motiv.

— De ce?

— La naiba, zise el cu o nerăbdare bine-dispusă. Dacă nu are nici un motiv legat de Gabrielle, de ce ar fi crimele legate de ea?

— Nu ştim dacă toate sunt, am subliniat eu. Nu le ştim decât pe cele care sunt legate.

El rânji şi continuă:

— Nu te dai în lături de la nimic ca să te contrazici, nu-i aşa?

— Atunci, din nou, poate crimele scrântitului sunt legate de Gabrielle, pentru că şi el este.

Ochii lui Fitzstephan deveniră somnoroşi şi priviră către uşa închisă ce despărţea camera mea de cea a Gabriellei.

— Bine, zise el privindu-mă din nou. Cine e maniacul ăsta apropiat de Gabrielle?

— Cea mai scrântită şi cea mai apropiată persoană de Gabrielle e Gabrielle însăşi.

Fitzstephan se ridică şi traversă camera de hotel (eu stăteam pe marginea patului) ca să-mi strângă mâna cu un entuziasm solemn.

— Eşti fantastic, zise el. Mă uimeşti. Transpiri noaptea? Scoate limba şi zi „Aa".

— Presupune..... am întrerupt eu, dar am fost întrerupt de bătăi uşoare în uşa care dădea pe coridor. M-am ridicat şi am deschis.

Un om slab, de vârsta şi înălţimea mea, în costum negru şifonat stătea pe coridor. Gâfâia prin nasul injectat de vene roşii şi ochii lui mici castanii erau timizi.

— Mă cunoaşteţi, spuse el scuzându-se.

— Da, intră. I l-am prezentat lui Fitzstephan. El e Tom Fink, unul din ajutoarele lui Haldorn la Templul Sfântului Graal.

Fink mă privi cu reproş, îşi scoase pălăria şi traversă încăperea ca să-i strângă mâna lui Fitzstephan. Pe urmă se întoarse spre mine şi-mi spuse aproape în şoaptă:

— Am venit până aici să-ţi spun ceva.

— A, da?

El îşi frământă pălăria în mâini. I-am făcut semn cu ochiul lui Fitzstephan şi am ieşit afară împreună cu Fink. Pe coridor, după ce am închis uşa, m-am oprit şi am zis:

— Hai să auzim.

Fink îşi frecă buzele cu limba şi pe urmă cu dosul mâinii.

— Am venit să-ţi spun ceva ce cred că ar trebuie să ştii, zise tot în şoaptă.

— Serios?

— E vorba de individul ăla, Whidden, care a fost ucis.

— Da?

— Era...

Uşa de la camera mea se deschisese fulgerător. Podeaua, zidurile şi tavanul tremurau împrejurul nostru. Era prea zgomotos ca să auzi ceva care ar putea fi uman. Tom Fink a fost târât de lângă mine în spate. Eram destul de lucid să mă arunc la podea când am fost împins în direcţia opusă şi nu m-am ales decât cu o contuzie la umăr când m-am lovit de zid. Fink se lovi cu capul de rama unei uşi în care fusese proiectat şi căzu cu faţa în jos pe podea, nemişcat. M-am ridicat şi am intrat în cameră. Din Fitzstephan nu mai rămăsese decât o grămadă informă de haine şi carne trântită în mijlocul încăperii. Patul meu ardea, iar fereastra se spărsese. Am văzut toate astea în mod mecanic în timp ce mă împleticeam spre camera Gabriellei. Uşa de legătură era deschisă. Ea stătea în patru labe în pat, ţinându-se de ramă şi cu picioarele pe perne. Avea cămaşa de noapte sfâşiată la umăr. Ochii îi străluceau sub buclele castanii care

căzuseră acoperindu-i fruntea şi părea un animal prins în cursă. Saliva îi curgea pe bărbia ascuţită. Nu mai era nimeni altcineva în cameră.

— Unde-i infirmiera? răsună vocea mea. Fata nu spuse nimic. Ochii ei terorizaţi continuau să mă fixeze. Bagă-te sub aşternuturi! i-am ordonat eu. Vrei să faci pneumonie?

Ea se mişcă. Am mers spre marginea patului, am apucat aşternuturile de un colţ şi încercând să o ajut, am spus:

— Haide, intră dedesubt.

Ea făcu un zgomot ciudat din piept, aplecă capul şi îşi înfipse dinţii ascuţiţi în dosul mâinii mele. M-a durut. Am băgat-o totuşi sub aşternuturi, m-am întors în camera mea şi, în timp ce încercam să arunc salteaua arzând pe geam, au sosit curioşii.

— Chemaţi un doctor, le-am spus eu, şi nu vă apropiaţi.

Tocmai scăpasem de saltea când Mickey Linehan reuşi să se strecoare prin mulţimea care acum umplea coridorul. Mickey clipi de câteva ori spre ceea ce rămăsese din Fitzstephan şi mă întrebă:

— Ce dracu' s-a întâmplat?

Gura lui mare se întinse la capete şi părea un rânjet răsturnat. Mi-am lins degetele arse şi l-am întrebat nemulţumit:

— Ce mama naibii ţi se pare că s-a-ntâmplat?

— Mai multe necazuri, precis. Rânjetul se întoarse într-o poziţie normală pe faţa lui îmbujorată. Bineînţeles, din moment ce eşti aici...

Ben Rolly intră.

— Ţ-ţ-ţ, făcu el privind în jur. Ce crezi că a fost?

— O grenadă, am răspuns eu.

— Ţ-ţ-ţ.

Doctorul George intră şi se aplecă peste epava lui Fitzstephan. George o îngrijise pe Gabrielle de când aceasta fusese adusă din peşteră cu o zi în urmă. Era un tip mic şi masiv de vârstă mijlocie, cu o claie de păr negru care-i acoperea complet. Mâinile lui păroase îl inspectară pe Fitzstephan.

— Ce făcea Fink? l-am întrebat eu pe Mickey.

— Mai nimic. L-am urmărit de când i-au dat drumul ieri la prânz. De la arest s-a dus direct pe strada Kearny, unde şi-a luat o cameră la hotel. Mai toată după-amiaza a stat la biblioteca publică unde a citit articolele din ziare cu privire la necazurile fetei de la început şi până acum. Pe urmă a mâncat şi s-a întors la hotel. Ar fi putut să iasă pe uşa din dos. Dacă n-a făcut-o, a rămas în cameră toată noaptea. Eu am plecat la miezul nopţii şi m-am întors la 6 dimineaţa. Pe la 7 şi ceva a ieşit să ia micul dejun, după care şi-a luat bilet de tren şi a venit aici să te caute la hotel. Asta-i tot.

— Să fiu al naibii! exclamă doctorul. N-a murit.

Nu l-am crezut. Braţul drept al lui Fitzstephan dispăruse şi la fel cea mai mare parte din piciorul drept. Corpul lui era prea răsucit ca să-ţi dai seama de ceva, iar din faţa lui nu mai rămăsese decât o parte.

— Mai e unul pe hol, lovit la cap, am spus eu.

— O, ăla e în regulă, zise doctorul fără să ne privească. Dar ăsta... să fiu al naibii! Sări în picioare şi începu să dea ordine în stânga şi-n dreapta. Era foarte agitat. Câteva persoane au intrat de pe coridor. Infirmiera Gabriellei Collinsson — o anume doamnă Herman — apăru împreună cu un tip care avea o pătură şi îl luară pe Fitzstephan.

— Tipul de pe hol e Fink? întrebă Rolly.

— Da. I-am spus ce-mi zisese Fink şi am adăugat: Nu terminase când a avut loc explozia.

— Crezi că bomba a fost pusă pentru el ca să-l împiedice să vorbească?

— Nimeni nu l-a urmărit până aici în afară de mine, zise Mickey.

— Poate, am spus eu. Mai bine vezi ce fac cu el, Mick. Mickey părăsi încăperea. Fereastra asta era închisă, i-am spus eu lui Rolly. Nu s-a auzit nimic care să pară ceva aruncat prin geam înainte de explozie, iar fereastra nu e spartă spre înăuntru. Putem deci spune că grenada nu a fost aruncată pe fereastră.

Rolly aprobă din cap vag privind către uşa Gabriellei.

— Fink şi cu mine stăteam de vorbă pe coridor, am continuat eu. După explozie am intrat imediat aici şi pe urmă în camera ei, iar fereastra de dincolo e şi ea în regulă.

— Doamna Herman nu era aici cu ea? se interesă Rolly.

— Aici ar fi trebuit să fie, dar n-a fost. O să vedem de ce. N-are rost să ne gândim că doamna Collinsson ar fi aruncat bomba. A stat în pat de când a fost adusă aici de la Dull Point. N-ar fi putut aranja ca bomba să fie plantată în cameră, deoarece n-avea cum să ştie dinainte unde va fi cazată. De atunci nu a intrat nimeni în afară de tine, Feeney, Vernon, doctorul, infirmiera şi eu.

— N-aveam de gând să o acuzăm, bălmăji ajutorul de şerif. Ea ce zice?

— Deocamdată nimic. O să mai încercăm acum, deşi mă îndoiesc c-o să aflăm ceva.

N-am aflat. Gabrielle zăcea în mijlocul patului cu păturile strânse la bărbie, ca şi cum ar fi fost gata să se ascundă la cea mai mică alarmă, şi dădea din cap că nu, indiferent ce spuneam, fie că se potrivea sau nu. Pe urmă a intrat infirmiera. Era o femeie cu sânii mari şi părul roşcat, cam la patruzeci de ani, cu o faţă simplă care părea sinceră, cu pistrui şi cu ochii albaştrii. A jurat pe biblie că ieşise din cameră pentru mai puţin de cinci minute să cumpere hârtie ca să-i scrie nepotul ei la Vallejo, în timp ce pacienta dormea. Era singura dată când ieşise în cursul zilei. Nu întâlnise pe nimeni pe coridor, ne-a asigurat ea.

— Ai lăsat uşa neîncuiată? am întrebat eu.

— Da, ca să nu o trezesc când urma să mă întorc.

— Unde e hârtia de scris pe care ai cumpărat-o?

— N-am apucat s-o cumpăr. Am auzit explozia şi am dat fuga înapoi pe scări.

Teama îi apăru pe faţă şi îi transformă pistruii în pete palide.

— Doar nu credeţi că...

— Mai bine du-te şi ai grijă de doamna Collinsson, am spus eu cu asprime.

Rolly şi cu mine ne-am întors în camera mea închizând uşa dintre încăperi.

— Ţ-ţ-ţ, făcu el. Aş fi zis de doamna Herman că e ultima persoană de pe lume care...

— E şi normal, am zis eu. Tu ai recomandat-o. Ce ştii despre ea?

— E nevasta lui Tod Herman, proprietarul garajului. Înainte să se mărite cu Tod lucrase ca infirmieră. Părea în regulă.

— Are un nepot la Vallejo?

— Îhm. E băiatul lui Schultz, care lucrează la Mare Island. Cum presupui că a ajuns să aibă de-a face cu...

— Poate că nu e implicată, altfel s-ar fi întors cu hârtia de scris după care plecase. Pune pe cineva să nu lase pe nimeni aici până nu vine de la San Francisco un expert în bombe.

Ajutorul de şerif chemă un om de pe coridor, iar noi am ieşit lăsându-l în urmă să se simtă important. Când am ajuns în hol, Mickey Linehan era acolo.

— Fink are capul spart. E în drum spre spital, cu epava ailaltă.

— Fitzstephan n-a murit încă? am întrebat eu.

— Nu, doctorul crede că dacă ajung la timp la aparatura necesară s-ar putea să-l menţină în viaţă. Dumnezeu ştie la ce i-ar folosi... la starea în care se află! E genul de chestie care-i amuză pe doctori.

— Aaronia Haldorn a fost şi ea eliberată o dată cu Fink? am întrebat eu.

— Da, Al Manson e pe urmele ei.

— Cheamă-l pe Bătrânul şi vezi dacă l-au găsit pe Andrews.

— Andrews? întrebă Rolly după ce Mickey plecase la telefon. Ce-i cu el?

— Nimic, din câte ştiu eu; numai că n-am mai fost în stare să-l găsim ca să-i spunem că doamna Collinsson a fost salvată. La birou nu a fost văzut de ieri dimineaţă şi nimeni nu ştie unde e.

— Ţ-ţ-ţ. E vreun motiv deosbit pentru care vrei să-l găseşti?

— Nu vreau să rămân cu fata pe cap pentru tot restul vieţii mele. El se ocupă de treburile ei şi răspunde de ea, aşa că vroiam să i-o transfer.

Rolly aprobă din cap încet. Am ieşit în stradă şi i-am luat la întrebări pe toţi cei întâlniţi prin preajmă. Nici unul din răspunsuri n-a făcut altceva decât să ne mărească certitudinea că bomba nu fusese aruncată pe fereastră. Am găsit şase persoane care erau în apropierea hotelului imediat înainte de explozie şi nici una nu putea fi suspectată că aruncase bomba. Mickey se întoarse de la telefon cu vestea că Aaronia Haldorn, după ce fusese eliberată de la închisoare, se dusese la o familie numită Jeffries din San Mateo, unde rămăsese tot timpul ăsta, iar Dick Foley care-l căuta pe Andrews părea să aibă şanse de a-l găsi la Sausaulito.

Procurorul Vernon şi şeriful Feeney, cu o hoardă de reporteri şi fotografi în urma lor, sosiră de la departament. Făcură o mulţime de cercetări care nu duseră la nimic, însă au ajuns oricum pe prima pagină a tuturor ziarelor din Los Angeles şi San Francisco, ceea ce şi urmăreau. Am mutat-o pe Gabrielle Collinsson într-o altă cameră a hotelului şi l-am postat pe Mickey Linehan în camera alăturată, lăsând uşa de legătură neîncuiată. Acum Gabrielle vorbea cu Vernon, Feeney, Rolly şi cu mine. Ceea ce ne-a spus, nu a ajutat mult. Dormea zicea ea, când a fost trezită de un zgomot îngrozitor care i-a zdruncinat patul şi

pe urmă am intrat eu. Asta era tot ce ştia. Târziu, după-amiaza, sosi McCracken, un expert în bombe de la departamentul de poliţie de la San Francisco. După ce a examinat fragmentele pe care le-a găsit prin cameră, verdictul preliminar a fost că bomba fusese mică, de aluminiu, încărcată cu nitroglicerină şi că fusese detonată cu ajutorul unui mecanism rudimentar, pe bază de frecare.

— E mâna unui amator sau a unui profesionist? am întrebat eu.

McCracken scuipă firicele de tutun (căci era genul care-şi mestecă ţigara) şi spuse:

— Aş zice că a fost făcută de un tip care se pricepea, dar nu avea prea multe materiale la dispoziţie. O să vă pot spune mai mult după ce duc resturile la laborator.

— N-avea dispozitive de temporizare?

— Se pare că nu.

Doctorul George se întoarse de la spital cu vestea că ceea ce rămăsese din Fitzstephan respiră încă. Doctorul era extrem de încântat. A trebuit să ţip la el ca să-mi audă întrebările despre Fink şi Gabrielle. Pe urmă mi-a spus că viaţa lui Fink nu e în pericol, iar răceala fetei era pe trecute, aşa că putea să se ridice din pat dacă vroia. L-am întrebat de starea ei psihică, dar era prea nerăbdător să se întoarcă la Fitzstephan ca să mai poată fi atent la altceva.

— Hm-m-m, da, desigur, bălmăji el şi o luă spre maşină. Linişte şi repaus, adăugă, după care plecă.

Am luat cina cu Vernon şi Feeney în restaurantul hotelului. Nu credeau că le spusesem totul despre cele întâmplate şi m-au interogat în timpul mesei, fără ca însă să mă acuze nejustificat de tăinuire. Pe urmă, am urcat în noua mea cameră. Mickey era tolănit în pat şi citea ziarul.

— Du-te şi hrăneşte-te, i-am spus eu. Cum îi merge iubitei noastre?

— S-a trezit. Ce părere ai... Nu crezi că ne trişează?

— De ce? am întrebat eu. Ce a făcut?

— Nimic, mă gândeam aşa.

— Asta e din cauză că ai stomacul gol. Du-te mai bine şi mănâncă.

— 'Nţeles, şefule, făcu el şi ieşi.

Nu se auzea nimic din camera alăturată. Am ascultat la uşă şi pe urmă am bătut.

— Intră, spuse vocea doamnei Herman.

Era lângă pat şi broda fluturi stridenţi pe o ţesătură galbenă. Gabrielle Collinsson stătea într-un scaun balansoar în partea cealaltă a camerei şi îşi privea încruntată mâinile în poală, ţinându-le atât de crispate încât se albiseră la articulaţii. Era îmbrăcată cu hainele ecosez de lână pe care le purtase când fusese răpită. Erau încă mototolite, dar fuseseră periate de noroi.

Nu ridică privirea când am intrat, însă infirmiera o făcu, afişând un surâs stângaci.

— Bună seara, am spus eu încercând să par bine dispus. Se pare că o să rămânem fără invalizi.

Fata nu răspunse, însă infirmiera se dezlănţui:

— Într-adevăr, exclamă doamna Herman cu entuziasm. Nu o putem numi pe doamna Collinsson un invalid... acum când s-a trezit şi... şi îmi pare rău că... pentru că nu am avut un pacient aşa de drăguţ din toate punctele de vedere; aşa vorbeam şi cu fetele de la spital: când ai un pacient de treabă, îl pierzi după scurtă vreme, în schimb, dacă ai unul dezagreabil îţi rămâne pe viaţă... vreau să spun că timpul îţi trece foarte greu. Îmi aduc aminte odată când...

M-am încruntat la ea şi i-am arătat uşa cu capul, iar ea îşi înghiţi restul cuvintelor. Faţa ei mai întâi se înroşi, pe urmă se albi. Îşi lăsă broderiile şi ieşi spunând:

— Da, da, aşa e întotdeauna. Ies să văd de... ştiţi dumneavoastră... cum se zice? Scuzaţi-mă câteva minute, vă rog.

Ieşi în viteză ca şi cum i-ar fi fost frică să nu-i trag un şut. După ce uşa se închise, Gabrielle îşi ridică privirea şi spuse:

— Owen e mort.

Nu accentuase ca să pară o întrebare, dar trebuia luată ca atare.

— Nu. M-am aşezat pe scaunul infirmierei şi mi-am scos o ţigară. Trăieşte.

— O să supravieţuiască?

Vocea ei era încă răguşită de la răceală.

— Doctorii zic că da, am exagerat eu.

— Dacă o să trăiască, o să...

— O să rămână schilodit rău de tot.

— Asta ar fi şi mai satisfăcător, spuse ea mai mult pentru sine. Eu am rânjit şi dacă eram la fel de bun actor pe cât mă credeam, rânjetul nu arătă altceva decât bună dispoziţie. Râzi, spuse ea grav. Aş vrea să poţi alunga totul râzând. Dar nu poţi, amintirea rămâne pentru totdeauna...

Îşi privi din nou mâinile şi şopti:

— Blestemată.

Spus pe un alt ton, ultimul cuvânt ar fi fost melodramatică, ca la teatru. Dar o spusese mecanic, fără sentimente, ca şi cum ar fi devenit o obişnuinţă. O vedeam stând în pat pe întuneric, repetându-şi mereu acelaşi lucru, oră de oră, sau în timp ce se îmbrăca ori se privea în oglindă zi de zi. M-am foit în scaun şi i-am spus:

— Ajunge. Doar pentru că o femeie răutăcioasă, mânată de o ură bolnavă, a ţinut un discurs despre...

— Nu, nu, mama mea vitregă a pus în cuvinte ceea ce am ştiut dintotdeauna. Nu ştiam că e în sângele Dainilor, dar ştiam că e în al meu. Cum aş fi putut să nu-mi dau seama? Doar am semnalmentele fizice ale degenerării.

Traversă camera şi se aşeză în faţa mea întorcându-şi capul şi ridicându-şi buclele la spate.

— Uită-te la urechile mele, nu au lobi şi sunt ascuţite în sus. Oamenii nu le au aşa, animalele însă da.

Se întoarse cu faţa spre mine ţinându-şi încă părul strâns.

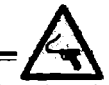

— Uită-te la fruntea mea, e foarte îngustă, ca unui animal. Dinţii mei — îi dezgoli şi erau albi, mici şi ascuţiţi — forma feţei.

Mâinile ei dădură drumul părului şi coborâră pe obraji şi pe bărbia ei ciudat de mică şi ascuţită.

— Asta-i tot? am întrebat eu. Gheare n-ai? Bine, să zicem că toate astea sunt atât de ciudate precum crezi. Şi ce dacă? Mama ta vitregă era din familia Dain şi era o scorpie, dar nu avea semne fizice de degenerescenţă. Nu crezi că părea la fel de normală precum orice altă gospodină?

— Ăsta nu e un răspuns, zise ea şi îşi scutură capul nerăbdătoare.

— Poate că nu avea semne fizice, însă eu le am şi, în plus, le am şi pe cele mentale...

Se aşeză pe pat alături de mine cu coatele pe genunchi şi cu faţa albă şi schimonosită în mâini.

— Nu am fost niciodată capabilă să gândesc clar precum ceilalţi oameni, nici măcar când era vorba de lucrurile cele mai simple. Totul este mereu confuz în mintea mea. Indiferent la ce încerc să mă gândesc, între mine şi gânduri se aşează o ceaţă şi mă pierd. Poţi să-ţi dai seama cât e de îngrozitor? Să treci prin viaţă aşa... an după an... ştiind că vei fi întotdeauna la fel... Sau mai rău?

— Nu pot, am răspuns eu. Mie mi se pare al naibii de normal. Nimeni nu gândeşte clar, indiferent ce pretinde. Să te gândeşti, e o treabă complicată şi înseamnă să alergi prin ceaţă după imagini şi să le pui cap la cap. De-aia oamenii ţin aşa de mult la părerile şi convingerile lor. Pentru că dacă le compari cu modul aleatoriu în care şi le-au format, chiar şi părerea cea mai nebuloasă pare clară, sănătoasă şi evidentă. Iar dacă o laşi să îţi scape trebuie să te întorci în ceaţă şi să pescuieşti o alta în locul ei.

Ea îşi ridică faţa din mâini şi-mi surâse timid, spunând:

— E ciudat că nu mi-ai plăcut până acum, zise ea şi faţa îi deveni din nou serioasă. Dar...

— Dar, nimic, am spus eu. Eşti destul de mare ca să ştii că toţi oamenii, în afară de cei nebuni sau foarte proşti, se bănuiesc din când în când — sau ori de câte ori au prilejul — că nu sunt tocmai sănătoşi. Dovezile confuziei sunt uşor de găsit. Cu cât sapi mai mult, cu atât lucrurile se complică. Nimeni nu ar putea reziste la genul de analiză pe care ţi-l aplici. Te învârteşti în cerc încercând dovedeşti că eşti nebună. E de mirare că nu ai luat-o razna complet.

— Poate că am luat-o.

— Nu, crede-mă pe cuvânt. Eşti sănătoasă. Sau nu mă crede, dar fii atentă. Ai avut un început îngrozitor în viaţă. Ai nimerit pe mâini rele de la început. Mama ta vitregă era otravă curată şi a făcut tot ce a putut ca să te distrugă, iar la sfârşit a reuşit să te convingă că eşti mânjită de un blestem de familie deosebit. În ultimele câteva luni (de când te cunosc) ţi s-au întâmplat toate nenorocirile posibile şi credinţa ta în blestem te-a făcut să te simţi responsabilă. Bine. Cum te-a afectat asta? O parte din timp ai fost ameţită de droguri, o alta isterică, iar când a murit soţul tău ai încercat să te sinucizi, dar nu erai suficient de dezechilibrată ca să suporţi şocul glonţului care ţi-ar fi trecut prin carne. Ei bine, Doamne Dumnezeule, nu sunt decât un tip angajat să am grijă de tine, iar câteva din necazurile tale m-au dat gata. N-am încercat eu să muşc o stafie la Templu? Şi se presupune că sunt destul de bătrân şi de versat. Azi de dimineaţă — după toate prin câte ai trecut — cineva aruncă un pachet cu nitroglicerină aproape lângă patul tău. Şi iată-te acum, în seara asta, discutând cu mine despre sănătatea ta mintală. Dacă nu eşti normală, e din cauză că eşti mai sănătoasă şi mai calmă decât orice om normal. Nu te mai gândi la ereditatea Dain, gândeşte-te la sângele lui Mayenne pe care îl ai în tine. De unde crezi că ţi se trage rezistenţa dacă nu de la el. E aceeaşi rezistenţă care l-a ajutat să scape din Insula Diavolului, din America Centrală şi din Mexic şi care l-a caracterizat până la sfârşit. Semeni mai mult cu el decât cu singura persoană din familia Dain pe care

am văzut-o. Din punct de vedere fizic, ţi-ai moştenit tatăl, iar dacă ai semne de degenerescenţă, de la el le ai.

Spusele mele părură să-i facă plăcere. Ochii ei deveniseră aproape fericiţi. În timp ce vorbeam, mi-am luat o clipă privirea de la ea ca să-mi scot o ţigară, iar pe urmă am observat că sclipirea îi pierise din ochii.

— Sunt bucuroasă... îţi sunt recunoscătoare pentru ce ai spus, dacă chiar crezi asta.

Vocea ei era din nou deznădăjduită şi îşi ţinea capul între mâini.

— Însă orice aş fi, ea a avut dreptate. N-o poţi contrazice. Nu poţi nega că viaţa mea a fost blestemată, precum şi a celor care mi-au fost apropiaţi.

— Cu excepţia mea. În ultima vreme ţi-am fost destul de apropiat, m-am ocupat de tot ce s-a întâmplat şi n-am păţit nimic, ceea ce e un semn bun.

— Dar într-un mod diferit, protestă ea rar încreţindu-şi fruntea. Nu există o relaţie personală între noi doi. Pentru tine e vorba de meserie şi asta e diferit.

— Nu e adevărat, am zis eu râzând. Cum rămâne atunci cu Fitzstephan? Îţi cunoştea familia, bineînţeles, însă venise aici chemat de mine, aşa îţi era mai puţin apropiat decât îţi sunt eu. De ce nu am murit mai întâi eu? Poate că bomba era pentru mine? Oricum asta ne face să credem că totul are în spate un creier uman — un creier care plănuieşte şi poate dă greş —, nu infailibilul tău blestem.

— Greşeşti, spuse ea privindu-şi genunchii. Owen mă iubea.

M-am străduit să nu par surprins şi am întrebat:

— Aţi...?

— Nu, te rog nu mă întreba nimic. Nu acum... după cele întâmplate de dimineaţă.

Îşi îndreptă umerii şi continuă crispată.

— Ai zis ceva de un blestem infailibil. Nu ştiu dacă m-ai înţeles sau nu, ori pretinzi doar ca să mă faci să par proastă. Nu cred într-un blestem infailibil care să provină de la Dumnezeu sau de la diavol, precum blestemul lui Iov, să zicem.

Ea era serioasă acum şi nu vorbea doar ca să întreţină conversaţia.

— Dar n-ar putea oare exista... nu există cumva oameni atât de răi şi de veninoşi încât să distrugă tot ce ating? Şi asta nu poate să...

— Ba da, am aprobat-o eu, există astfel de oameni, dar trebuie să şi vrea.

— Nu, nu. Indiferent dacă vor sau nu. Chiar şi atunci când îşi impun să nu vrea, cu disperare. Aşa e. Îl iubeam pe Eric pentru că era pur şi simpatic. Ştii că era aşa. Îl cunoşteai destul de bine şi ai destulă experienţă să-ţi dai seama că aşa era. Îl iubeam şi îl doream, iar după ce ne-am căsătorit...

Ea dădu din umeri şi îmi dădu mâinile. Palmele erau uscate şi fierbinţi, iar vârfurile degetelor erau reci. A trebuit să o ţin strâns ca să nu-mi bage unghiile în carne.

— Erai virgină când te-ai măritat cu el? am întrebat-o.

— Da, eram. Sunt. Eu...

— Nu e nimic deosebit în asta, am spus eu. Sunt doar idei prosteşti. Iei şi droguri, nu-i aşa? Ea aprobă din cap şi am continuat: Asta îţi scade apetitul sexual sub limitele normale, aşa încât un interes absolut normal faţă de cineva ajunge să pară anormal. Eric era prea tânăr, lipsit de experienţă şi prea îndrăgostit ca să ştie cum să se poarte. Nu e nimic îngrozitor în asta.

— Dar nu e vorba numai de Eric, explică ea. Toţii bărbaţii pe care i-am cunoscut. Nu-mi fac iluzii, ştiu că nu sunt frumoasă, dar nici o zgripţuroaică nu vreau să fiu. De ce toţi bărbaţii pe care i-am...

— Vorbeşti de mine? am întrebat eu.

— Nu... Ştii bine că nu. Nu-ţi bate joc, te rog.

— Atunci, există excepţii? Oricine altcineva? Madison Andrews, spre exemplu?

— Dacă l-ai cunoaşte cât de cât, sau ai fi auzit vorbindu-se despre el nu ai vorbi aşa.

— Nu, am aprobat-o eu. În legătură cu el însă nu poţi să dai vina pe blestem — e obişnuinţa. Era însă chiar aşa de rău?

— Era distractiv, spuse ea amar.

— Cu cât timp în urmă s-a întâmplat?

— O, probabil acum un an sau un an şi jumătate. Nu i-am spus nimic tatălui meu sau mamei mele vitrege. Mi-era... Mi-era ruşine că bărbaţii erau aşa cu mine şi că...

— Cum poţi să ştii, am intervenit eu, că cea mai mare parte a bărbaţilor nu se poartă aşa cu majoritatea femeilor? De ce crezi că eşti atât de unică? Dacă ai avea urechi suficient de agere, ai putea auzi o mie de femei din San Francisco plângându-se de acelaşi lucru şi Dumnezeu ştie, poate jumătate din ele se cred chiar sincere.

Ea îşi retrase mâinile şi se ridică în picioare în pat. Faţa i se îmbujoră.

— Acum chiar m-ai făcut să mă simt stupidă.

— Nu mai stupid ca mine. Se presupune că sunt detectiv. De când a început treaba asta, am intrat în horă şi am evitat blestemul ăsta al tău, gândindu-mă ce aş face dacă ar trebui să îl înfrunt. Acum însă am hotărât. Mai rezişti o săptămână sau două?

— Vrei să zici că...

— O să-ţi arăt că blestemul ăsta este o prostie, dar s-ar putea să-mi ia câteva zile sau chiar câteva săptămâni.

Ochii i se măriseră şi tremura încercând să mă creadă, dar îi era teamă totodată.

— Asta e, i-am spus eu. Trebuie să decizi.

— A... nu ştiu. Ai vorbit serios? Chiar crezi că totul poate lua sfârşit? Că nu o să mai am... Şi că tu poţi...

— Da. Ai putea să te întorci la casa din golf pentru o vreme? O să folosească, sper, şi tu vei fi în siguranţă acolo. Putem să o luăm pe doamna Herman cu noi şi încă pe altcineva, dacă vrei.

— Bine, merg, spuse ea.

Mi-am privit ceasul şi m-am ridicat spunând:

— Acum mai bine culcă-te. Ne mutăm mâine. Noapte bună.

Îşi muşcă buza de jos, nehotărâtă dacă să vorbească sau nu, şi în cele din urmă zise:

— Dacă mergem acolo, o să-mi trebuiască nişte morfină.

— Sigur. Care-i doza ta zilnică?

— Cinci... zece unităţi.

— Nu e mult, am spus eu degajat. Îţi place?

— Mi-e teamă că e prea târziu ca să mai conteze dacă îmi place sau nu.

— Ai citit articolele lui Hearst. Dacă vrei să te dezveţi, oricum vom avea timp la dispoziţie. Nu e aşa de greu.

Ea râse strident în timp ce un rictus îi contorsiona gura.

— Pleacă, ţipă ea. Nu mă mai consola şi nu-mi mai face promisiuni, te rog. Mi-ajung pentru noaptea asta. O să încerc să le asimilez, dar acum, te rog, pleacă.

— Bine. Noapte bună.

— Noapte bună... şi mulţumesc.

Am intrat în camera mea şi am închis uşa. Mickey desfăcea dopul unei sticle de băutură. Avea genunchii plini de praf. Îşi întoarse capul spre mine şi zise rânjind prosteşte:

— Ce tip de treabă eşti. Ce încerci să faci? Îţi cauţi un cămin?

— Gura! Ai noutăţi?

— Geniile s-au întors în capitala districtului. Infirmiera roşcată trăgea cu ochiul prin gaura cheii când m-am întors de la masă. Am alungat-o.

— Şi i-ai luat locul? l-am întrebat eu făcând semn din cap către genunchii lui prăfuiţi. Mickey însă nu putea fi intimidat şi răspunse:

— Pe dracu', nu! Ea era la cealaltă uşă de pe hol.

Târziu în dimineaţa următoare le-am luat pe Gabrielle şi pe doamna Herman, ne-am urcat în maşina lui Fitzstephan care era la garaj şi am luat-o spre casa din golf. Fata era prost dispusă. Încerca cu greu să surâdă când vorbeam, dar nu avea nimic de zis. M-am gândit că ar putea fi deprimată de ideea că se întorcea în casa unde stătuse Collinsson, dar când am ajuns, intră degajată şi nu părea mai prost dispusă decât înainte. După prânz — doamna Herman se dovedi a fi o bună bucătăreasă — Gabrielle se hotărî să iasă afară, aşa că am însoţit-o şi ne-am îndreptat pe jos spre barăcile mexicane unde locuia Mary Nunez.

Am găsit-o şi ne-a promis că vine la muncă a doua zi. Părea că o îndrăgeşte pe Gabrielle, dar nu şi pe mine. Ne-am întors spre casă luând-o pe potecă pe ţărm printre roci. Mergeam încet. Fata avea fruntea încruntată. Nici unul din noi nu spuse nimic până ce am ajuns la un sfert de milă de locuinţă. Atunci Gabrielle se aşeză pe un bolovan rotund încălzit de soare.

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus noaptea trecută? întrebă ea amestecând cuvintele în graba ei de a le rosti. Părea speriată.

— Da.

— Spune-mi din nou, mă rugă ea făcându-mi loc pe bolovan. Aşează-te şi spune-mi din nou... tot.

Aşa am făcut. După părerea mea era o prostie la fel de mare să intuieşti caracterul cuiva din forma urechilor ca şi din poziţia

stelelor, a frunzelor de ceai sau a pietrelor de nisip. Oricine ar fi căutat să-şi dovedească că e nebun, ar fi găsit destule argumente, căci doar reduşii mintali vedeau lucrurile simplu. Ea, după părerea mea semăna prea tare cu tatăl ei ca să poată avea mult sânge al Dainilor în vene sau ca să se lase slăbită de o asemenea idee.

Nimic nu dovedea că influenţa ei asupra oamenilor era mai rea decât a oricui altcuiva, fiind îndoielnic că majoritatea oamenilor ar avea o influenţă benefică asupra persoanelor de sex opus, iar ea era oricum prea tânără, lipsită de experienţă şi egocentrică ca să poată fi categorisită într-un fel sau altul. Urma să-i arăt în următoarele zile că problemele ei aveau o explicaţie mult mai tangibilă, mai concretă, şi mai demnă de băgat la închisoare, decât un blestem. Şi că nu ar fi greu să se debaraseze de morfină pentru că lua doze mici, iar temperamentul ei era favorabil curei. A durat trei sferturi de oră ca să-mi expun ideile astea, dar a mers destul de bine.

Frica îi dispăru din ochi în timp ce vorbeam, iar în final începuse să zâmbească. Când am terminat, sări în picioare râzând şi împreunându-şi degetele spuse:

— Mulţumesc, mulţumesc. Te rog să nu mă laşi niciodată să nu te cred. Chiar dacă... Nu. *Este* adevărat. Haide, haide să ne plimbăm.

Fugi aproape tot restul drumului spre casă pălăvrăgind neîntrerupt. Mickey Linehan era pe verandă şi m-am oprit lângă el în timp ce fata a intrat.

— Ţ-ţ-ţ, cum ar zice domnul Rolly, zise el dând din cap către mine rânjind. Ar trebui să-i spun ce i s-a întâmplat sărmanei ăleia de fată de la Poison Ville, care a ajuns să creadă că poate să aibă încredere în tine.

— Ai adus veşti de la oraş? am întrebat eu.

— Andrews a reapărut. A fost la familia Jeffries la San Mateo, unde stă şi Aaronia Haldorn, care rămas acolo. Andrews a stat de marţi după-amiaza până noaptea trecută Al supraveghea casa şi l-a văzut intrând, dar nu l-a abordat până n-a ieşit din

nou. Familia Jeffries a plecat la San Diego. Acum pe Andrews îl urmăreşte Dick. Al zice că madam Haldorn a stat şi ea acolo tot timpul, iar Rolly susţine că Fink s-ar fi trezit, dar nu ştie nimic despre bombă. Fitzstephan se agaţă încă de viaţă.

— Cred că o să mă duc să vorbesc cu Fink după amiază, am spus eu. Rămâi prin preajmă. Şi... Ah, da, trebuie să te porţi respectuos cu mine când doamna Collinsson e prin preajmă. E important să creadă că sunt un mare barosan.

— Adu nişte băutură când te întorci, spuse Mickey. Treaz nu sunt în stare să o fac.

Fink era în pat când am ajuns şi privea printre bandaje. Insistă că nu ştia nimic de bombă şi că tot ce vroia să-mi spună era că Harvey Whidden era fiul lui vitreg, copilul dispărut al matahalei de nevastă-sa, dintr-o căsătorie anterioară.

— Şi ce dacă? am întrebat eu.

— Nu ştiu, numai că aşa stau lucrurile şi vroiam să-ţi spun.

— La ce-ar folosi?

— Ziarele susţin că ai spus că ar fi o legătură între ce s-a întâmplat şi templu, iar detectivul ăla solid zice că ai spus că ştiu mai multe decât vreau să zic. Nu mai vreau alte necazuri, aşa că am hotărât să-ţi vorbesc, ca să nu zici că ascund ceva.

— Zău? Spune-mi ce ştii de Madison Andrews.

— Nu ştiu nimic despre el. Nici nu-l cunosc. E tutorele fetei, sau cam aşa ceva. Am citit de el în ziare, dar nu-l cunosc.

— Aaronia Haldorn în schimb îl ştie.

— Poate că da, eu însă nu. La familia Haldorn veneam doar să muncesc. Pentru mine era o slujbă şi atâta tot.

— Nevasta-ta cum vedea lucrurile?

— La fel, o slujbă ca oricare alta.

— Unde e acum?

— Nu ştiu.

— De ce a fugit de la Templu?

— Ţi-am spus, nu ştiu. Nu vroia să aibă probleme. Eu... Cine n-ar fi fugit dacă ar fi avut ocazia?

Infirmiera care mă ruga să-l las în pace devenise deja agasantă, aşa că am plecat de la spital către biroul procurorului districtual. Vernon împinse la o parte un vraf de dosare cu un gest de genul lumea-poate-să-aştepte şi spuse:

— Sunt bucuros să te văd; ia loc.

Şi aprobă din cap dezgolindu-şi toţii dinţii.

— Am vorbit cu Fink, am zis eu luând loc. N-am aflat nimic, dar e implicat. Bomba nu putea să ajungă acolo decât adusă de el.

Vernon se încruntă pentru moment după care clătină din cap şi spuse:

— Ce motiv ar fi avut? Iar tu erai acolo. Ai zis că nu l-ai scăpat din ochi cât a fost în cameră. Ai susţinut că n-ai văzut nimic.

— Şi ce dacă? am întrebat eu. Putea să mă păcălească. A fost mecanic al mai multor magicieni. Ar fi putut să facă o bombă şi s-o lase jos fără să-l văd. Ăsta-i jocul lui. Nu ştim ce a văzut Fitzstephan, care se pare că mai rezistă încă. Hai să ne agăţăm de Fink în timpul ăsta.

Vernon clănţăni din dinţi şi spuse:

— Bine, o să-l reţinem.

Am ieşit şi am luat-o pe coridor către biroul şerifului. Feeney nu era acolo, dar un alt ajutor care se numea Sweet a zis că şeful i-a spus să mă ajute dacă apar.

— Bine, am spus. Acum mă interesează să fac rost de nişte sticle de... gin, Scotch, sau ce o fi mai bun prin părţile astea.

Sweet îşi scărpină mărul lui Adam şi spuse:

— N-aş şti să zic. Poate liftierul ştie mai bine. Cred că ginul lui e cel mai sigur. Ascultă, Dick Cotton se dă de ceasul morţii zicând că vrea să-ţi vorbească. Vrei să-l vezi?

— Da, deşi nu ştiu de ce.

— Atunci revino peste câteva minute.

Am ieşit şi am chemat liftul. Liftierul era singur înăuntru.

— Sweet mi-a spus că poate ai idee unde găsesc un galon de albitură, i-am spus eu.

— E nebun, bălmăji băiatul, şi pe urmă văzând că nu zic nimic: Ieşi pe aici?

— Da, nu peste multă vreme.

El închise uşa şi m-am întors la Sweet, împreună cu care am luat-o prin curtea interioară spre închisoarea din spate. Am fost lăsat singur cu Cotton într-o celulă supraîncălzită. Două zile la închisoare nu-l ajutaseră în nici un fel pe şeful poliţiei de la Quesada. Avea faţa tristă şi gropiţa din bărbie se mişca atunci când vorbea. Nu avea nimic altceva să-mi spună în afară de faptul că era nevinovat. Tot ce am găsit să-i răspund a fost:

— Poate, dar ţi-ai făcut-o cu mâna ta. Dovezile sunt împotriva ta. Nu ştiu dacă e de ajuns să te condamne sau nu. Depinde de avocat.

— Ce vroia? m-a întrebat Sweet când am ieşit.

— Să-mi spună că e nevinovat.

Ajutorul de şerif îşi scărpină din nou mărul lui Adam şi zise:

— Şi era important pentru tine?

— Da, n-am dormit din cauza asta toată noaptea. Pe curând.

Am luat-o spre ascensor iar liftierul îmi dădu galonul comandat înfăşurat în hârtie de ziar şi spuse:

— Zece parai.

I-am plătit, m-am urcat în maşina lui Fitzstephan şi am mers la telefoane ca să sun la magazinul Vic Dallas din San Francisco. I-am comandat lui Vic 50 de unităţi de morfină şi 8 fiole de calomel-ipecacatropină-stricnină-cascara.

— O să trimit pe cineva de la agenţie, i-am spus, să le ia diseară sau mâine dimineaţă. E în regulă?

— Dacă zici tu. Dacă însă omori pe cineva cu ele, să nu spui de unde ai luat marfa.

— Bine, am zis eu. O să moară doar aşa, pentru că nu am diplomă de spiţer.

Am mai dat un telefon la San Francisco, de data asta la agenţie, şi am vorbit cu Bătrânul.

— Poţi să-mi mai dai un om? am întrebat eu.

— MacMan e disponibil, Drake la fel. Pe care îl preferi?

— MacMan este în regulă. Roagă-l să treacă pe la magazinul Dallas să ia un pachet înainte să vină. Ştie unde e.

Bătrânul adăugă că nu are alte veşti despre Aaronia Haldorn sau Andrews. Am condus înapoi spre casa din golf. Aveam musafiri. Trei maşini stăteau goale în parcare iar pe verandă Mickey era înconjurat de o bandă de reporteri, care imediat ce m-au văzut m-au luat la întrebări.

— Doamna Collinsson e aici ca să se odihnească, am spus eu. Nu dă interviuri şi nici nu face poze. Lăsaţi-o în pace. Dacă se întâmplă ceva, o să vă spun, acelora dintre voi care o lasă în pace. Tot ce pot să vă zic acum e că Fink a fost reţinut pentru treaba cu bomba.

— De ce a venit Andrews? întrebă Jack Santos. Nu era o surpriză pentru mine. Mă aşteptam să apară acum după ce se întorsese la San Francisco.

— Întrebaţi-l pe el, am sugerat eu. Răspunde de bunurile doamnei Collinsson. Nu e nici un mister că vrea să o vadă.

— E adevărat că nu se înţeleg bine?

— Nu.

— Atunci de ce nu a venit până acum? Ieri de exemplu, sau alaltăieri.

— Întrebaţi-l pe el.

— E adevărat că e îndatorat până peste cap, sau cel puţin era înainte de a fi numit administratorul averii familiei Leggett?

— Întrebaţi-l pe el.

Santos surâse subţiindu-şi buzele şi zise:

— Nu e nevoie; i-am întrebat pe câţiva din creditorii lui. E adevărat că doamna Collinsson s-a certat cu soţul ei pentru că era prea prietenoasă cu Whidden, cu două zile înainte de moartea soţului ei?

— Orice în afară de adevăr, am spus eu. E tare. Poţi să faci o grămadă de chestii cu un subiect ca ăsta.

— Poate că da, spuse Santos. E adevărat că s-a pus rău cu familia soţului ei şi că bătrânul Hubert ar fi zis că e dispus să

dea oricât ca s-o facă să plătească pentru cea mai mică vină pe care ar fi avut-o în legătură cu moartea fiului său?

Habar nu aveam, aşa că i-am răspuns:

— Nu fi fraier. Acum lucrăm pentru Hubert ca să o protejăm.

— E adevărat că doamna Haldorn şi Tom Fink au fost eliberaţi pentru că au ameninţat că în caz de proces mărturisesc tot?

— Acum tu faci mişto de mine, Jack, am spus eu. Andrews mai e aici?

— Da.

Am intrat în casă şi l-am chemat pe Mickey întrebându-l:

— L-ai văzut pe Dick?

— A trecut cu maşina la câteva minute după sosirea lui Andrews.

— Du-te după el şi avertizează-l să nu se deconspire reporterilor, chiar dacă asta înseamnă să-l piardă pe Andrews un timp. O să iasă scandal în ziare dacă află că îl urmărim, şi nu vreau asta.

Doamna Herman cobora scările şi am întrebat-o unde e Andrews.

— Sus în camera din faţă.

Am urcat acolo. Gabrielle, îmbrăcată într-o rochie de mătase lungă şi închisă la culoare stătea ţeapănă pe marginea fotoliului din piele. Faţa ei era albă şi obosită. Îşi privea batista din mâini, dar când am intrat ridică ochii şi păru mulţumită că venisem. Andrews stătea cu spatele la şemineu. Părul lui alb, sprâncenele şi mustaţa erau foarte evidente pe faţa lui osoasă şi rozalie. Îşi mută privirea de la fată către mine şi nu păru încântat să mă vadă.

— Salut, am spus eu sprijinindu-mă de colţul unei mese.

— Am venit să o iau pe doamna Collinsson înapoi la San Francisco, zise el.

Fata nu reacţionă, aşa că am spus:

— Nu la San Mateo?

— Ce vrei să spui cu asta?

Sprâncenele lui albe stufoase se încruntară ascunzându-i ochii aproape complet.

— Dumnezeu ştie. Poate că aiurez din cauza ziariştilor care mi-au pus o mulţime de întrebări.

El se încordă uşor şi spuse rar şi deliberat:

— Doamna Haldorn m-a chemat pentru probleme profesionale. Am fost să o văd ca să-i explic cât de imposibil mi-ar fi, date fiind circumstanţele, să o reprezint sau să o sfătuiesc.

— E în regulă, în ceea ce mă priveşte, am spus eu. Şi dacă ţi-a luat treizeci de ore ca să-i explici, nu e treaba nimănui.

— Exact.

— Însă... eu aş fi atent cum aş spune reporterilor de jos treaba asta. Ştii cât de suspicioşi sunt... fără nici un motiv.

Se întoarse din nou spre Gabrielle şi vorbi încet, dar cu o oarecare nerăbdare:

— Ei bine, Gabrielle, vii cu mine?

— Să mă duc? mă întrebă ea pe mine.

— Nu, decât dacă ţii în mod deosebit.

— Eu... eu nu vreau.

— Atunci e în regulă, am spus eu.

Andrews se apropie de ea, o luă de mână şi spuse:

— Îmi pare rău, dragă, dar trebuie să mă întorc în oraş acum. Ar trebui să-ţi pui un telefon în caz că vrei să mă contactezi.

Refuză invitaţia ei de a rămâne la cină şi-mi adresă un „Noapte bună" lipsit de ranchiună, după care ieşi.

De la fereastră îl puteam vedea urcându-se în maşină şi dând cât mai puţină importanţă ziariştilor care se strânseseră în jurul lui.

Când m-am întors de la fereastră, Gabrielle mă privea încruntată.

— Ce vroiai să spui despre San Mateo? întrebă ea.

— Cât de buni prieteni sunt el şi cu Aaronia Haldorn? am întrebat-o eu în loc de răspuns.

— N-am idee. De ce? De ce i-ai vorbit în felul ăla?

— Treabă de detectiv. Într-o anumită privinţă se zvoneşte că, de când îţi gestionează afacerile, a reuşit să scape de faliment. Poate nu are nici o importanţă, dar nu strică să se sperie puţin şi să pună lucrurile la punct. N-are nici un rost să pierzi şi bani după toate celelalte probleme.

— Atunci el...? începu ea.

— Are la dispoziţie o săptămână sau oricum câteva zile ca să iasă din încurcătură. Ar trebui să-i ajungă.

— Dar...

Doamna Herman ne chemă la cină şi astfel conversaţia se întrerupse. Gabrielle mâncă foarte puţin. Mickey s-a apucat să povestească despre un caz pe care îl avusese la Eureka, unde trebuia să se dea drept un străin care nu vorbea de loc engleza. Din moment însă ce engleza era singura limbă pe care o vorbea, iar în Eureka se găsea cel puţin un specimen din toate naţionalităţile, îi fusese al naibii de greu să nu-i lase pe cei cu care vorbea să afle cine era el de fapt. Povestea e lungă, comică şi poate parţial adevărată. După ce am terminat de mâncat am ieşit împreună cu el afară, unde noaptea primăvăratică se lăsase de-a binelea.

— MacMan o să vină mâine dimineaţă, i-am spus eu. Împreună cu el o să trebuiască să supravegheaţi casa. Puteţi să vă împărţiţi timpul cum vreţi, dar cineva trebuie să fie permanent de veghe.

— Nu-ţi alege ce e mai greu de făcut, se plânse el. Ce e de fapt locul ăsta... o cursă?

— Poate.

— Îhî, poate. Nici măcar nu ştii ce dracu' faci. Te învârţi în jur şi aştepţi să-ţi pice para mălăiaţă.

— Planurile încununate de succes par întotdeauna norocoase novicilor. Dick a aflat ceva nou?

— Nu, l-a urmărit pe Andrews de acasă, direct aici.

Uşa de la intrare se deschisese şi lumina galbenă dinăuntru căzu pe verandă. Gabrielle, cu o manta închisă la culoare pe

umeri, ieşi în lumina galbenă, închise uşa şi o luă pe aleea de pietriş.

— Du-te şi culcă-te acum, Mickey, dacă vrei. Te trezesc când mă întorc. O să trebuiască să faci de gardă până dimineaţa.

— Mare crai mai eşti, spuse el râzând în întuneric. Dumnezeule mare, ce crai eşti!

— În maşină e un galon de gin.

— Ce? De ce nu mi-ai spus şi m-ai făcut să pierd timpul vorbind?

Iarba peluzei foşnea în contact cu pantofii lui în timp ce se îndepărta. M-am îndreptat spre aleea de pietriş şi i-am ieşit înainte fetei.

— Nu e o noapte minunată? întrebă ea.

— Ba da, dar nu trebuie să ieşi singură pe întuneric chiar dacă, practic, necazurile tale au luat sfârşit.

— N-am vrut, spuse ea luându-mă de braţ. Şi ce înseamnă că „practic, au luat sfârşit"?

— Că mai sunt câteva detalii de care trebuie să ne ocupăm... Morfina spre exemplu.

— Mai am doar cât să-mi ajungă pentru la noapte, spuse ea cu un frison. Mi-ai promis că...

— Mâine dimineaţă sosesc cincizeci de unităţi.

Ea rămase tăcută ca şi cum aştepta să mai spun ceva, dar nu am zis nimic. Degetele ei mi se încleştară pe mânecă.

— Ai spus că nu ar fi greu să mă dezvăţ, mă întrebă ea cu jumătate de glas ca şi cum ar fi aşteptat să neg că aş fi spus aşa ceva.

— Păi, n-ar fi.

— Ai spus că poate... lăsându-şi cuvintele să se piardă.

— Că o să încercăm în timpul şederii aici?

— Da.

— Chiar vrei? am întrebat eu. Nu se poate face nimic dacă nu vrei cu adevărat.

— Dacă vreau? Se opri pe drum cu faţa spre mine. Aş da... Un suspin îi întrerupse propoziţia. Vocea ei continuă subţire:

Eşti sincer cu mine? Tot ce mi-ai spus... ce mi-ai spus noaptea trecută şi azi după-amiază... e la fel de adevărat pe cât ai făcut să pară? Cred în tine pentru că eşti sincer? Sau pentru că meseria te-a învăţat cum să-i faci pe oameni să te creadă?

Poate că era nebună, dar nu era deloc proastă. I-am dat răspunsul care mi s-a părut cel mai potrivit.

— Încrederea ta în mine e bazată pe încrederea mea în tine. Dacă a mea nu este justificată, la fel e şi a ta. Aşa că, dă-mi voie să te întreb mai întâi ceva: ai minţit când ai spus că nu vrei să fii o zgripţuroaică?

— A, nu, nu vreau.

— Ei, păi atunci e bine, am spus eu cu un aer de finalitate. Dacă vrei să scapi de droguri, o să reuşim.

— Cât... cât timp o să dureze?

— Să spunem o săptămână, pentru ca totul să meargă bine. Poate mai puţin.

— Vorbeşti serios? Doar atât?

— Atât durează tratamentul. Pe urmă o să trebuiască să ai grijă de tine o vreme, până te refaci, dar vei fi terminat deja cu drogurile.

— O să sufăr mult?

— Câteva zile, dar nu o să fie aşa de rău cum îţi imaginezi, iar rezistenţa pe care ai moştenit-o de la tatăl tău te va ajuta să treci cu bine prin perioada asta.

— Dacă, începu ea rar, îmi dau seama la mijlocul tratamentului că nu sunt în stare, pot...

— Nu mai poţi face nimic, i-am zis eu cu entuziasm. O să rezişti până la capăt.

Ea tremură din nou şi întrebă:

— Când putem începe?

— Poimâine. Mâine ia-ţi doza normală şi nu încerca să-ţi faci rezerve. Nu-ţi face probleme. Va fi mai greu pentru mine decât pentru tine.

— Şi o să fii înţelegător, chiar dacă o să devin răutăcioasă?

— Nu ştiu. Nu vroiam să-i dau mână liberă. Nu cred că cineva aşa drăguţ poate să devină răutăcios din cauza unei scurte suferinţe.

— O, dar... se opri, îşi încreţi fruntea şi continuă: Nu am putea să ne dispensăm de doamna Herman? N-aş vrea... n-aş vrea să mă vadă.

— O s-o trimit acasă mâine dimineaţă.

— Şi dacă voi fi... nu o să laşi pe nimeni altcineva să mă vadă... dacă o să fiu... dacă o să fiu prea îngrozitoare?

— Nu, am promis eu. Dar fii atentă: te pregăteşti să dai o probă pentru mine. Nu te mai gândi la aspectele astea sumbre, o să te porţi frumos. Nu vreau să te maimuţăreşti prea tare.

Ea râse brusc şi întrebă.

— O să mă baţi dacă nu sunt cuminte?

I-am răspuns că încă e destul de tânără ca să-i priască o bătăiţă la funduleţ.

Mary Nunez sosi la şapte şi jumătate a doua zi de dimineaţă. Mickey Linehan o duse cu maşina pe doamna Herman la Quesada unde o lăsă şi se întoarse cu MacMan, care aduse pachetul de la magazin. Man Mac era un fost soldat cu umeri laţi. Zece ani petrecuţi în insule îşi puseseră amprenta pe faţa lui cu gura strânsă şi maxilare solide. Era soldatul perfect. Se ducea unde îl trimiteai, stătea unde-l puneai şi nu avea iniţiative care să-l împiedice să facă ce-i spuneai.

Mi-a dat pachetul cu medicamente şi i-am dus morfina Gabriellei, care lua micul dejun în pat. Ochii ei erau umezi şi avea faţa palidă şi trasă. Când a văzut dozele pe care le ţineam în mână îndepărtă tava şi întinse nerăbdătoare mâinile.

— Te întorci peste cinci minute? întrebă ea.

— Poţi s-o faci de faţă cu mine. N-o să roşesc.

— Eu însă da, spuse ea ruşinându-se.

Am ieşit închizând uşa de care m-am sprijinit şi am auzit foşnetul hârtiei şi clinchetul linguriţei în pahar. Pe urmă ea strigă:

— Sunt gata.

Am intrat din nou. O hârtie mototolită pe tavă era tot ce rămăsese din prima doză.

Ea stătea sprijinită de perne cu ochii pe jumătate închişi, la fel de confortabil ca o mâţă care tocmai mâncase peştişorul din borcan. Îmi zâmbi leneş şi spuse:

— Eşti o dulceaţă. Ştii ce aş vrea să fac azi? Să ies în larg după prânz şi să petrec restul zilei plutind la soare.

— Asta o să-ţi facă bine. Ia-l pe Linehan sau pe MacMan cu tine. Să nu te duci singură.

— Tu ce ai de gând să faci?

— Mă duc la Quesada, la tribunal, şi poate ajung şi la oraş.

— Nu vrei să vin cu tine?

Am dat din cap şi am spus:

— Am treabă, iar tu trebuie să te odihneşti.

— Aha, spuse ea şi întinse mâna să ia cafeaua, în vreme ce eu mă pregăteam să plec. Restul morfinei, adăugă ea în timp ce sorbea din ceaşcă, ai pus-o într-un loc singur, unde nu poate nimeni să o găsească?

— Da, i-am spus eu rânjind şi bătându-mă pe buzunar.

Ajuns la Quesada mi-am petrecut o jumătate de oră vorbind cu Rolly şi citind ziarele din San Francisco care începuseră să-i dea atenţie lui Andrews cu aluzii şi întrebări la limita calomniei. Măcar atât. Ajutorul de şerif nu avea nimic să-mi spună. M-am dus pe urmă la tribunal. Vernon era într-un proces. Douăzeci de minute de conversaţie cu şeriful nu mi-au îmbunătăţit cu nimic educaţia. Am sunat la agenţie şi am vorbit cu Bătrânul. Îmi spuse că Hubert Collinsson, clientul nostru, şi-a exprimat mirarea când a aflat de continuarea operaţiunilor, căci presupunea că moartea lui Whidden clarificase misterul morţii fiului său.

— Spune-i că n-a clarificat nimic, i-am zis eu. Cel care l-a omorât pe Eric e legat de problemele Gabriellei şi nu-l putem descoperi dacă nu mergem până la capăt. Probabil o să mai dureze o săptămână. Collinsson e în regulă, l-am asigurat eu pe Bătrân. O să înţeleagă atunci când o să-i explici.

— Sper din toată inima, zise Bătrânul rece şi fără entuziasm, căci avea cinci oameni care lucrau la operaţiunea asta şi presupusul client nu garanta plata.

Am luat-o cu maşina spre San Francisco, unde după ce am mâncat la St. Germain, am trecut pe acasă ca să-mi iau un alt

costum şi nişte cămăşi, iar puţin după miezul nopţii am ajuns din nou la casa din golf.

MacMan apăru din întuneric în timp ce adăposteam maşina sub şopron. Mă înştiinţă că nu se întâmplase nimic în absenţa mea, şi am intrat împreună în casă. Mickey era în bucătărie unde îşi prepara o băutură, pregătindu-se să-i dea liber lui MacMan.

— Doamna Collinsson s-a culcat? am întrebat eu.

— Lumina e încă aprinsă. A stat în cameră toată ziua.

Am băut un pahar cu Mickey după care am urcat scările şi am băut la uşa fetei.

— Cine e? a întrebat ea.

I-am răspuns şi ea a zis:

— Da?

— Nu iei micul dejun mâine dimineaţă.

— Chiar aşa? Şi pe urmă continuă ca şi cum aproape uitase: A, m-am decis să te scutesc de încercarea de a mă vindeca.

Deschise uşa şi rămase în prag, surâzându-mi încântător, în timp ce ţinea semn cu un deget la o carte.

— Cum ai călătorit?

— Fără probleme, am spus eu scoţând restul morfinei din buzunar şi întinzându-i-o N-are rost atunci să mai umblu cu asta la mine.

Nu o luă. Îmi râse în faţă şi spuse:

— Eşti o brută, nu-i aşa?

— Este vorba de tratamentul tău, nu de al meu. Am băgat morfina la loc în buzunar. Dacă... m-am întrerupt ca să ascult. O scândură scârţâise jos în hol şi se auzea un lipăit ca de picioare goale.

— E Mary, care are grijă de mine, şopti Gabrielle veselă. Şi-a aranjat un pat în pod şi nu se mai duce acasă. Nu crede că sunt în siguranţă cu tine şi cu prietenii tăi. M-a avertizat că sunteţi... cum a zis?... A, da... lupi. Aşa e?

— Exact. Nu uita... Să nu iei micul dejun mâine dimineaţă.

În după-amiaza următoare i-am dat prima doză din preparatul lui Vic Dallas şi alte trei la intervale de două ore.

Ziua şi-a petrecut-o în cameră. Era sâmbătă. Duminică a luat din nou morfină şi era în mare formă considerându-se deja vindecată. Luni i-am dat ce mai rămăsese din invenţia lui Vic şi totul a fost cam ca şi sâmbătă. Mickey Linehan s-a întors din oraş cu vestea că Fitzstephan era conştient, dar prea slăbit şi bandajat pentru ca doctorii să te lase să-i vorbeşti. De asemenea aflase că Andrews se întâlnise din nou cu Aaronia Haldorn la San Mateo, şi că aceasta a vrut să-l vadă pe Fink la spital, dar nu primise aprobarea şerifului.

Marţi a fost o zi mai interesantă. Când i-am adus sucul de portocale la micul dejun, Gabrielle era deja trează şi îmbrăcată. Avea ochii luminoşi, era agitată, veselă şi vorbăreaţă, până i-am spus că nu-i mai dau morfină.

— Vrei să spui că niciodată? întrebă ea cuprinsă de panică. Nu, nu vorbeşti serios.

— Ba da.

— Dar o să mor. Ochii i se umplură de lacrimi care i se scurseră pe faţa albă şi dădu disperată din mâini. Era copilăros de patetică. Mi-am amintit că lacrimile făceau parte din simptomele abstinenţei de la morfină.

— Ştii că nu se face aşa. Nu vreau la fel de multă ca de obicei. Ştiu că o să primesc din ce în ce mai puţină. Dar nu o poţi întrerupe aşa brusc. Glumeşti. O să mor.

Mai plânsese puţin la gândul că o să moară. Am râs uşor, înţelegător dar amuzat:

— Prostii, i-am spus eu bine dispus. Problema de bază e că o să fii prea vioaie. Câteva zile aşa şi totul se aranjează.

Îşi muşcă buzele după care reuşi să surâdă întinzând mâinile după mine.

— O să te cred, spuse ea. Te cred. O să te cred indiferent ce spui.

Am strâns-o de mâini şi i-am spus:

— Asta e minunat. Acum mergi la loc în pat. O să trec din când în când să te văd, şi dacă vrei ceva, strigă-mă.

— Nu pleci nicăieri azi?

— Nu, am promis eu.

Ea a suportat destul de bine situaţia toată după-amiaza. Desigur nu râdea din toată inima în momentele dintre crize, când o apucau lăcrimatul şi căscatul, dar oricum important era că încerca să râdă.

Madison Andrews veni între cinci şi cinci şi jumătate. Văzându-l sosind cu maşina, l-am întâmpinat pe verandă. Faţa i se decongestionase puţin şi era portocalie.

— Bună seara, spuse el politicos. Aş vrea să o văd pe doamna Collinsson.

— O să-i transmit eu mesajul, m-am oferit eu.

Îşi încruntă sprâncenele albe şi faţa i se congestionă la loc.

— Vreau să o văd.

Suna ca un ordin.

— Ea nu vrea să te vadă. Ai ceva să-i transmiţi?

Ochii îi erau aprinşi iar eu eram între el şi uşă. Nu putea intra dacă nu mă dădeam la o parte. Pentru o clipă păru că are intenţia să mă împingă. Nu m-am îngrijorat. Avea un handicap de vreo zece kilograme şi douăzeci de ani. Îşi lăsă bărbia în gât şi vorbi cu o voce autoritară:

— Doamna Collinsson trebuie să se întoarcă la San Francisco cu mine. Nu poate rămâne aici. Situaţia asta e absurdă.

— Nu o să vină la San Francisco, am spus eu. Dacă e nevoie, procurorul districtual o s-o reţină aici ca martor important. Dacă încerci să ne deranjezi, o să-ţi creem alte probleme mai mari. Asta ca să ştii cum stau lucrurile. O să dovedim că ea ar putea fi în pericol cu tine. De unde ştim noi dacă nu cumva i-ai jucat la zaruri moştenirea? De unde să ştim că nu vrei să profiţi de ea, fiind în starea în care se află, şi să ascunzi astfel ce ai făcut cu banii? Nu cumva te-ai gândit să o trimiţi la un azil ca să ai astfel control total asupra averii?

Furia i se putea citi în ochi, dar altfel suporta destul de bine muştruluiala. După ce îşi regăsi sufletul şi înghiţi în sec, întrebă:

— Gabrielle crede asta?

Faţa lui devenise stacojie.

— Cine a spus că ar crede cineva? (Încercam să fiu împăciuitor.) Ţi-am spus doar de ce o să te acuzăm. Eşti avocat. Ştii că nu e obligatoriu să existe o legătură între realitate şi acuzaţii ca să fii judecat.

Durerea i se răspândea în spatele ochilor acţionând asupra culorii feţei şi a încordării din corp, însă se ţinu bine şi găsi un ton normal:

— Spune-i doamnei Collinsson că o să înapoiez tribunalului scrisorile mele de acreditare săptămâna asta, împreună cu un bilanţ contabil al averii, şi o să cer să fiu scutit de această însărcinare.

— Ar fi minunat, am spus eu, dar îmi părea rău de el în timp ce-l priveam întorcându-se la maşină şi urcându-se încet. Nu i-am spus Gabriellei nimic.

Acum ea gemea printre strănuturi şi ochii îi erau tot timpul plini de lacrimi. Faţa, corpul şi mâinile erau ude de transpiraţie. Nu putea să mănânce şi o ţineam cu suc de portocale.

Zgomotele şi mirosurile, indiferent de cât de slabe sau plăcute, deveneau dureroase pentru ea şi se zvârcolea tot timpul în pat.

— O să fie şi mai rău de atât? întrebă ea.

— Nu cu mult. Nimic din ce n-ai putea suporta.

Mickey Linehan mă aştepta când am ajuns jos.

— Mexicanca şi-a tras un şuriu, spuse el bine dispus.

— Serios?

— Mdea. Era ăla cu care tăiam lămâile ca să alung putoarea ginului de contrabandă pe care l-ai adus — sau poate l-ai împrumutat doar, pentru că proprietarul ştia bine-nţeles că nimeni nu-l poate bea. E un cuţit cu lamă inoxidabilă de vreo zece-doisprezece centimetri, aşa că n-o să-ţi murdărească maioul de

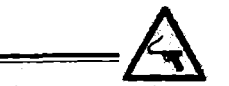

rugină când o să ți-l înfigă în spate. Nu-l mai găseam și am întrebat-o pe ea. Nu s-a mai uitat la mine ca la un bandit și mi-a spus că nu știe nimic, însă e pentru prima oară când se uită așa la mine și sunt convins că ea l-a luat.

— Deștept băiat, i-am spus eu. Să nu o scapi din ochi. Nu se prea dă în vânt după noi.

— Eu să fac asta? rânji Mickey. Mă gândeam că fiecare ar trebui să-și păzească pielea, mai ales că pe tine te simpatizează cel mai tare și sigur o să-ți dea prioritate la înjunghiere. Ce naiba i-ai făcut? Sper că n-ai făcut prostia să te joci cu sentimentele unei mexicance?

Nu-l găseam amuzant, deși ar fi putut să fie.

Aaronia Haldorn sosi puțin înainte de căderea nopții într-o limuzină Lincoln condusă de un șofer negru, care opri sirena când intră în parcare.

Eram în camera Gabriellei, care auzind zgomotul sări din pat complet terorizată de ceea ce trebuia să fi însemnat acesta pentru auzul ei sensibilizat.

— Ce-a fost asta? Ce-a fost asta? continua ea să țipe în timp ce dinții îi clănțăneau iar corpul îi tremura zdruncinând patul.

— Șș-șș, am liniștit-o eu. (Deprinsesem între timp talente de infirmieră.) Nu e decât claxonul unei mașini. Avem musafiri. O să cobor și o să-i trimit la plimbare.

— Să nu lași pe nimeni să urce să mă vadă, mă rugă ea.

— Nu. Fii cuminte până mă întorc.

Când am ieșit, Aaronia Haldorn stătea lângă limuzină și vorbea cu MacMan. În lumina firavă fața ei părea o mască ovală între pălăria neagră și haina de blană, dar ochii erau destul de reali.

— Ce mai faceți, spuse ea întinzându-mi mâna. Vocea ei îți dădea fiori calzi de spate. Îmi pare bine pentru doamna Collinsson că sunteți aici. Ea și cu mine am avut întreaga dovadă a capacității dumneavoastră protective și vă datorăm viața.

Asta era în regulă, dar fusese spus mai demult. Am făcut un gest care să denote stânjeneala provocată de subiect şi am scutit-o de alte introduceri spunând:

— Îmi pare rău că nu poate să vă vadă. Nu se simte bine.

— O, dar mi-ar plăcea atât de mult să o văd, chiar şi doar pentru o clipă. Nu credeţi că s-ar putea să-i facă bine?

I-am spus că îmi pare rău. Păru să accepte situaţia însă adăugă:

— Am venit tot drumul de la oraş ca să o văd.

— Nu v-a spus domnul Andrews... am aruncat eu o aluzie.

Nu răspunse. Se întoarse şi începu să meargă încet prin iarbă. Nu-mi rămânea nimic de făcut decât să o urmez.

Întunericul complet avea să se lase peste doar câteva minute. După zece-doisprezece metri am auzit-o zicând:

— Domnul Andrews crede că îl suspectaţi.

— Aşa este.

— De ce anume îl suspectaţi?

— Delapidare din avere. Oricum nu sunt sigur, doar îl suspectez.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, am spus eu. Şi nimic altceva.

— O... Presupun că asta e deja suficient.

— E suficient pentru mine. N-am crezut că e suficient pentru dumneata.

— Cum ai spus?

Nu-mi plăcea jocul în care intram cu femeia asta. Mi-era frică de ea. Am adunat faptele pe care le ştiam, am mai adăugat nişte presupuneri şi m-am aruncat în abis:

— Când ai ieşit din închisoare l-ai chemat pe Andrews ca să afli ce face şi când ai aflat că-şi face de cap cu banii fetei ai găsit ocazia să arunci bănuiala asupra lui. Bătrânul fante e mort după femei, iar pentru dumneata ar fi o pradă extrem de uşoară. Nu ştiu ce planuri ai cu el, dar ai început bine şi ai pus ziariştii pe urmele lui. Bănuiesc că dumneata i-ai informat despre mane-

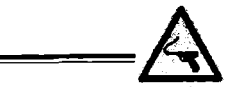

vrele lui financiare. Nu e bine, doamnă Haldorn. Las-o baltă. N-o să meargă. Ai putea, desigur, să-l ataţi şi să-l determini să comită o fărădelege, ca să-l bagi în rahat până la gât. E destul de disperat acum când se simte suspectat. Dar orice ar face acum, nu ar ascunde faptele altcuiva din trecut. A promis că renunţă la tutela averii. Lasă-l în pace. N-o să meargă.

Ea nu a spus nimic în timp ce am mai făcut câţiva paşi. O potecă apăru în faţă.

— Asta e poteca care duce la faleza de unde a fost împins Eric Collinsson, am spus eu. Îl cunoşteai?

Îşi trase răsuflarea întretăiată aproape cu un sughiţ, dar vocea ei rămase calmă, liniştită şi muzicală atunci când replică:

— Ştii bine că da. De ce întrebi?

— Detectivilor le plac întrebările la care deja ştiu răspunsurile. De ce ai venit aici, doamnă Haldorn?

— E o altă întrebare la care ştii răspunsul?

— Ştiu unul sau două motive pentru care ai venit.

— Da?

— Mai întâi, ai vrut să vezi cât de aproape suntem de dezlegarea enigmei. Nu-i aşa?

— Am şi eu partea mea de curiozitate feminină, mărturisi ea.

— Atunci o să-ţi dau satisfacţie. Ştiu răspunsul.

Se opri pe potecă cu faţa spre mine şi ochii ei erau fosforescenţi în lumina crepusculară. Îmi puse o mână pe umăr. Era mai înaltă decât mine. Cealaltă mână era în buzunarul hainei. Îşi apropie faţa de a mea şi vorbi rar, ca şi cum se străduia să se facă înţeleasă:

— Spune-mi sincer. Nu juca teatru. Nu vreau să fac o greşeală inutilă. Stai, nu te grăbi, gândeşte-te bine înainte de a vorbi şi crede-mă că nu e momentul pentru minciuni sau blufuri. Spune-mi care-i adevărul: cunoşti răspunsul?

— Da.

Ea zâmbi slab, îmi luă mâna de pe umăr şi spuse:

— Atunci nu are rost să ne ascundem.

Am sărit la ea. Dacă ar fi tras prin buzunar m-ar fi găurit, însă a încercat să scoată pistolul. În momentul ăla o ţineam deja de încheietura mâinii. Glonţul nimeri în pământ între picioarele noastre. Unghiile mâinii ei libere îmi făcură trei dungi roşii pe faţă. Mi-am băgat capul sub bărbia ei şi mi-am întors şoldul spre ea înainte să ridice genunchiul, am tras-o spre mine şi i-am întors mâna cu pistolul la spate. I-a dat drumul când am căzut. Eram deasupra ei, şi am rămas aşa până am găsit pistolul. Tocmai mă ridicam când a sosit MacMan.

— Totul e-n regulă, i-am spus eu stăpânindu-mi cu greu vocea.

— Să-i trag câteva? întrebă el privind la femeia care zăcea încă pe jos.

— Nu, e în regulă. Ai grijă ca şoferul să nu facă vreo prostie.

MacMan plecă. Femeia se ridică frecându-şi încheietura mâinii.

— Asta e al doilea motiv pentru care ai venit, deşi am crezut că pe doamna Collinsson ai vizat-o, am spus eu.

Ea se ridică fără să spună nimic. Nu am ajutat-o ca să nu vadă cât de tare tremur.

— Dacă am ajuns până aici, n-ar fi rău să clarificăm puţin lucrurile, am adăugat eu.

— Nu cred că mai foloseşte la nimic acum, spuse ea aranjându-şi pălăria. Ai spus că ştii adevărul, deci minciunile sunt inutile, şi numai ele ar ajuta. Dădu din umeri. Şi acum ce urmează?

— Deocamdată nimic, dacă promiţi să-ţi aminteşti că disperarea nu mai are rost. Genul ăsta de situaţie se desface în trei părţi — a fi prins, a fi condamnat şi a fi pedepsit. Cum prima parte e deja rezolvată şi e prea târziu să se mai poată face ceva, în privinţa tribunalelor şi a închisorilor din California... cred că ştii cum sunt.

Mă privi curioasă şi întrebă:

— De ce îmi spui asta?

— Pentru că nu mi se pare o chestie aşa de gravă faptul că s-a tras în mine şi pentru că, dacă încep ceva, îmi place să clarific lucrurile până la capăt. Nu sunt interesat să te condamn pentru rolul în escrocheria cu templul şi mă deranjează că te amesteci în treburile mele şi agiţi spiritele. Du-te acasă şi poartă-te cum trebuie.

Nici unul din noi nu a mai spus nimic în timp ce ne întorceam spre limuzină. Ajunşi la destinaţie, ea îmi întinse mâna şi spuse:

— Cred... nu ştiu încă... se pare că-ţi datorez acum mai mult decât înainte.

N-am spus nimic şi nu i-am strâns mâna. Poate că din cauză că rămăsese cu braţul întins întrebă:

— Poţi să-mi dai pistolul acum?

— Nu.

— O să-i transmiţi urările mele de bine doamnei Collinsson şi o să-i spui cât de rău mi-a părut că nu am văzut-o?

— Da.

— La revedere, spuse ea şi se urcă în maşină.

Mi-am scos pălăria, iar ea a plecat.

Mickey Linehan îmi deschise uşa de la intrare. Îmi privi faţa zgâriată şi spuse râzând:

— Văd că femeile astea au ajuns să-ţi facă viaţa grea, nenică. De ce nu le rogi frumos în loc să te arunci ca disperatu' pe ele? În felul ăsta, poate că ai rămâne cu mai multă piele pe faţă.

Pe urmă arătă cu degetul spre tavan şi adăugă:

— Mai bine urcă şi negociază cu aia de sus. A făcut un tămbălău îngrozitor.

Am urcat în camera Gabriellei... Stătea în mijlocul patului şi se trăgea cu mâinile de păr, iar faţa ei transpirată părea îmbătrânită.

— E nasol, aşa-i? am spus eu din prag.

— Nu-i aşa că n-o să mor? întrebă ea luându-şi mâinile din cap. Întrebarea ieşi ca un scâncet printre dinţii ei încleştaţi.

— N-ai nici o şansă.

Ea sughiţă şi se întinse, iar eu am tras cuverturile peste ea. Se plânse că nu putea să înghită şi că o dureau maxilarele şi genunchii.

— Sunt simptome normale, am asigurat-o eu. Nu o să dureze mult şi n-o să mai ai crampe.

Cineva scrijeli cu unghiile la uşă şi Gabrielle tresări din nou strigând:

— Să nu pleci iar!

— Nu mai departe de uşă, i-am promis eu mergând să deschid. Era MacMan.

— Mary, mexicanca, spuse el în şoaptă, era ascunsă în tufişuri şi v-a urmărit pe tine şi pe femeia aia. Am văzut-o când a ieşit şi a traversat în jos strada. A oprit limuzina şi a vorbit cu femeia preţ de vreo cinci sau zece minute. N-am putut să mă apropii suficient ca să aud ce spuneau.

— Acum unde e?

— S-a întors şi e în bucătărie. Cealaltă a plecat cu maşina. Mickey spune că mexicanca a luat un cuţit şi o să ne facă probleme. Aşa să fie?

— În general are dreptate, am spus eu. Ea e puternic ataşată de doamna Collinsson şi nu crede că noi îi vrem binele. De ce dracu' nu şi-o fi văzând de-ale ei? Se vede treaba că a tras cu ochiul şi a văzut că doamna Haldorn nu e de partea noastră şi s-a gândit că e de partea doamnei Collinsson, aşa că s-a agăţat de ea. Oricum nu ne rămâne altceva de făcut decât să o supraveghem. N-o putem da afară fiindcă avem nevoie de bucătăreasă.

După ce MacMan a plecat, Gabrielle îşi aminti că avusesem musafiri şi mă întrebă de ei, de împuşcătura pe care o auzise şi de faţa mea zgâriată.

— Era Aaronia Haldorn, i-am răspuns eu.. Şi-a pierdut cumpătul, dar nu s-a întâmplat nimic. Acum a plecat.

— A venit aici ca să mă omoare, spuse fata ca şi cum ar fi fost sigură de asta.

— Poate. Oricum, nu ar recunoaşte nimic. De ce să vrea să te omoare?

Nu am primit nici un răspuns. Noaptea a fost lungă şi grea. Cea mai mare parte a ei mi-am petrecut-o în camera fetei stând în fotoliul de piele pe care îl adusesem în încăperea din faţă. Ea a dormit probabil cam o oră şi jumătate în trei etape. Coşmarurile au trezit-o urlând de fiecare dată. Ea aţipea când putea. Toată noaptea am auzit paşi fofilându-se pe hol; presupun că era Mary Nunez care îşi ocrotea stăpâna.

Miercuri a fost o zi mai proastă şi mai lungă. Crizele fetei ajunseseră la punctul culminant. Lumina, zgomotele şi mirosurile îi provocau dureri în ochi, urechi şi nas, iar cămaşa de noapte şi aşternuturile îi torturau pielea. Toţi nervii şi toţi muşchii erau încordaţi la maximum. Promisiunile că nu o să moară nu mai foloseau, viaţa nu merita să fie trăită.

— Nu te mai împotrivi, dacă nu vrei, am spus eu. Lasă lucrurile în voia soartei. O să am eu grijă de tine.

M-a crezut pe cuvânt şi uite-aşa m-am pomenit cu un maniac pe cap. La un moment dat, urlete ei au adus-o la uşă pe Mary Nunez, care m-a înjurat în spaniola ei mexicană. O ţineam pe Gabrielle de umeri culcată şi transpiram la fel de tare ca şi ea.

— Ieşi afară, m-am răstit eu la mexicancă.

Îşi băgă o mână în fustă şi avansă un pas în cameră. Mickey Linehan veni din spate, o trase înapoi pe hol şi închise uşa. Între crize, Gabrielle stătea pe spate palpitând şi privind tavanul cu ochii deznădăjduiţi şi suferinzi. Uneori ochii i se închideau, însă nu scăpa de frisoane.

Rolly veni de la Quesada în după-amiaza aceea cu vestea că Fitzstephan se înzdrăvenise suficient ca să poată fi interogat de Vernon. I-a spus procurorului că nu văzuse bomba şi nici nu putea spune cum a ajuns în cameră. Îşi amintea însă vag un clinchet ca de geam spart şi un zgomot surd lângă el, imediat ce Fink şi cu mine ieşisem din cameră.

I-am spus lui Rolly să-i zică lui Vernon că voi încerca şi eu să vin să-l văd şi în acelaşi timp să-l reţină în continuare pe Fink Ajutorul de şerif promise că va transmite mesajul şi plecă. Mickey şi cu mine stăteam pe verandă. Nu aveam nimic să ne spunem, nu avusesem toată ziua. Îmi aprindeam o ţigară când vocea fetei se auzi din înăuntru. Mickey se întoarse pomenind ceva de Dumnezeu. M-am răstit la el furios şi i-am zis:

— Ei bine, am avut dreptate sau nu?

El mă privi furios şi spuse:

— Să fiu al naibii, aş fi preferat să greşeşti.

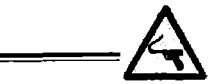

După care plecă. L-am înjurat şi am intrat. Mary Nunez, care vroia să o ia pe scări în sus, se retrase către bucătărie când mă văzu, urmărindu-mă cu o privire sălbatică. Am înjurat-o şi pe ea şi am urcat la etaj, unde îl lăsasem pe MacMan la uşa fetei. A refuzat să se uite la mine aşa că l-am inclus şi pe el în mulţimea celor înjuraţi.

Gabrielle se lamenta şi plângea după morfină. În seara aceea a făcut o mărturisire completă.

— Ţi-am spus că nu vreau să fiu diabolică, spuse ea agăţându-se de cearceafuri cu mâinile febrile. Am mințit. Întotdeauna am fost şi am vrut să fiu diabolică, spuse ea. Am vrut să-ţi fac ce le-am făcut celorlalţi, dar acum nu te mai vreau, vreau doar morfină. Ştiu că n-or să mă spânzure. Şi indiferent ce altceva mi-ar face, nu-mi pasă, atâta timp cât primesc morfină.

Râse cu răutate şi continuă:

— Aveai dreptate când ai spus că am scos tot ce era mai rău din bărbaţii pe care i-am cunoscut pentru că aşa am vrut. Într-adevăr, am vrut şi aşa am făcut — atât doar că am dat greş cu doctorul Riese şi cu Eric. Nu ştiu ce era cu ei. Dar nu am reuşit cu nici unul şi prin asta i-am lăsat să afle prea multe despre mine. De asta au fost omorâţi. Joseph l-a drogat pe doctorul Riese şi l-am omorât cu mâinile mele, după care am făcut-o pe Minnie să creadă că ea e de vină. L-am convins pe Joseph să o omoare pe Aaronia şi ar fi făcut-o — căci ar fi făcut orice i-aş fi cerut — dacă nu interveneai. L-am pus pe Harvey să-l omoare pe Eric pentru mine. Eram legată de Eric — cu acte — un om bun care vroia să facă din mine o femeie bună.

Ea râse din nou lingându-şi buzele.

— Harvey şi cu mine trebuia să facem rost de bani, dar eu nu puteam — mi-era prea frică să nu fiu bănuită — să-i cer destui lui Andrews Aşa se face că am înscenat răpirea ca să cerem recompensa. Păcat că l-ai omorât pe Harvey. Era un animal fantastic. Eu am avut bomba aia, o aveam de luni de zile. Am luat-o din laboratorul tatei, de pe vremea când făcea expe-

rienţe pentru cinematografie. Nu era mare şi o ţineam întotdeauna la mine... pentru orice eventualitate. Pe tine am vrut să te omor în camera de hotel. Nu era nimic între Owen şi mine — şi asta a fost o minciună — nu mă iubea. Pe tine te vizam, căci mi-era frică să nu descoperi adevărul. Aveam febră şi, când am auzit două persoane ieşind, am fost sigură că tu rămăseseşi în cameră. Nu mi-am dat seama că e Owen decât prea târziu, când aruncasem deja bomba pe uşă. Acum ştii tot. Dă-mi morfina. N-are rost să te mai joci cu mine. Ai învins. Poţi să pui pe hârtie tot ce am spus şi semnez. Dă-mi morfina.

Era rândul meu să râd şi să întreb:

— După câte văd, eşti hotărâtă să mărturiseşti că ai comis toate fărădelegile din lume.

Criza a apucat-o din nou pentru încă o oră, după care era extenuată. Noaptea a trecut cu greu, iar ea a reuşit să doarmă două ore. Eu aţipeam pe scaun când puteam. Înainte de răsărit m-am trezit simţind o mână pe haină. Fără să-mi modific respiraţia am deschis ochii atât cât puteam vedea printre gene. Lumina era foarte slabă şi am crezut că Gabrielle e în pat, fără să pot spune dacă dormea sau nu. Capul meu era căzut pe spetează scaunului. Nu puteam vedea mâna care îmi explora buzunarul interior al hainei, dar mirosea a bucătărie, aşa că ştiam a cui e. Mexicanca stătea în spatele meu. Mickey îmi spusese că are un cuţit, iar imaginaţia mi-a spus că-l are în cealaltă mână. Un raţionament înţelept mi-a spus s-o las în pace.

Aşa am făcut şi am închis din nou ochii. Când mâna ei îmi ieşi din buzunar se auzi un foşnet de hârtie. Atunci mi-am mişcat capul, somnoros, şi am schimbat poziţia unui picior. Când am auzit uşa închizându-se m-am ridicat şi am privit în jur. Gabrielle dormea. Mi-am numărat dozele din buzunar şi am constatat că dispăruseră opt. În clipa aia, Gabrielle deschise ochii. Era pentru prima dată de când începuse cura de dezintoxicare, când se trezea liniştită. Era trasă la faţă, dar avea o privire calmă în ochi. Privind pe fereastră, întrebă:

— Nu se face ziuă?

— Peste puţin. I-am dat să bea sucul de portocale. Astăzi o să mănânci nişte hrană solidă.

— Nu vreau mâncare, vreau morfină.

— Nu fi fraieră. O să mănânci şi nu o să iei morfină. Azi n-o să mai fie ca ieri. Ai trecut ce-a fost mai greu, chiar dacă o să mai fie câteva momente dificile. N-are sens să mai ceri morfină acum. Ce vrei să faci? Să nu te alegi cu nimic după toate prin care ai trecut? Ai scăpat de ce-a fost mai greu. Rămâi aşa.

— Chiar... chiar am scăpat?

— Da. Tot ce trebuie să înfrângi acum este nervozitatea şi amintirea senzaţiilor plăcute pe care ţi le ofereau drogurile.

— Sunt în stare, spuse ea. Pot pentru că îmi zici tu.

S-a descurcat bine până spre prânz când a mai avut câteva crize. N-au fost aşa de rele şi ne-am descurcat. Când Mary i-a adus prânzul, le-am lăsat împreună şi am coborât să mănânc. MacMan şi Mickey erau deja la masă. Cât am mâncat, nici unul din ei nu a scos un cuvânt — către celălalt sau către mine —aşa că am tăcut şi eu. Când m-am întors sus, Gabrielle, îmbrăcată cu un halat verde, stătea în fotoliul din piele în care dormisem două nopţi.

Îşi periase părul şi îşi pudrase faţa. Ochii ei erau mai degrabă verzi şi păreau că ascund o glumă.

— Aşează-te, spuse ea cu o solemnitate prefăcută. Vreau avem o discuţie serioasă.

M-am aşezat.

— De ce ai trecut prin toate astea cu... pentru mine?

Devenise serioasă cu adevărat.

— Nu ţi-a cerut nimeni şi cred că n-a fost deloc plăcut. Am fost... nu-mi amintesc cât de rău a fost.

Se înroşi de la frunte până la piept.

— Ştiu că a fost revoltător şi dezgustător. Îmi dau seama ce crezi despre mine acum. De ce, de ce ai făcut-o?

— Am de două ori vârsta ta, surioară, i-am spus eu. Sunt bătrân. Să fiu al naibii dacă am să-ţi pot spune de ce am făcut-o. Nu a fost nici revoltător şi nici dezgustător, şi dacă ar fi cazul aş face-o din nou.

Ea sări din scaun cu ochii scânteietori şi gura tremurândă.

— Vrei să spui că...?

— Nu vreau să spun nimic ce nu aş recunoaşte, am spus eu. Şi dacă te plimbi aşa cu halatul deschis o să faci bronşită. Foştii narcomani trebuie să se ferească de răceală.

Se aşeză din nou, acoperindu-şi faţa cu mâinile, şi începu să plângă. La un moment dat se opri şi chicoti printre degete şi întrebând:

— O să pleci şi o să mă laşi singură toată după-amiaza?

— Da, dacă te îmbraci gros.

Am plecat cu maşina spre spitalul regional unde odată ajuns a trebuit să mă folosesc puţin de puterea mea de convingere până să intru în camera lui Fitzstephan. Era 90 la sută bandajat şi i se vedeau doar un ochi, o ureche şi o parte a gurii. Ochiul şi jumătatea de gură îmi zâmbiră şi printre bandaje se auzi o voce:

— Am terminat cu camerele tale de hotel.

Vocea nu era clară căci vorbea din colţul gurii şi nu putea să-şi mişte maxilarul, însă era foarte vioi. Era vocea cuiva care avea de gând să trăiască.

— Să lăsăm camerele de hotel, doar dacă nu trăieşti cu impresia că San Quentin ar fi un hotel. Eşti destul de în formă ca să suporţi interogatoriul sau să mai aşteptăm o zi sau două?

— Cred că acum este momentul cel mai potrivit. Expresia feţei n-o să mă trădeze.

— Bine, deci, în primul rând: Fink ţi-a dat bomba când v-aţi strâns mâinile. Ăsta e singurul mod în care putea să ajungă acolo fără să o văd. El era cu spatele la mine în momentul ăla. Nu ştiai ce-ţi dă, dar trebuia să iei pachetul, tot aşa cum acum va trebui să negi acest lucru, altfel n-ai altă soluţie decât să ne mărturiseşti că erai în legătură cu banda de la templu şi că Fink avea motive să te ucidă.

— Spui lucruri extraordinare, zise Fitzstephan. Oricum, sunt mulţumit că avea motive.

— Tu ai plănuit uciderea lui Riese. Ceilalţi îţi erau complici. Când Joseph a murit, toată vina a căzut asupra lui, cel presupus a fi înnebunit. Era suficient ca ceilalţi să nu fie suspectaţi. Dar iată-te omorându-l pe Collinsson şi Dumnezeu ştie ce mai aveai de gând să faci. Lui Fink i-a fost frică să nu te dai de gol cu crima de la Templu, a intrat în panică şi a vrut să te oprească.

— Din ce în ce mai bine, zise Fitzstephan. Deci eu l-am omorât pe Collinsson?

— Tu ai pus să fie omorât. L-ai angajat pe Whidden şi pe urmă nu l-ai mai plătit. Atunci el a răpit fata şi a cerut recompensa, ştiind că pe ea o vroiai. De tine a trecut cel mai aproape glonţul pe care l-a tras atunci când l-am prins.

— Încep să-mi epuizez frazele exclamative, spuse Fitzstephan. Deci zici că o vroiam pe ea? Mă întreb pentru ce motiv.

— Trebuie să fi fost destul de pervers faţă de ea. A avut zile grele cu Andrews, chiar şi cu Eric, dar n-a avut dificultăţi să vorbească despre ei. Când am încercat însă să aflu detalii despre relaţia cu tine, s-a cufundat într-o tăcere absolută. Cred că la un moment dat te-a refuzat, dar tu ai insistat şi eşti genul de egoist care se dă în vânt după chestii de-astea.

— Presupun că da, spuse Fitzstephan. Ştii, mă bătea de o vreme gândul că ai să coci o teorie deosebit de idioată.

— Ei bine, de ce n-aş face-o? Stăteai lângă doamna Leggett când aceasta, brusc, a scos un pistol. De unde îl putea avea? Să o urmăreşti afară din laborator pe scări nu era genul tău. Erai cu mâna pe pistolul cu pricina când a glonţul i-a intrat în gât. Credeai că sunt surd, mut sau orb? Există, aşa cum spuneai, un creier în spatele problemelor lui Gabrielle. Tu eşti persoana care are un creier de acest gen şi eşti legat de toate episoadele petrecute până acum. Motivul a fost mai greu de înţeles. Nu puteam fi siguri până când am avut prima şansă să scot ceva de la Gabrielle, după explozie. Un alt lucru care m-a făcut să bat

pasul pe loc era că nu vedeam care e legătura ta cu templul, până când Fink şi Aaronia Haldorn m-au ajutat.

— Aha, făcu Fitzstephan, deci Aaronia te-a ajutat să faci legătura? Ce-o mai fi pus la cale?

A spus asta absent, iar singurul lui ochi vizibil se micşorase, semn că Fitzstephan se gândea la altceva.

— A făcut tot ce a putut ca să te acopere: a şters urmele, a creat confuzie, a aruncat bănuiala pe Andrews şi chiar a încercat să mă împuşte. Am pomenit de Collinsson imediat după ce ea aflase că pista falsă cu Andrews nu folosea la nimic. A jucat bine teatru, doar-doar m-o induce în eroare. Îmi place, e foarte abilă.

— E tare încăpăţânată, zise Fitzstephan, fără să fi auzit jumătate din ce am spus, fiind ocupat cu propriile-i gânduri. Îşi întoarse capul pe pernă şi privi cu ochiul la tavan, cugetând.

— Aşa se termină Marele Blestem al Familiei Dain, am spus eu.

Atunci el râse, aşa cum putea, cu un singur ochi şi doar o parte din gură, şi spuse:

— Şi dacă ţi-aş spune, dragul meu, că şi eu fac parte din familia Dain?

— Ce?

— Mama mea şi bunicul dinspre mamă al Gabriellei erau fraţi.

— Să fiu al naibii! am spus eu.

— Trebuie să pleci şi să mă laşi să mă gândesc, spuse el. Nu ştiu încă ce să fac. Deocamdată nu recunosc nimic. Se prea poate să fac apel la blestem ca să-mi salvez pielea. În cazul ăsta, băiete, vei vedea o apărare remarcabilă, un circ care va pune pe jăratic toate ziarele din ţară. O să mă port ca un adevărat Dain, cu sânge blestemat în vene, iar crimele verişoarei Alice, ale verişoarei Lily, ale verişoarei de-a doua Gabrielle şi Dumnezeu ştie de câte alte crime ale altor membri ai familiei vor fi dovezi întru apărarea mea. În avantajul meu o să fie numărul

crimelor pe care le-am comis, pornind de la teoria potrivit căreia numai un nebun ar putea omorî atâția oameni. Te asigur că sunt destule. O să povestesc crimele pe care le-am comis încă din fragedă pruncie, ba chiar din leagăn. Până și literatura o să mă ajute. Toți criticii au fost de acord că „Egipteanul Palid" este opera unui individ afectat de sindromul Dawn, iar când a apărut „Optsprezece inci" consensul asupra degenerescenței autorului a fost deplin. Astea sunt, fiule, dovezi care o să-mi salveze epiderma. Și o să-mi arăt corpul mutilat, fără un braț și un picior, fără o parte din față și din torace, ca să se vadă că bunul Dumnezeu m-a pedepsit destul. Poate că bomba m-a trezit la realitate din nou și am scăpat de nebunia criminală. Poate o să devin chiar religios. O să fie un circ superb. Mă tentează, dar trebuie să mă gândesc înainte de a mă preda.

Respira cu greutate prin jumătatea nebandajată a gurii obosite de atâta vorbit și mă privea triumfător cu ochiul lui cenușiu.

— Poate că ai s-o scoți la capăt, am spus eu pregătindu-mă să plec. Și sunt mulțumit dacă-ai să reușești. Ai încasat-o suficient. Din punct de vedere legal, ai dreptul la circumstanțe atenuante mai mult ca oricine altcineva.

— Zici că am dreptul din punct de vedere legal? repetă el în timp ce veselia i se risipea din ochi. Privi într-o parte, după care se uită la mine din nou. Spune-mi adevărul, chiar am?

Am dat din cap că da.

— La naiba, asta strică tot, se plânse el încercând să-și ascundă nemulțumirea și să afișeze aceeași atitudine leneș amuzată ca întotdeauna. Așa nu e deloc distractiv.

Când m-am întors la casa din golf, Mickey și MacMan stăteau pe treptele de la intrare.

— Salut, zise MacMan iar Mickey mă interpelă:

— Te-a mai zgâriat vreo femeie cât ai fost plecat? Micuța ta prietenă a întrebat de tine.

Dat fiind că fusesem admis din nou în rândurile oamenilor, am presupus că Gabrielle avusese o după-amiază bună.

Ea stătea în pat sprijinită de perne cu faţa încă — sau din nou — pudrată şi cu ochii sclipind fericiţi.

— N-am vrut să spun că vreau să pleci pentru totdeauna, zise ea cu regret. Am fost răutăcioasă. Am o surpriză pentru tine şi de-abia aşteptam să te întorci.

— Ei bine, iată-mă. Ce e?

— Închide ochii.

I-am închis.

— Deschide-i.

I-am deschis şi am văzut-o ţinând în mână cele opt doze pe care Mary Nunez mi le furase din buzunar. Le am de la prânz, spuse ea mândră. Sunt pătate de lacrimi şi zgâriate de unghii, dar nu le-am deschis. Cinstit vorbind... nu a fost aşa greu.

— Ştiam că n-o să-ţi fie greu, am spus eu. De asta nu i le-am luat lui Mary.

— Ştiai? Ai avut atâta încredere în mine?... să pleci şi să mi le laşi?

Doar un idiot ar fi mărturisit că de două zile în hârtii era ambalat zahăr pudră în loc de morfină.

— Eşti cel mai drăguţ om din lume.

Mă prinse de o mână şi-şi frecă obrazul de ea după care brusc îi dădu drumul şi spuse încruntându-se:

— Doar dacă n-ai plecat ca să mă faci să cred că mă iubeşti.

— Ei bine? am întrebat eu încercând să-mi controlez expresia.

— Ipocritule, înşeli fetele tinere. Te-ai învăţa minte dacă te-aş face să mă iei de nevastă. Sau să te dau în judecată pentru că nu ţi-ai ţinut promisiunea. Chiar te-am crezut toată după-amiaza... şi într-adevăr, mi-a fost de folos. Te-am crezut până acum când ai intrat şi pe urmă am văzut...

— Ce ai văzut?

— Un monstru. Un monstru drăguţ, ce-i drept, util mai ales când ai probleme, dar oricum un monstru, fără slăbiciuni umane cum ar fi dragostea... Ce s-a întâmplat? Am spus ceva ce nu trebuia?

— Nu cred că ar fi trebuit, am spus eu. Nu sunt sigur că n-aş schimba locul cu Fitzstephan acum... dacă femeia cu ochii mari ar face parte din târg.

— O, Dumnezeule, spuse ea.

N-am mai apucat să vorbesc cu Owen Fitzstephan. A refuzat să mă primească, iar pe urmă, când veneam să-l văd la închisoare, când nu mai putea să se mai eschiveze, nu scotea nici un cuvânt. Presupun că ura lui bruscă pentru mine — căci la asta ajunsese — fusese provocată de faptul că ştia că eu îl cred nebun. Ar fi vrut ca restul lumii sau măcar cei doisprezece oameni care reprezentau lumea în completul său de judecată, să îl creadă nebun, dar nu şi eu. Ca individ sănătos la minte, care, simulând nebunia, făcuse tot ceea ce-i trecuse prin cap şi scăpase de pedeapsă, el jucase o farsă lumii. Dar dacă el era un nebun care, ignorându-şi nebunia, credea că simula nebunia, atunci farsa — dacă putea fi numită astfel — se întorcea împotriva lui. Iar faptul că eu eram cel care îi jucasem o astfel de farsă, era mai mult decât egocentrismul lui putea să digere, deşi este improbabil că el a recunoscut vreo clipă faţă de el însuşi că era, sau ar putea să fie, nebun.

Oricum, nu mi-a mai vorbit după întrevederea de la spital când îi spusesem că, legalmente, este îndreptăţit să scape de spânzurătoare.

Procesul, care a avut loc câteva luni mai târziu, când starea lui fizică a permis acest lucru, a fost exact circul promis, iar ziarele au avut parte de un spectacol pe cinste. A fost judecat la

tribunalul regional pentru uciderea doamnei Cotton. Apăruseră doi martori noi, care îl văzuse plecând din spatele casei Cotton în dimineaţa respectivă şi un al treilea care îi identificase maşina ce stătuse parcată toată noaptea precedentă — sau măcar ultima parte a acelei nopţi — la câteva străzi distanţă.

Procurorii au fost de acord că asta era cea mai puternică dovadă împotriva lui în cazul Cotton. Fitzstephan a pledat ca „nevinovat din motive de sănătate mintală" sau ceva asemănător. Din moment ce uciderea doamnei Cotton fusese ultimul lui delict, avocaţii au adus ca dovadă a nebuniei sale tot ceea ce făcuse în trecut. Treaba a funcţionat extraordinar, pornindu-se de la ideea lui iniţială conform căreia cea mai bună metodă de a dovedi că era nebun era să se arate că comisese mai multe crime decât ar fi putut comite un om sănătos la minte. Într-adevăr, a fost limpede pentru toată lumea că aşa se întâmplase.

O cunoscuse Alice Dain, verişoara lui, la New York când aceasta locuia acolo împreună cu Gabrielle, care era pe atunci doar un copil. Gabrielle nu a putut confirma această aserţiune, aşa că rămânea doar cuvântul lui Fitzstephan, dar probabil aşa fusese.

Relaţia lor rămăsese secretă căci nu vroiau ca tatăl Gabriellei (pe care Alice îl căuta) să afle că aceasta aducea cu ea legături periculoase cu trecutul. Fitzstephan a declarat că Alice fusese amanta lui la New York. Ar fi putut fi adevărat, dar nu conta. După ce Gabrielle şi Alice au plecat de la New York la San Francisco, Fitzstephan a menţinut legătura cu femeia prin corespondenţă, dar fără un scop precis. Pe urmă, el i-a cunoscut pe soţii Haldorn. Secta fusese ideea lui; el a organizat-o, a finanţat-o şi a adus-o la San Francisco, cu toate că păstra secretă legătura cu secta, întrucât cei care îl cunoşteau îi ştiau scepticismul, iar interesul lui faţă de aceasta i-ar fi demascat impostura. Pentru el, secta era o combinaţie între o jucărie şi un bon la cantină. Îi plăcea să influenţeze oamenii, mai ales pe căi obscure, iar acestora nu părea să le placă să-i cumpere cărţile. Aaronia

Haldorn a fost amanta lui. Joseph a fost o marionetă, atât în familie, cât şi în cadrul Templului.

La San Francisco, Fitzstephan aranjase cu Alice să fie prezentat soţului acesteia şi Gabriellei prin intermediul altor prieteni de familie. Gabrielle era acum deja o tânără femeie. Ciudăţeniile ei fizice, pe care el le interpreta ca şi ea, l-au fascinat şi l-au determinat să-şi încerce norocul cu ea. N-a reuşit, şi asta i-a sporit hotărârea de a o distruge. Aşa era el făcut. Alice a fost aliata lui. Îl cunoştea şi o ura pe faţă, aşa că ar fi vrut ca el să o aibă. Alice îi spusese lui Fitzstephan povestea familiei.

Tatăl fetei nu ştia în acel moment că aceasta fusese crescută cu convingerea că el îi omorâse mama. Ştia că ea îl urăşte, dar nu ştia de ce. Credea că experienţele prin care trecuse în viaţă îl marcaseră cu o duritate care, în mod firesc, nu putea să creeze decât un sentiment de respingere la o tânără pe care, în pofida relaţiei dintre ei, nu o cunoscuse decât de curând.

Aflase adevărul când, surprinzându-l pe Fitzstephan în cursul unor tentative de a o „aduce la realitate" pe Gabrielle, a provocat o discuţie furtunoasă în familie. Leggett începea să înţeleagă acum cu ce fel de femeie se însurase. Fitzstephan nu a mai fost invitat în casa Leggett, dar rămăsese în contact cu Alice şi aştepta momentul potrivit.

Acesta a sosit când Upton şi-a făcut apariţia cu intenţia lui de şantaj. Alice i-a cerut sfatul lui Fitzstephan, iar el a îndrumat-o mişeleşte. A pus-o să trateze cu Upton direct şi să-i ascundă soţului şantajul, ca şi faptul că Upton cunoştea trecutul lui Leggett. I-a spus că înainte de toate trebuie să ţină secret ce aflase despre povestea lui din Mexic şi din America Centrală... era important să-l aibă la mână acum, când o ura pentru ceea ce îi băgase în cap fetei. Să îi dea diamantele lui Upton simulând o spargere fusese ideea lui Fitzstephan. Sărmana Alice nu însemna nimic pentru el. Nu îi păsa ce i se întâmplă, atât timp cât îşi atingea scopul de a-l ruina pe Leggett şi de a pune mâna pe Gabrielle. Primul dintre scopuri i-a reuşit: sfătuită de el, Alice

distrusese complet familia, crezând, până în ultimul moment, când el o urmărise pe scări după ce-i dăduse pistolul în laborator, că planul lui genial îi va salva pe amândoi. Soţul ei nu conta pentru ea mai mult decât conta ea pentru Fitzstephan. Fitzstephan fusese nevoit s-o omoare desigur ca să o împiedice să-l denunţe în momentul în care şi-ar fi dat seama că planul lui era o capcană.

Fitzstephan a spus că el însuşi îl omorâse pe Leggett. Când Gabrielle a plecat de acasă după ce văzuse cum fusese omorât Ruppert, lăsase un bilet în care spunea că pleacă definitiv. Asta strica planurile în privinţa lui Leggett, care i-a spus soţiei că s-a săturat şi că va pleca lăsând o declaraţie în care îşi asuma răspunderea pentru faptele ei. Fitzstephan a încercat să o convingă pe Alice să îl omoare, dar ea n-a acceptat. Atunci a făcut-o el. O dorea pe Gabrielle şi nu credea că Leggett, chiar şi urmărit de justiţie, l-ar fi lăsat să o aibă.

Scăpând de Leggett, ca şi de pericolul de fi depistat, prin uciderea lui Alice, Fitzstephan s-a simţit încurajat, aşa că şi-a continuat neabătut planul de a pune mâna pe fată. Soţii Haldorn fuseseră deja prezentaţi familiei Leggett cu câteva luni în urmă şi o momiseră în bârlogul lor. Fata se dusese la ei când fugise de acasă, iar acum au convins-o să se întoarcă la Templu. Cei doi nu ştiau ce are de gând Fitzstephan şi nici ce făcuse familiei Leggett. Credeau că fata e doar un alt client pe care el li-l furnizase. Doctorul Riese însă, spionându-l pe Joseph la Templu, în ziua în care am ajuns şi eu acolo, deschisese uşa care ar fi trebuit să fie încuiată şi l-a văzut pe Fitzstephan sfătuindu-se cu soţii Haldorn. Asta era periculos. Riese nu putea fi făcut să tacă şi dacă s-ar fi aflat legătura lui Fitzstephan cu Templul ar fi ieşit la suprafaţă şi „contribuţia" lui în afacerea Leggett.

Avea la dispoziţie două unelte uşor de manevrat (Joseph şi Minnie), aşa că a aranjat ca Riese să fie omorât. Aaronia şi-a dat seama însă în felul ăsta de adevăratul lui interes pentru Gabrielle, şi, din gelozie, s-a hotărât să-l distrugă dacă nu renunţă la fată.

El i-a convins pe Joseph că nu vor fi niciodată în siguranţă dacă Aaronia trăieşte. Când am salvat-o pe Aaronia, ucigându-i soţul, l-am salvat pentru moment şi pe Fitzstephan. Aaronia şi Fink trebuiau să-şi ţină gura în privinţa morţii lui Riese, altfel ar fi fost acuzaţi de complicitate.

În momentul acesta, Fitzstephan ajunsese aproape de realizarea scopurilor sale. O privea pe Gabrielle ca pe o proprietate cumpărată cu crimele pe care le cauzase. Fiecare moarte îi mărise preţul şi valoarea pentru el. Când Eric a luat-o şi s-a însurat cu ea, Fitzstephan n-a stat pe gânduri: Eric trebuia omorât.

Cu un an în urmă căutase un loc liniştit ca să-şi termine romanul. Doamna Fink îi recomandase Quesada. Ea se născuse acolo, iar Harvey Whidden, fiul ei dintr-o căsătorie anterioară, locuia în zonă.

Fitzstephan stătuse la Quesada câteva luni şi se împrietenise destul de bine cu Whidden. Acum, când mai trebuia comisă o crimă, Fitzstephan şi-a amintit de Whidden ca de unul care ar face-o pentru o anumită sumă de bani. El i-a sugerat Quesada lui Collinsson, care căuta un loc liniştit unde să-şi ducă nevasta înainte de procesul Haldorn.

Ei bine, era un loc liniştit, probabil cel mai liniştit din California. Fitzstephan a mers la Whidden şi i-a oferit o mie de dolari ca să-l omoare pe Eric. Whidden a refuzat la început, dar nefiind prea inteligent, în cele din urmă Fitzstephan a reuşit să-l convingă şi târgul a fost încheiat.

Whidden a încercat prima dată joi noaptea, speriindu-l pe Collinsson, care mi-a telegrafiat şi atunci ucigaşul şi-a dat seama că trebuie să meargă până la capăt ca să nu fie dat de gol. Aşa încât, cu curajul dat de whisky, l-a urmărit pe Collinsson vineri noaptea şi l-a împins de pe faleză. Pe urmă a mai băut puţin whisky şi a venit la San Francisco, considerându-se, la momentul respectiv, un tip al naibii de disperat. I-a telefonat patronului său şi i-a spus: „E bine, l-am omorât pe tip. Acum vreau banii!!"

Fitzstephan a primit telefonul prin centrală şi nu ştia cine ar fi putut asculta, aşa că s-a hotărât să elimine orice risc. A

pretins că nu ştie cu cine vorbeşte şi nici despre ce vorbeşte. Crezând că Fitzstephan îi trage clapa şi ştiind ce doreşte romancierul, Whidden s-a decis să o răpească pe fată şi să ceară nu o mie de dolari, ca la început, ci zece mii de dolari. Beţia l-a făcut destul de viclean ca să-şi disimuleze scrisul când i-a scris o scrisoare lui Fitzstephan, să nu o semneze şi să o formuleze în aşa fel încât acesta nu putea spune poliţiei despre cine era vorba fără să se dea de gol.

Situaţia lui Fitzstephan devenise precară, şi când a primit cererea lui Whidden s-a decis să apeleze din nou la noroc. Mi-a spus despre telefonul primit şi mi-a dat scrisoarea. Asta îi permitea să vină la Quesada cu un motiv excelent. Venise cu o noapte înainte de a se întâlni cu mine şi se dusese la doamna Cotton — de a cărei relaţie cu Whidden ştia — ca s-o întrebe unde poate să-l găsească. Whidden era acolo, ascunzându-se de şeful poliţiei. Whidden nu era prea isteţ iar Fitzstephan ştia să fie foarte convingător când vroia, aşa că i-a explicat acestuia că acţionase pripit când îi dăduse acel telefon, obligându-l să se prefacă că nu înţelegedespre ce e vorba. Fitzstephan l-a făcut pe Whidden să creadă că are un plan cu care se putea pune mâna pe cei zece mii de dolari.

În cele din urmă, Whidden s-a întors în ascunzătoare, iar romancierul a rămas cu doamna Cotton. Sărmana femeie ştia prea multe acum şi nu era mulţumită de ce ştia. Asta i-a pecetluit soarta. Modalitatea cea mai sigură de a închide gura cuiva este să-i iei viaţa. Toate evenimentele din urmă o dovediseră. Experienţa cu Leggett îl învăţase că dacă ea lasă în urmă o mărturisire în care diferite elemente misterioase sunt explicate satisfăcător — şi nu foarte adevărat — situaţia lui se va îmbunătăţi. Ea îi bănuia intenţiile şi nu vroia să îl ajute să le ducă la îndeplinire. Până la urmă a scris declaraţia pe care el i-a dictat-o, dar asta abia spre dimineaţă. Descrierea modului în care a convins-o n-a fost plăcută. Dar a obţinut ce voia, după care a sugrumat-o, cu puţin înainte de întoarcerea soţului din urmărirea de peste

noapte. Fitzstephan a scăpat pe uşa din spate — martorii care-l văzuseră plecând nu se prezentaseră până ce fotografia lui din ziare nu le reîmprospătase memoria — şi a venit la hotel unde ne-a întâlnit pe mine şi pe Vernon.

Pe urmă a venit cu noi la ascunzătoarea lui Whidden de dincolo de Dull Point. Îl cunoştea pe Whidden şi ştia cam ce reacţie ar fi putut să aibă faţă de această a doua trădare. Ştia că nici Cotton, nici Feeney n-or să se codească să-l împuşte pe Whidden, aşa că Fitzstephan s-a bazat din nou pe noroc şi pe ceea ce jucătorii numesc „procentajul situaţiei". Dacă lucrurile nu ar fi decurs aşa, l-ar fi împuşcat el pe Whidden simulând un accident (îşi amintea cât de bine funcţionase manevra cu doamna Leggett).

Într-o astfel de situaţie, ar fi fost bănuit sau suspectat, dar în nici un caz condamnat pentru aşa ceva. Încă o dată însă norocul l-a ajutat şi Whidden, văzându-l pe Fitzstephan cu noi, s-a înfuriat, a încercat să-l împuşte şi astfel şi-a găsit moartea.

Asta era povestea cu care nebunul care se credea sănătos la minte a încercat să convingă juriul de nebunia lui şi a reuşit. Celelalte acuzaţii împotriva lui a fost abandonate, şi a fost trimis la azilul de stat de la Napa. Un an mai târziu a fost eliberat.

Nu cred că oficialităţile de la spital îl credeau vindecat, dar au considerat probabil că infirmitatea lui e prea avansată ca să mai poată fi periculos. Am auzit că Aaronia Haldorn l-a dus pe o insulă în Puget Sound. Ea a depus mărturie la proces în calitate de martoră, dar nu a fost acuzată de nimic. Tentativa soţului şi a lui Fitzstephan de a o ucide au scos-o, din raţiuni practice, din rândurile vinovaţilor. Pe doamna Fink n-am găsit-o niciodată.

Tom Fink s-a ales cu o perioadă de detenţie între cinci şi zece ani la San Quentin pentru ceea ce îi făcuse lui Fitzstephan. Nici unul din ei nu părea acum să îl învinuiască pe celălalt, ba chiar încercau să se acopere reciproc. Motivul declarat de Fink pentru gestul cu bomba era răzbunarea fiului vitreg, dar nimeni nu a înghiţit asta. Încercase să-i supravegheze activităţile lui

Fitzstephan înainte ca acesta să-i informeze pe toţi cu privire la intenţiile sale. Eliberat din închisoare şi văzându-se urmărit, Fink s-a simţit în acelaşi timp ameninţat, dar şi protejat. Ieşise pe uşa din spate a hotelului în noaptea aceea, păcălindu-l într-adevăr pe Mickey, şi făcuse rost de materiale pentru a-şi construi bomba, la care lucrase până dimineaţa.

Şi-a justificat prezenţa lui la Quesada pretinzând că vrea să-mi spună ceva. Bomba nu era mare (carcasa era făcută dintr-o savonieră de aluminiu) aşa că nici Fitzstephan nu a avut dificultăţi să mi-o ascundă vederii când şi-au strâns mâna. Fitzstephan a crezut că e ceva trimis de Aaronia, ceva destul de important ca să justifice riscul. Nu putea să refuze obiectul fără să-mi atragă atenţia şi fără să demaşte legătura dintre el şi Fink. A ascuns-o până am ieşit din cameră, când a deschis-o... ca să se trezească la spital.

Tom Fink se credea în siguranţă din moment ce Mickey depunea mărturie că îl urmărise pas cu pas de la ieşirea din închisoare, iar eu relatam cum se comportase în timpul exploziei.

Fitzstephan a spus că nu considera adevărată relatarea lui Alice Leggett privind uciderea surorii sale Lily şi că, după părerea lui, Alice însăşi comisese crima şi minţise ca să-i facă rău Gabriellei. Toată lumea — inclusiv Gabrielle — a luat de bună afirmaţia lui, deşi n-avea nici o dovadă care să-i susţină această presupunere. Am fost tentat să-l rog pe corespondentul de la Paris al agenţiei să vadă ce poate afla despre această afacere veche, dar am renunţat. Nu interesa pe nimeni chestia asta, în afară de Gabrielle, iar ea părea destul de mulţumită cu ceea ce se aflase deja. Acum se afla în mâinile celor doi Collinsson. Aceştia au venit la Quesada după ea, imediat ce în ziare au apărut primele ştiri care-l acuzau pe Fitzstephan de uciderea lui Eric. N-a fost nevoie ca ei să recunoască faptul că o bănuiseră de ceva. Când Andrews şi-a predat scrisorile de acreditare şi a fost numit un alt administrator al averii, ei au lăsat impresia că veniseră să o preia, în calitate de rude apropiate, de acolo de unde o abandonase Andrews.

Două luni petrecute la munte i-au definitivat tratamentul şi a revenit în oraş, arătând mai bine ca niciodată. Schimbarea nu era doar fizică.

— Nu-mi vine să cred că toate acestea mi s-au întâmplat cu adevărat, mi-a spus ea într-o zi când luam prânzul în compania lui Laurence Collinsson, între două şedinţe ale tribunalului. Ce crezi, oare din cauză că s-au întâmplat atâtea am devenit aşa de dură?

— Nu. Aminteşte-ţi că mai tot timpul umblai îndopată de droguri. Asta te-a salvat de lucrurile cele mai neplăcute, şi ai avut noroc că s-a întâmplat aşa. Acum nu trebuie decât să te fereşti de morfină şi totul o să ţi se pară că a fost un fel de vis înceţoşat. Ori de câte ori vrei să reînvii amintirile, ia o doză.

— Nu, n-am s-o mai fac niciodată, fie şi numai pentru a nu-ţi mai da satisfacţia de a mă mai supune încă o dată acelui tratament îngrozitor. I-a făcut o deosebită plăcere, i-a spus ea lui Laurence Collinsson. M-a înjurat, m-a ridiculizat, m-a ameninţat cu cele mai îngrozitoare lucruri şi, în final, cred că a încercat să mă seducă. Şi dacă uneori mă port mai grosolan, Laurence, el e de vină. M-am molipsit de la felul lui de a se purta.

Asta mi-a dovedit că îşi revenise.

Laurence a râs o dată cu noi, dar fără prea mult entuziasm. Bănuiesc că se gândea la faptul că, într-adevăr, influenţa mea nu fusese tocmai binefăcătoare.

Printed in Romania
grupul drago print
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

5 DETECTIV

Era îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte din mătase galbenă, plină de pete întunecate. În timp ce mergea, ținea cu mâinile amândouă în fața ei un pumnal uriaș, aproape cât o sabie. Era roșu și umed.

Avea ochii limpezi, luminoși și calmi. Fruntea îi era netedă, iar gura și bărbia exprimau hotărâre. S-a apropiat de mine, ca și cum s-ar fi așteptat să mă găsească acolo, și mi-a întins pumnalul ca pe o dovadă că ea îl omorâse.

Și totuși, cu asta nu s-a sfârșit totul. Dimpotrivă, a fost doar începutul.

Văzusem de toate la viața mea și n-aș fi acceptat cazul, dacă n-ar fi fost vorba de...

FABRICA DE CRIME

ISBN 973-9439-04-7

Editura **LUCMAN**